

CONTES DE NADAL

27è i 28è concurs

2014-2015

CONTES DE NADAL

27è i 28è concurs

2014-2015

index

CONTES PREMIATS AL 27è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Primer premi: <i>El Tió se'n va a la selva</i> , de Marc Pifarré Oranias	<u>08</u>
Finalista: <i>El tresor del primer Nadal</i> , de Guillermo Hernández Puértolas	<u>10</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>La història mai explicada</i> , de Marc Pérez Casals	<u>16</u>
Finalista: <i>La nit de Nadal</i> , de Kilian Pérez Orellana	<u>22</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>El captaire de Nadal</i> , de Miriam Daravano Ferreira Mesquita	<u>28</u>
Finalista: <i>Un Nadal màgic</i> , de Natàlia Contins Gispert	<u>32</u>

CONTES PREMIATS AL 28è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Categoria aleví

Primer premi: <i>Més val no espiar un tió</i> , d'Enric Martos Altimir	<u>36</u>
Finalista: <i>El meu regal és una síndria</i> , d'Oriol Costa Torres	<u>38</u>

Categoria infantil

Primer premi: <i>Una història, un Nadal</i> , d'Anahí Leguizamon	<u>42</u>
Finalista: <i>El cotxe dels Reis</i> , de Martina Costa Torres	<u>46</u>

Categoria juvenil

Primer premi: <i>Estimada Maria</i> , de Judit Pintat	<u>50</u>
---	-----------

Categoria adult 27è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Primer premi: <i>Weihnachten</i> , d'Àlex Puig Linares	<u>58</u>
Finalista: <i>Cròniques d'un pessebre</i> , de Jordi Trébol Ibarz	<u>76</u>

Categoria adult 28è CONCURS DE CONTES DE NADAL

Primer premi: <i>El negoci de Nadal</i> , de Mònica Bordas Subirats	<u>90</u>
Finalista: <i>El tortell</i> , de Manel Gibert Vallès	<u>96</u>
Finalista: <i>Botó vermell</i> , de Ricard Poy Hervàs	<u>102</u>

**CONTES PREMIATS
AL 27è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria
aleví

el Tió se'n va a la selva

A la selva hi havia una cria de cocodril, d'un color verdós i dents ben grosses, que es deia Croco. Un dia anava cap al riu i es va trobar un tronc de roure. El Croco se'l va mirar molt mentre es preguntava què feia un tronc de roure al mig de la selva. El va agafar i se'l va mirar de tots costats. De cop, al tronc li van aparèixer dos ulls i el Croco es va espantar molt. Tot seguit li van aparèixer un nas i una boca, i el tronc va dir:

—Hola!

El Croco es va quedar embadalit, assegut a terra de l'ensurt. El tronc va continuar parlant i li va dir que el seu nom era Tió. Havia vingut per explicar a tothom què és el Nadal, ja que a la selva ningú no ho sabia.

El petit cocodril es va quedar molt parat i sorprès, no sabia què fer, fins que va decidir sortir corrent i anar-ho a explicar als seus amics. Els amics del Croco eren el Fanti, una cria d'elefant de color gris amb unes orelles molt grans; el Leo, una cria de lleó d'un color ataronjat, melena llarga ben bonica i unes dents punxegudes, i l'Hipo, que era una cria d'hipopòtam amb una boca grossa i una gana gegant.

Al principi, cap dels seus amics se'l va creure, però el Croco repetia i repetia que el tronc parlava, i de sobte el Tió va aparèixer darrere la colla d'amics i els va dir:

—Com esteu, nois?

Els petits animals de la selva no es podien creure el que veien. Al cap d'una estona, quan es van calmar una mica, el Tió va

començar a explicar la seva història. Els va dir que era un tronc màgic que venia del bosc del Comapedrosa, una muntanya molt alta d'un país molt petit que es diu Andorra, un país on fa molt fred i a l'hivern neva molt. Allà els animals són molt diferents dels de la selva; a Andorra no hi ha lleons, ni hipopòtams, ni cocodrils, ni elefants.

Això li va interessar a l'Hipo, i va preguntar:

—Com són els animals d'aquest país que dius?

—Als boscos d'Andorra hi ha óssos, que són animals molt grans, molt peluts, de color marró i amb unes dents molt grosses, quasi com les d'en Leo. També hi ha guineus, que són uns animals petits, molt ràpids i molt bons caçadors. I isards, que són una mena de cabres salvatges que salten de roca en roca, d'un color marró clar, amb banyes al cap. Un dels caçadors que fa més por és el llop, que és com un gos salvatge, molt ràpid, amb un pèl molt brillant i maco. També hi ha molts més animals —va dir el Tió—, però cap com vosaltres.

Ara que els animals de la selva ja estaven interessats per la història, el Tió els va explicar que, a més de parlar, ell també tenia el poder de portar regals el dia de Nadal a tota la gent que li donés menjar des d'avui i fins al dia 24 de desembre. I els va dir que menjava de tot, que li agradava la fruita, les galetes, el pa, les lllaminadures, la fruita seca, etc.

A tots els animals els va costar molt de creure el que els explicava el Tió, però finalment van decidir fer-ho.

Marc Pifarré Oranias, 10 anys
1r premi categoria aleví

Van sortir corrent a buscar menjar i li van portar pinyes, cocos, mangos... El Tió es va quedar mirant aquelles fruites preguntant-se què eren, ja que no les coneixia i no les havia tastat mai, fins que el Croco li va explicar que aquelles eren les fruites que menjaven els animals de la selva.

El Tió va decidir tastar aquell menjar i va dir cridant:

—Que bones que són aquestes fruites! M'encanta el menjar de la selva, sobretot m'agraden els mangos!

Fins al dia 24 de desembre, els amics li van estar donant menjar, sobretot el Croco, que es va fer molt amic del Tió.

L'últim dia, el Tió els va explicar que si el picaven amb un bastó a l'esquena els cagarà molt regals. Això els va costar molt d'entendre, als animals de la selva, però ara ja eren tots amics i li van fer cas.

El dia de Nadal tots els animals de la selva es van reunir al voltant del Tió, i el Leo, l'Hipo, el Fanti i el Croco van picar-lo amb molta il·lusió. I de sobte van començar a sortir regals per a tots. Els animals reien i van decidir fer una festa de Nadal molt divertida amb el seu nou amic.

A partir d'aquell moment, els habitants de la selva van conèixer la tradició del Tió de Nadal i cada any a principis de desembre esperen il·lusionats la seva arribada.

Bon Nadal!

el tresor del primer Nadal

El William no era un nen corrent. Als seus amics el que més els agradava era el futbol, esquiar i la Playstation, però ell estava obsessionat amb les antiguitats i l'arqueologia. Les pel·lícules que més li agradaven eren les d'Indiana Jones, i sempre llegia llibres sobre tresors antics amagats.

Un matí de Nadal, passejant per les Rambles de Barcelona amb la seva mare, va veure escrit en un aparador: «Liquidació de llibres vells al soterrani». Li va suplicar que l'hi deixés entrar i fer-hi una ullada. La seva mare va accedir i li va dir que ella anava a comprar marisc a la peixateria per a la nit de Nadal i que es trobarien a la porta del mercat al cap de mitja hora.

El William va baixar al soterrani i es va quedar impressionat de com era de gran l'espai i dels milers de llibres que s'hi guardaven. No hi havia gaire llum i feia olor de pergamí vell. Hi havia quatre passadissos plens de llibres antics i, gairebé sense mirar, va agafar-ne un amb les tapes de cuir de color marró, desgastat i bastant gros. El va obrir i a la primera pàgina va llegir *El tresor del primer Nadal de Barcelona*. Fullejant-lo ràpidament es va adonar que era una traducció molt antiga d'un manuscrit que signava un tal Serakin i que a dins hi havia diversos plànols. Va decidir comprar-lo i gastar-se els diners que li havia donat el seu padrí el dia abans per un regal que li devia del seu aniversari. Corrent se'n va anar a buscar la mare a la porta de la peixateria.

El William es va passar la tarda llegint el llibre de Serakin. Al cap de cinc hores seguides de lectura, amb una única pausa

per menjar-se el berenar —llet amb Cola-Cao i entrepà de paté— que li havia preparat la mare, es va acabar el llibre. Era la història d'un noble ric que fa 2.000 anys va arribar a Barcino per amagar un tresor molt important, pel seu valor i per la seva màgia.

El llibre assegurava que el cofre, que guardava l'or que va entregar Jesús de Natzaret al rei Baltasar, tenia el poder de multiplicar per vint les monedes que s'hi guardaven. És a dir, si guardaves una moneda d'or dins del cofre i el tancaves, quan el tornaves a obrir hi havia vint monedes. El cofre, que en realitat estava destinat a comprar regals als nens pobres del món, havia estat motiu d'intrigues, lluites i assassinats per part de rics i avariciosos que volien fer un ús diferent del seu poder. Aquesta va ser la raó per la qual Serakin va decidir amagar-lo, i per casualitat va voler-lo amagar a la ciutat de Barcelona de fa 2.000 anys. En el llibre hi havia un mapa d'una cripta sota el temple d'August on suposadament es trobava el cofre que multiplicava les monedes, i s'hi assegurava que només un nen amb l'ànima pura podria trobar el tresor.

El William es va ficar al llit pensant en Serakin i el seu cofre i preguntant-se si encara existiria alguna cosa a Barcelona del vell temple d'August. Va pensar que el millor seria trucar al seu cosí Emilio, dos anys més gran que ell, perquè l'endemà planegessin junts què podien fer. Al cap i a la fi era una sort que estiguessin de vacances de Nadal i no haguessin d'anar a l'escola. A poc a poc es va anar quedant adormit, somiant tresors i màgia i preguntant-se quin aspecte devia tenir el Serakin.

Guillermo Hernández Puértolas, 10 anys

Finalista categoria aleví

Al matí feia fred, però el dia era molt assolellat. Van tocar al timbre; era l'Emilio que arribava a casa del William després de la seva trucada per Facetime en què li comentava que tenia una cosa molt important per dir-li. Van decidir mirar per Internet «Temple d'August a Barcelona» i veure si encara existia alguna cosa. Van mirar la Viquipèdia i van trobar que era un temple romà que va construir fa 2.000 anys l'emperador August. Diuen que a dintre hi ha tresors amagats molt valuosos i que molta gent ha intentat trobar-los, però que mai ningú no ha trobat res i pocs n'han sortit amb vida.

El William es va quedar molt sorprès i li va dir al seu cosí Emilio que havien d'anar a investigar a veure si la història era certa. Va obrir una altra vegada el llibre i va provar de buscar per Internet el nom de Serakin. Hi sortia que era un rei d'un país africà i que va portar regals a Jesús de Natzaret amb Melcior i Gaspar, però el seu segon nom era Baltasar, i ara s'acostuma a dir Baltasar. El William es va quedar bocabadat i es va adonar que qui havia escrit el llibre era el rei Baltasar.

Va girar la pàgina i va veure que la pàgina següent no hi era.

Va investigar i va veure que l'últim full estava trencat i que abans no se n'havia adonat. Ho va dir al seu cosí Emilio.

La seva mare s'havia deixat coses per comprar a la peixateria, així que els dos cosins van anar-hi. Van deixar-ho tot en ordre i van anar a comprar el que li faltava a la mare perquè estava molt enfeïnada.

Quan passaven pel costat de la liquidació de llibres, hi van entrar per preguntar per la desaparició de l'últim full del llibre de Serakin. L'home vell que li havia venut el llibre va dir que quan se n'anava havia caigut de dins del llibre i que, feia uns minuts, un home de cara cansada que portava un anorac vell de color verd l'havia comprat per un preu molt elevat. En anar-se'n cap a la peixateria per comprar les coses que li havia demanat la mare, van veure un home que coincidia amb la descripció del venedor. No li treien l'ull de sobre i de sobte se'n va anar cap als banys públics. Tots dos corrent el van seguir discretament. Es van amagar a dins i quan ja sortia van veure que li queia un full doblegat de la butxaca. El van poder observar poc, però l'Emilio, quan estava tot clar, va anar a agafar-lo. Era l'última pàgina del llibre. Quina sort que havien tingut!

A la pàgina hi havia els mapes dels soterranis del temple d'August i un escrit en llatí. El William i l'Emilio eren molt curiosos i després de comprar el marisc, van intentar desxifrar el missatge romà.

Ja era tard i l'Emilio havia de tornar a casa seva. Van quedar l'endemà al matí davant de l'església, i un cop allà anrien a la biblioteca a veure si trobaven més informació.

Era el 23 de desembre i tots dos ja estaven davant de l'església, camí de la biblioteca. Buscant i rebuscant, van trobar informació sobre el cofre amagat al temple d'August. Van quedar molt sorpresos i el William va llegir en veu alta: «Diuen que a les catacumbes del temple romà de Barcino hi ha

un cofre amagat que el busca molta gent. Cada 2.000 anys un nen amb l'ànima pura pot fer coses extraordinàries. Pot multiplicar les monedes (cosa que ja sabem), sempre que en faci actes solidaris», però el que no sabien és que cada 2.000 anys, un nen amb l'ànima pura hi havia de posar tres objectes que simbolitzessin la pau, la felicitat i l'amor entre les persones, perquè així el Nadal no s'acabés i sempre visqués la seva màgia.

Van buscar informació sobre l'emperador August i van trobar que era el pare del petit Serakin.

A les pàgines següents hi explicava que quan va créixer, Serakin va fer una meravella per a la humanitat. Aquest acte era la invenció del Nadal, però com a conseqüència va fer un conjur al cofre que li va donar Jesús de Natzaret que consistia en què cada 2.000 anys un nen hi havia de posar demostracions de la pau, la felicitat i l'amor entre les persones. Serakin va demanar al seu pare, August, que construís el temple en una de les ciutats més importants, Barcino, per amagar el cofre del Nadal.

Amb tota aquesta informació, els nens van decidir sortir a investigar una mica a dins de les restes del temple d'August.

Van tornar a casa i van escriure una nota a la seva mare que deia: «Tornarem abans de sopar», i la mateixa nota a casa de l'Emilio. Van agafar una mica de menjar, una mica de calerons per si de cas i una fotografia de les seves mares per si no tornaven amb vida. Ah! I el mapa del tresor amagat!

De camí cap al temple es van trobar un capellà missioner que explicava històries sobre la seva vida, s'hi van acostar i ell els va regalar a cada un una creu cristiana i va dir en veu alta, perquè així tothom ho sentís:

—És Nadal i aquesta creu que us he donat simbolitza la pau que hem de propagar pel món...

Tenien gana, ja era l'hora de dinar. Van anar a un menjador públic on anaven les famílies necessitades que ajudava Càritas. Ells van veure la cara de felicitat que feia la gent necessitada davant el que ells en deien un simple plat d'arròs. D'una banda es van quedar afligits de veure i saber que al seu voltant hi havia gent amb aquestes condicions, però de l'altra estaven feliços i contents perquè podien col·laborar amb aquella companyia. Una monitora que passava per allà els va donar una xapa amb el seu logotip.

Van arribar al temple fet i fet a les cinc de la tarda. Quan van entrar es van situar al mapa. Primer havien de descobrir la manera de baixar al soterrani. Van girar un cap de lleó que hi havia clavat a la paret i, com a les pel·lícules que veien d'Indiana Jones, es va obrir una porta que donava a unes escales llargues en forma de cargol que baixaven tres o quatre pisos.

Quan ja eren a baix van travessar un passadís molt llarg que els va dur fins a una cambra on havien de posar les tres coses que representessin la pau, l'amor i la felicitat. Ells, a l'apartat de la pau, hi van posar la creu que els havia donat el missioner recordant que la propaguessin. Per a la felicitat hi van posar la

xapa de Càritas que els va donar la monitora per col·laborar amb la gent necessitada i veure la cara de felicitat que feien en menjar un simple plat d'arròs. I per l'amor van posar les imatges de les seves mares, demostrant com les estimaven. Al final es va obrir una finestra i va sortir una llum brillant on s'hi veia un cofre signat per Serakin. Tots dos van demanar un desig: la pau i la màgia del Nadal no s'acabarà mai.

Corrents van agafar un bus per tornar a casa i quan van arribar van veure les dues mares molt preocupades per la seva desaparició. Els van explicar tota la seva història i la màgia del Nadal va transcórrer de generació en generació.

Avui, l'Emilio i el William són protectors del cofre i van pel món ajudant la gent i explicant què era la màgia del Nadal.

BON NADAL!!!

Categoria

infantil

la història mai explicada

Llavors jo era un nen com un altre que vivia a la Lapònia finesa.

Al poble érem uns cinquanta, vint-i-quatre nens de la meva edat; jo tenia tres amics, i havíem d'anar a l'escola cada dia. Era bastant pesat, ja que començàvem de dia, a les sis de la matinada, i acabàvem a les quatre del vespre, quan ja era de nit. Després havíem d'anar a ajudar la família amb els rens, com la resta de veïns. El nostre poble sempre ha depès dels rens per sobreviure. Som un poble de ramaders, ens movem de tant en tant, però casa nostra és aquí, a Rovaniemi. Cuidem molt els rens, i ells ens cuiden a nosaltres, tots junts formem una família, les persones i els rens. A mi personalment, m'agradaven, i m'agraden molt els *peuras*¹ perquè són uns animals forts, hàbils, intel·ligents, i sempre estan en companyia. Però en aquells temps, jo era una mica trapella, i als meus amics i a mi ens agradava escapar-nos de la petita escola que teníem al poblat i anar a jugar. Teníem un lloc especial, un camp ple de neu on els rens anaven a divertir-se, igual que nosaltres. Ara bé, viure en un poble tan petit no ajudava gaire, ja que els pares s'assabentaven de seguida de tot el que fèiem; tot i això, de vegades ho tornàvem a fer.

Encara que m'encantessin els rens i me'ls estimés molt, era molt feixuc haver de cuidar-los: els havies de curar les ferides que es feien en clavar-se pedres a les peülles, revisar que els queixals no s'infectessin, mirar que no s'escapessin i d'altres coses així. Tot i que vigilàvem, com que sempre he mirat pels

altres i he intentat que sempre estiguessin bé, ho feia. I és que els *sirkes*² sempre s'han preocupat dels rens, ja que, com he dit abans, són molt importants per al nostre poble.

*

Jo em dic Klaus, Klaus perquè el meu avi va néixer a Alemanya i va voler posar-me a mi, el seu nét, un nom que li recordava la seva infantesa.

*

Els rens van ser i són molt importants en la meua vida, però llavors també m'encantava cantar. Estava al cor dels *sirkes*, i de tant en tant, els mesos de *talvi*³ (desembre, gener i febrer), ens reuníem tots els poblats sami i cantàvem junts. Dins del cor també hi havia els meus amics i ens ho passàvem d'allò més bé. Per a mi, la coral dels *sirkes* era la meua segona o tercera família. Un dia ens van dir que un cor d'un altre poblat dels sami de Noruega cantaven, però on ho feien era a molts dies de viatge en trineu del nostre poblat. Els nostres pares no ens hi van deixar anar, tot i així, nosaltres teníem intenció d'anar-hi.

Aquella mateixa nit ens vam preparar i equipar per al viatge. Tot el que ens esperava seria gel, llacs congelats i molta, molta neu.

Sort que els nostres vestits eren gruixuts, fets de la pell dels pobres rens que no podien aguantar el llarg *talvi* o que servien d'aliment. Els vestits eren d'un verd apagat, ja que teníem les pells dels rens amb unes falgueres que creixien vora el riu, que ens camuflava molt bé entre tots els pins i altres arbres; també

1. Peura: ren en finès.

2. Sirkes: petit poblat sami de Finlàndia.

3. Talvi: hivern en finès.

Marc Pérez Casals, 14 anys

1r premi categoria infantil

tenien parts blanques per simular la neu. Tots quatre ens vam reunir al nostre amagatall secret a trenc d'alba.

Ens vam emportar cadascú un ren per al viatge; jo, el meu preferit, el Taimi, a qui anomenava Rudolph perquè tenia el mateix nas rodó i vermell que el personatge d'un conte que tenia el pare.

Vam reunir els quatre rens, el Rudolph el primer, que guiava els altres tres que seguien al darrere. Tot seguit vam agafar el trineu vell del pare, el vam omplir de nabius secs i salmó cuit per tenir algunes provisions. Quan ja estàvem a punt per marxar em vaig posar a revisar si tot estava bé, i vaig tardar més estona del compte.

—Au va, Klaus, vols accelerar ja, que com més temps estiguem aquí, més tardarem!

—Està bé, està bé...

Vaig indicar al Rudolph que ja podia començar a córrer.

—Vinga va, Rudolph, endavant!

Va ser molt emocionant, era la primera vegada que els meus amics i jo fèiem una cosa així. A més, mai havia agafat el trineu vell sense el pare, ell sempre m'hi acompanyava. Vam acordar que cadascú portaria el trineu per torns. Serien uns dies durs, però emocionants. Durant les dues primeres hores, li va tocar al Myka. Ell no tenia son, havia dormit tot el dia. Tot va anar perfecte.

El meu torn va ser el segon. Era de nit, com sempre, però era tard, devien ser les dues de la matinada. Estava cansadíssim i no havia dormit gaire bé durant la jornada. Però era el que tocava. Recordo que vaig veure sempre el mateix: turons nevats, camps gelats, bedolls blancs, llacs, i més i més neu. Però no me'n vaig afartar, al cap i a la fi sóc un sirka, i nosaltres sempre estem envoltats de neu; va ser fabulós. Vaig connectar amb la natura com no ho havia fet mai abans.

Quan van haver passat les dues hores, vaig despertar la Neida, li tocava a ella. No era gaire experimentada en això del trineu, ja que era una activitat que només feien els homes, així que em vaig quedar una estona amb ella a fer-li companyia. Érem amics des de feia molts anys, i ens enteníem bé. Sortint d'un bosc vam veure una família d'óssos blancs, *jääkarhus* en la nostra estimada llengua suomi. Vam parar el trineu i ens vam posar a observar. Era preciós. A mi sempre m'han agradat els animals, i en sabia molt. Vaig despertar els altres per contemplar el que la natura ens oferia. Eren una mare i dos cadellots d'ós blanc. Estaven tots junts jugant. Era molt bonic, però se'ns feia tard.

—Va nois, hem de continuar el camí, que encara ens queda molt per arribar! —els vaig dir.

Ja feia un dia que érem fora i encara no havíem menjat res. Com que estava afamat, vaig proposar:

—Ep nois, per què no intentem caçar alguna cosa? Tinc molta *nälkä*.⁴

4. Nälkä: gana en finès.

—Sí, jo també tinc gana, i a més m'ha semblat veure alguna guineu polar per aquí... —va contestar la Neida.

—Sí, sí, a més els rens ja volen descansar, va anem!

Estàvem ben afamats així que vam accelerar el ritme, sense deixar de vigilar bé per si ens trobàvem algun animaló. Vam tenir sort, ja que al cap de només una hora ja vam trobar un linx caminant tranquil·lament. Sort en teníem que l'Eikki era un excel·lent caçador.

—Nois, ara necessito molt de silenci i que ningú es mogui gens ni mica —va dir xiuxiuejant.

—Està bé, t'esperem aquí —va dir la Neida.

L'Eikki va moure's com feien els vells caçadors del poble, acotxat en tot moment, es va enfilar a un arbre per tenir més vista, va agafar el seu arc i...

Després d'una hora coent-se al foc, ja estava a punt. Va ser un bon sopar. Tot seguit, vam tornar a lligar els rens al trineu i vam continuar el nostre camí.

Ja faltava poc per arribar-hi, tan sols un dia. Estàvem tots cansats, ja feia dies que érem fora de casa. Haviem de continuar fent torns, però a tots ens feia molta mandra. Des de la sortida tan sols dormíem quatre hores al dia, era esgotador, a més, era quasi sempre de nit, i no veíem gaire més enllà del fanal que dúiem lligat al trineu.

Al cap d'unes hores d'haver sopat, el trineu va continuar lliscant per la neu, però sense que ningú el portés. Tots ens

haviem adormit. El trineu va passar per damunt d'un bony, va fer un salt, i desgraciadament, vaig caure a la neu. Traslalsat, sense saber què estava passant, vaig aixecar el cap i, desesperat, mirant com el trineu s'allunyava més i més, vaig cridar sense parar, però no vaig obtenir cap resposta.

Ja havien passat uns minuts des que havia caigut. Recordo que em vaig asseure, pensant què podia fer. Vaig decidir pujar al punt més alt dels voltants, a dalt d'un turó que tenia a prop.

Vaig començar a pujar trepitjant la neu, sense por, decidit, amb fe que des de dalt veuria algun poblat. Vaig tardar a arribar-hi, estava cansat. Quan em faltaven pocs metres pel cim, vaig accelerar el ritme, amb ànims. Un cop a dalt, no vaig veure res, tot era fosc. Encara que hi hagués un poblat a prop, no tindria possibilitat ni de veure'l. Estava frustrat, em vaig ensorrar, i vaig començar a plorar, a plorar com un nen de tres anys. Tot seguit, uns llums de colors van il·luminar la neu de les muntanyes dels voltants. Vaig alçar el cap. Eren les aurores boreals, no les havia vist mai de tan a prop, semblava que les pogués tocar. De cop vaig passar de l'angoixa a l'eufòria. Continuava sent un nen i, tot rient vaig començar a saltar per intentar tocar-les. A l'instant, vaig notar que els peus no tornaven a tocar terra, la gravetat me l'havia jugat. Vaig caure enmig de la foscor, van ser dos segons de pànic absolut.

De cop vaig notar com parava en sec. Alguna cosa m'havia aturat i no era pas el terra. Vaig començar a surar com si fos una ploma moguda pel vent, cada vegada més de pressa.

Els llums de colors van començar a passar pels meus voltants, i de cop vaig parar. Davant meu, una forma celestial, que de seguida vaig reconèixer. Era el gran déu Ukko,⁵ déu del cel i la vida, que es va manifestar davant meu en forma d'aurora boreal. Llavors vaig tocar el terra, un terra invisible. Ràpidament, em vaig agenollar mostrant el meu respecte.

—Oh gran Ukko, gràcies per salvar-me la vida, us estic infinitament agraït.

—Jove Klaus, t'he salvat la vida, no només perquè ets un noi perdut en la foscor. T'he salvat la vida perquè ets un jove sirka que respecta els nostres costums més antics, i també els nostres animals sagrats. Et brindo aquesta oportunitat perquè l'aprofitis. T'ofereixo un pes molt important, un do, com a obsequi per la teva vida austera i complidora.

—Gràcies, gran Ukko, però no puc acceptar un oferiment tan important. No seria capaç.

—Jove Klaus, aquesta és una oportunitat que t'ofereixo només una vegada, no la desaprofitis.

Vaig dubtar uns instants, però finalment vaig dir:

—D'acord doncs, en aquest cas, senyor, accepto la vostra ofrena amb molta gratitud.

—Molt bé, jove Klaus, però aquest do que et dono no el podràs utilitzar per al teu benefici. Si és així, no tornaràs a tenir-lo mai

més. M'has de prometre que ajudaràs els més desafavorits i necessitats.

—Ho juro, senyor, no us decebré.

Tot seguit, el gran Ukko va aixecar la mà, assenyalant-me. Llavors vaig poder veure com tots els colors de les aurores boreals s'ajuntaven i m'envoltaven fent una gran esfera, amb jo al mig. La bola de colors va començar a girar cada vegada més de pressa, els colors començaven a formar-ne un de sol. L'esfera va començar a ascendir, jo no podia pensar en res, estava impressionat. La bola va parar i, a poc a poc, va començar a reduir la grandària, cada vegada més, fins que en vaig sortir. Continuava fent-se petita, fins arribar a la mesura d'un nabiu. Tot seguit, va començar a acostar-se a mi, lentament, va pujar fins al meu pit i es va introduir dins el meu cos, dins el cor. Un instant després, vaig notar com una escalfor agradable inundava tot el meu ésser, i una llum blanca va sortir de la meva boca, va expandir-se i va il·luminar tot el cel, com si fos una explosió gegantina.

L'últim que recordo és que vaig caure suaument damunt la neu. Quan em vaig despertar, em vaig sentir viu, ple d'entusiasme. De fet, no em vaig despertar sol, el Myka i els altres companys de viatge em van despertar. Em van dir que una llum intensa els havia despertat a tots, que llavors es van adonar que jo no era al trineu, i van girar cua.

Ens vam perdre el concert, però la veritat és que no em va importar, era feliç. No podia demanar res més, amistat, amor, família, salut i un do encara no descobert.

5. Ukko: déu suprem del cel, del temps i els fenòmens meteorològics, i de la vida, que es manifesta en efectes naturals.

Uns anys després...

Sento una gran plenitud. Ara mateix estic començant una missió que farà feliços molts nens, sobretot els més desafavorits, tal com vaig jurar al gran Ukko. Ja fa dos anys que vaig marxar de casa per fer alguna cosa de profit. Els meus pares ho van acceptar i estan molt orgullosos de mi. No me n'he anat gaire lluny de casa, continuo sent a la meva estimada Lapònia. I és que no podria estar en un lloc millor per poder connectar amb la natura i comprendre millor l'home. Amb una mica de felicitat i màgia, fas molt feliç la gent.

Avui és un gran dia. Avui és quan començo el meu gran projecte. Primer només el faré a Lapònia, però espero que algun dia el podré dur arreu. Vull veure com s'il·lumina la cara d'un nen i sentir la il·lusió que té de creure en alguna cosa màgica.

No vull ser un déu, només intento que la gent cregui en el Nadal, que m'esperin amb ganes, entusiasme, i que sigui un dia de felicitat en el qual la família, fins i tot la que fa temps que no veus o aquella amb qui no et parles, es reuneixi i sigui capaç de perdonar i estimar. Només vull que els nens i també els grans esperin la nit, la gran nit... La nit desitjada per tots, fins i tot per a mi, i espero que, almenys algun dia, la nit del 24 de desembre sigui la nit més estimada de l'any, la nit més bella. La nit més misteriosa per a molts, la nit en què es reparteix il·lusió sense esperar res a canvi.

Tothom es mereix això.

I també tu.

la nit de Nadal

L'Andreu i l'Edgar sortien de l'escola. Era el 24 de desembre, l'últim dia de classe abans de les vacances de Nadal. La nit abans havia nevat molt i l'Andreu tenia la intenció de proposar a l'Edgar de jugar amb la neu.

—Com t'ha anat el dia? —li va preguntar l'Andreu al seu germà petit.

—Molt malament... Els nens de la meua classe no han parat de molestar-me una altra vegada... M'agradaria tant tenir amics i ser popular...

—Tranquil, Edgar, en parlarem amb la mama i el papa i trobarem una solució. Ara deixem de costat el col·le, que estem de vacances, i anem a fer un ninot de neu.

—No gràcies, tinc fred!

—Doncs corre, Edgar, anem a casa.

Durant tot el camí, l'Andreu es demanava com podia ajudar el seu germà. L'Edgar era bon nen i divertit, però bastant impulsiu i a vegades no pensava abans de fer les coses. Tots els seus problemes venien d'aquí. Però l'Andreu estimava molt el seu germà petit i no volia veure'l ni trist ni preocupat, sobretot la nit de Nadal. «La nit de Nadal... justament, és la nit on els desitjos es fan reals, on tot és possible, no?», pensava l'Andreu arribant a casa.

Després de rumiar molt, l'Andreu no va trobar cap solució per ajudar el seu germà. Havent sopat, els dos germans se'n van anar cadascun a la seva habitació, i l'Edgar va agafar els seus

dos peluixos preferits, la Giragreta i el Tigreton, un regal dels seus pares i el seu germà quan el van operar acabat de néixer.

Quan es va ficar al llit desitjava ser popular i tenir amics amb qui poder jugar.

L'Andreu se'n va anar al llit també trist perquè el seu germà se sentia sol, i ell volia que tingués amics per compartir secrets. Els germans se'n van anar a dormir demanant un desig en la nit més especial, la nit de Nadal.

Quan se'n va adonar ja era de dia. L'Edgar va posar un peu a terra i va trepitjar una cosa que va fer un crit que es va sentir fins a les estrelles. El seu germà, quan va sentir el crit, se'n va anar espantat cap a l'habitació de l'Edgar, va obrir la porta i de sobte els dos germans es van mirar amb cara estranya i van començar a cridar perquè van veure a terra un animal en forma de girafa i amb la pell d'un tigre. La bèstia es va espantar pel crit dels dos germans i es va amagar dins l'armari. Els dos germans es van quedar paralizats, i de sobte van veure que els dos peluixos amb què havia dormit l'Edgar havien desaparegut. Pensant i pensant amb molta angoixa es van adonar que el Tigreton i la Giragreta s'havien transformat en un Gigre.

Van decidir obrir l'armari. El Gigre, quan va veure els dos germans, es va espantar, va tirar el cap enrere i va fer caure totes les capses de sabates que hi havia.

Els germans al·lucinaven amb aquella bèstia i es preguntaven què hi podrien fer. Quan el Gigre va veure que els nois

Kilian Pérez Orellana, 13 anys
Finalista categoria infantil

no anaven amb mala intenció, li va preguntar a l'Edgar si se'n recordava dels moments bonics que havien passat junts. Si se'n recordava de quan el van operar de ben petit, quan estava tan espantat i ell li havia fet molta companyia. L'Edgar va entendre que eren els seus peluixos. I va saltar a sobre seu per abraçar-lo.

L'Andreu es va quedar sorprès, perquè no s'imaginava que el seu germà tindria un animal de companyia per les vacances de Nadal, per fi un amic per poder-li explicar els seus secrets i els seus problemes i per compartir confidències. En veure que el seu germà tenia molt afecte al Gigre i que estava tota l'estona abraçant-lo, l'Andreu va témer que els seus pares, quan veiessin aquella bèstia, li traguessin de les mans, no podien tenir aquell animal tan gros a casa. L'Andreu va pensar que tard o d'hora vindrien els pares, trucarien als científics en veure un animal tan estrany, i ja no podrien estar junts. I els va proposar, al seu germà i al Gigre, que si volien estar junts haurien d'anar-se'n de la ciutat i estar al bosc. L'Edgar es va sentir molt trist perquè no es volia separar del seu germà ni dels seus pares, però també volia estar amb el Gigre. Quan va veure el seu germà tan trist, l'Andreu li va oferir anar-se'n amb ell i amb el Gigre.

Van estar buscant per casa les coses més importants que necessitarien per passar uns dies fora: una motxilla, roba, un mapa, aliments i sobretot i el més important, aigua. Quan tot va estar preparat, van obrir un mapa de les muntanyes d'Andorra i van buscar el camí més pròxim a casa seva, la Ruta del Ferro.

Pujant i pujant sense cap objectiu, l'aigua i els aliments es van acabar, no es podien imaginar com menjava el Gigre. No sabien cap on anar, si seguir pujant o tornar enrere.

Al cap de moltes hores van arribar a Arcalís; esgotats i afamats van seure i, abraçant-se al Gigre, es van quedar adormits.

De sobte van sentir un crit i es van despertar de cop.

—Qui és? Que hi ha algú? —va dir l'Andreu espantat.

—Qui sou vosaltres? —se sentí una veu de lluny.

A poc a poc, aquesta veu llunyana es va anar acostant. A l'Edgar li semblava molt familiar. No s'ho podia creure! Era un company de la seva classe.

—Àlex? Què hi fas, aquí? —preguntà l'Edgar sorprès.

—I vosaltres? Ostres! Vigileu! Hi ha un animal molt gros al vostre darrere, s'està acostant! —va dir l'Àlex, a punt de començar a córrer.

—Ha, ha, ha! No home no, no t'espantis, és el nostre amic!

L'Àlex no sabia què estava passant, ni com havia aparegut aquell animal. No era un animal qualsevol, sinó que tenia un físic molt estrany. L'Andreu i l'Edgar van decidir explicar-li la història i confessar-li que en aquell moment no podien anar a casa, i que ningú els podia veure. A l'Àlex se li va ocórrer amagar l'animal en una petita caseta que tenien els seus pares. I així va ser, van posar-se la motxilla i hi van anar.

Aquella caseta tenia una porta molt petita, amb prou feines van poder fer passar el Gigre. Tot i així, per dins era prou gran. Tenia una petita llar de foc, quatre cadires de fusta mig trenca-des i una gran taula. Al fons hi havia un armariet amb llaunes d'aliments. Aquell refugi ja no l'utilitzava ningú de la família i, de fet, hi havia un petit cartell a la porta on posava «Es ven».

Hi feia molt de fred i van decidir encendre la llar de foc i van seure al voltant. El Gigre estava nerviós, no sabien què li passava... Per tant, van imaginar-se que tenia gana. Ells també en tenien i van anar a buscar les llaunes que hi havia en aquell armariet. Eren sardines, tonyina, també algun pot de mel i de compota. Ho van repartir i mentre menjaven van començar a parlar.

—Ostres, Edgar! Mai m'hauria imaginat que passaria la nit de Nadal al teu costat. Em sap molt greu haver-te dit coses lletges a classe. Ara veig que ets un noi molt simpàtic i a més a més, espavilat —va dir l'Àlex, penedit.

—Àlex, de veritat, no et preocupis. T'agraeixo que em diguis tot això. Hi ha hagut dies que m'ho he passat molt malament, però ara que ets aquí, també t'he de dir que no sembles tan dolent com m'imaginava... I ara ens estàs ajudant molt —va respondre l'Edgar somrient.

—A veure, nois! —va dir l'Andreu. Ja està bé! Ara ens hem de centrar en com ens organitzem per tornar a casa, i que en Gigre torni a la normalitat.

Tots tres es van girar i van quedar-se observant l'animal, que dormia. No tenien gaire clar com fer que tot aquell embolic

tornés a la realitat. Però a l'Edgar se li va ocórrer una molt bona idea.

—Escolteu! Tinc una idea... Sé que us semblarà una mica infantil, però ja que no tenim més opcions, ho podem intentar —va dir l'Edgar amb molt d'entusiasme.

La idea era que un d'ells pengés un mitjó a la llar de foc, i que entre tots escrivissin en un paper el desig que tenien: «Volem que en Gigre torni a ser els dos peluixos d'abans».

Així ho van fer. Van agafar un tros de paper que hi havia perdut per terra i amb la cendra de la llar de foc van escriure el missatge. Acte seguit el van ficar dins del mitjó de l'Andreu, que s'havia ofert a donar-lo. Un cop penjat, amb l'escalfor i l'esgotament, es van quedar adormits.

Passades unes hores, la llum d'aquell 25 de desembre que entrava per la finestra els va despertar. Se sentien desubocats, no sabien on eren, però al cap de no res es van retrobar. El primer que van fer va ser mirar cap on dormia el Gigre.

—Nois! Aixequen-vos! —va cridar l'Edgar. No hi és, en Gigre! El nostre desig s'ha fet realitat! He recuperat els meus dos peluixos!

—Mare meva! Tenies tota la raó —va dir l'Àlex—. Per un moment havia pensat que seria una de les teves ximpleries de sempre, però ara m'adono que ets un noi amb moltes idees i molt intel·ligent!

—D'acord, agafem-ho tot i tornem cap a casa, les nostres famílies deuen estar preocupades —va dir l'Andreu.

Les dues famílies van estar buscant els seus fills durant hores, la policia ja no sabia on trobar-los. Pares i mares estaven molt preocupats i no sabien què més fer. Esperant tots a la porta de casa seva van veure arribar els tres nois. Aquell va ser el millor regal que els podien fer, recuperar els seus fills. Amb una gran abraçada, van entrar tots a casa de l'Andreu i de l'Edgar, inclòs l'Alex i els seus pares. Amb il·lusió van treure tot el menjar que tenien per aquell dinar. Contents i feliços, l'Edgar i l'Àlex es van mirar i van somriure, sabent que tot allò que havia passat de dolent no tornaria a passar mai més.

Categoria

juvenil

el captaire de Nadal

Conta la llegenda que un home gras de vestimenta vermella i llarga barba blanca portava regals als nens que s'havien portat bé durant tot l'any. La gent li va començar a dir Pare Noel. El Pare Noel viatjava la nit del 24 de desembre arreu del món amb el seu trineu màgic ple de regals tirat per rens voladors buscant les cases dels nens. Quan arribava a una casa, baixava per la xemeneia i deixava regals esplèndids sota els arbres de Nadal decorats amb llums de colors i garlandes. Després de deixar els regals i abans d'anar-se'n, es prenía la llet amb galetes que els nens li havien deixat amb tota la il·lusió i posava rumb cap a la següent casa on vivia un nen il·lusionat pel Nadal.

Però... què passava amb els nens que no tenien una casa per viure, un arbre de Nadal en el qual el Pare Noel pogués deixar els regals o un got de llet amb galetes per oferir-li? Aquests nens podien haver fet bonnat tot l'any, però no es mereixien els regals del Pare Noel?

Semblava que no. Tots aquests nens passaven la nit de Nadal aïllats amb una manta, a vegades foradada i tot, en un carreró fosc i fred. Si més no, això passava fins no fa gaire. Hi ha una altra llegenda de la qual mai ningú no parla, una llegenda que potser no és tan fantàstica ni tan maca com la del Pare Noel, però tot i així, és una llegenda capaç de portar il·lusió a milers de nens.

Fa uns anys, la nit del 23 de desembre va haver-hi un incendi en un gran magatzem de joguines. El propietari estava desesperat per intentar salvar les joguines i, amb elles, el seu

negoci. Però quan l'assegurança li va dir que li cobriria totes les pèrdues, l'home va tranquil·litzar-se i va manar que totes les joguines, tant si estaven cremades com si no, fossin llançades a la deixalleria. Va ser en aquell moment que un pobre captaire que vivia a prop de la deixalleria va veure milers i milers de joguines enterrades sota terra per sempre. L'home va anar a parlar amb els encarregats de la deixalleria perquè aquelles joguines en lloc de ser enterrades sota terra fossin destinades a Càritas o fossin donades a persones necessitades. Els encarregats van trucar al propietari del magatzem de joguines i li van proposar aquesta solució. El propietari, ofès només de pensar que algú gaudiria de la seva mercaderia sense pagar ni un cèntim, va insistir encara més que les joguines fossin ben enterrades on ningú les pogués arrebregar. Els encarregats de la deixalleria li van transmetre al captaire la negativa del propietari del magatzem de joguines. Dit això, l'home captaire se'n va anar.

Va passar tot el dia 24 de desembre. El propietari del magatzem de joguines va fer una fortuna aquell dia, ja que l'assegurança li va finançar totes les pèrdues i a més les cadenes de televisió i la premsa li oferien quantitats immenses de diners per a exclusives sobre l'incendi de Nadal. Aquell dia només es veien persones amunt i avall comprant regals, comprant el menjar per a la nit de Nadal, reservant restaurants cars, etc. A les nou de la nit ja no hi havia ningú al carrer. La gent era a casa sopant amb les seves famílies o al restaurant celebrant tots junts el Nadal mentre s'intercanviaven regals. Les botigues estaven tancades i feia fred al carrer. Tothom gaudia

Miriam Daravano Ferreira, 18 anys

1r premi categoria juvenil

d'aquella magnífica nit, tothom menys algunes persones que no tenien casa, que vivien al carrer, a les andanes dels trens, a les parades d'autobús, resguardades del fred en portals privats fins que venia algú i els feia fora. Aquella gent passava aquella nit de Nadal al carrer aguantant tot el fred de l'hivern.

Tanmateix, aquella nit també era important per als nens, que se n'anaven a dormir d'hora desitjosos que arribés el dia 25 al matí per poder obrir els regals que els havia deixat el Pare Noel sota l'arbre de Nadal. Aquella nit, tots els nens estaven il·lusionats i amb el cor que els batejava a mil. Bé, tots els nens tret dels que no tenien ni llit ni casa. Aquells nens que havien d'estar al carrer amb les seves famílies només desitjaven poder obrir els ulls el 25 al matí, només desitjaven això, tot i que una part d'ells, la seva part més infantil i innocent, desitjava que el Pare Noel no s'oblidés d'ells aquell any.

Aquella nit era una nit especialment freda. Només se sentia el soroll de les fulles arrossegades pel vent i rasant els carrers de la ciutat. De sobte va aparèixer una figura solitària caminant pels carrers. El pobre captaire caminava acompanyat d'un carretó buit que trontollava sorollosament a causa dels sots del carrer. Un cop davant la deixalleria, el pobre captaire va saltar per damunt la reixa i amb les mans nues va començar a desenterrar les joguines que aquell mateix matí s'havien enterrat. L'home va estar hores i hores ajupit cavant a la sorra granulosa de la deixalleria. Hores més tard va trobar les primeres joguines enterrades. Les mans li feien mal, les ferides cada cop eren més grans i als seus dits cada cop els

costava més articular-se. De tant en tant parava de cavar i movia la mà per evitar que se li congelessin els dits, però de seguida continuava cavant. Un cop va haver omplert tot el carretó de joguines, se'n va anar, però just quan ja sortia de la deixalleria va topar de cara amb un dels encarregats amb qui havia parlat el dia abans. L'encarregat es va quedar mut, i el captaire va ajupir el cap sense deixar anar el carretó ple de joguines. Van estar en silenci més de trenta segons fins que l'encarregat de la deixalleria va dir amb una veu ronca i amb un to fluix: «Deus tenir els teus motius per fer això. Jo no he vist res». I dit això va passar pel costat del captaire i va entrar a la deixalleria per fer la seva feina. El pobre captaire va mirar el cel. A la llunyania es veien despuntar els rajos de sol. Amb un pas calmat va dirigir-se cap als carrers de la ciutat. L'home, com si fos el mateix Pare Noel, sabia perfectament en quin carrer o en quin carreró trobaria els nens amb les seves famílies captaires. Va anar recorrent tots i cadascun dels carrers passant per totes les famílies pobres que hi vivien mentre deixava un regal al costat d'aquells nens que dormien recolzats a la paret del carreró o sobre la falda de la seva mare. Els pares dels nens se'l miraven amb ulls llagrimosos i agraïts mentre amb il·lusió i nerviosisme intentaven despertar els seus fills per donar-los la notícia que aquell any el Pare Noel havia vingut i els havia portat un regal, aquell any no s'havia oblidat d'ells. Cap dels nens que vivien al carrer i que van rebre un regal d'aquell captaire va saber mai el nom real d'aquell home que, com si fos un autèntic Pare Noel, va repartir l'alegria pels carrers amb el seu carretó ple de regals

com si fos el seu trineu màgic. Van ser aquests nens dels carrers que van crear la llegenda i que la van explicar any rere any a germans, familiars, amics i a tota aquella gent que encara no coneixia el captaire de Nadal.

Del cert, del captaire de Nadal només se sap que cada 25 de desembre a la matinada reparteix regals i que no només n'hi ha un, sinó que en cada ciutat on hi ha nens pobres que necessiten un Pare Noel apareix un Captaire de Nadal que els obsequia amb regals plens d'il·lusió.

La llegenda diu que ara, cada Nadal, els nens que no tenen casa ni arbre de Nadal ni tampoc galetes amb llet per oferir al Pare Noel, també reben regals, potser no del famós Pare Noel, però sí de l'anònim Captaire de Nadal.

un Nadal màgic

Avui és la nit de Nadal, i aquest any ni jo, ni les meves germanes tindrem regals. Em dic Carla i tinc quinze anys, les meves germanes es diuen Valentina i Laura i tenen sis i vuit anys. Elles, com tots els nens del món, creuen que el Pare Noel els portarà regals aquesta nit, però no serà així.

No sé ni si demà esmorzarem, perquè la mare no pot pagar totes les despeses: el pis, la llum, l'aigua i el menjar. La meva mare té ara una feina que li durarà fins a finals d'aquest mes i després ja es veurà el que ens passarà. Moltes coses ens les dóna Càritas, aliments i roba. La Laura i la Valentina ja són al llit, i la meva mare acaba d'arribar de treballar. Jo estic a punt de sortir per veure si trobo alguna joguina llençada a les escombraries, o alguna cosa que pugui servir, ja que a casa no tenim res, ni mobles, ni armaris, ni res, perquè a mesura que anaven passant els mesos i no teníem res per menjar, la meva mare va començar a vendre mobles per poder anar tirant.

Us preguntareu on és el nostre pare, ja que no l'he mencionat en cap moment fins ara. El meu pare i la meva mare estaven junts des que em van tenir a mi, però des de fa uns dos anys, quan va començar la crisi, aquell home, el meu pare si és que se li pot dir així, va fugir com un covard, deixant la mare sola, sense feina i amb tres nenes al seu càrrec. Trobo que és molt injust, perquè la responsabilitat és de tots dos, no d'un sol. La meva mare ha patit molt per aquell desgraciat que ens va abandonar, però ha anat tirant amb tot, hi ha dies que ella no menja per poder menjar nosaltres.

Des de llavors no hem tornat a saber res d'aquell que es fa dir el meu pare, i ni jo ni les meves germanes el volem tornar a veure. Estic asseguda en un banc escrivint, recordant tot el que passa pel meu cap, el que pensaran les meves germanes quan no vegin cap regal sota l'arbre, sense adorns, que tenim al menjador. Tinc molta tristesa per dins, només de pensar en les seves carones.

Estic asseguda davant d'unes cases de rics, que es veu com tenen de tot, casa, llum, menjar, calefacció, aigua... i jo no tinc res. Hi ha una dona de la neteja que acaba de treure les escombraries, i he vist que d'una bossa en sortia com un peluix, l'he obert, i m'he trobat tota la bossa plena de joguines. Estic contentíssima, les meves germanes tindran regals. Quan arribo a casa ho poso tot sota l'arbre. Hi ha moltes joguines: dos peluixos, tres nines, un gos i un trenca-closques. Com que no tinc paper de regal, ho he tapat amb una manta per fer més emoció.

Ja és Nadal, les meves germanes m'han despertat d'un sobresalt dient a crits «Ha vingut el Pare Noel!!».

La meva mare s'ho mirava estranyada, i mirant-me de reüll i amb cara de por, m'ha portat cap a la cuina, i li he explicat que tot allò era a les escombraries.

Aquella mateixa tarda vaig anar a aquella casa a demanar si necessitaven algú per cuidar dels nens o qualsevol altra cosa, em pensava que em dirien que no, però la senyora Di Laurentis em va dir que sí, que em posava una setmana a prova per cuidar els seus dos fills. Era una família molt maca, anglesa,

Natàlia Contins Gispert, 15 anys
Finalista categoria juvenil

vivia aquí a Barcelona des de feia dos mesos, per qüestions de feina. Els nens tenen cinc i nou anys, es diuen Daniel i Adam, són molt tranquils i no em va costar gens vigilar-los durant tota la tarda.

En acabar l'horari que m'havia establert, la Sra. Di Laurentis em va dir que quedava contractada, que havia vist que tinc bona mà amb els nens, i que tornés l'endemà per acabar de parlar. També em va demanar si sabia d'alguna dona per netejar la casa, que seria un contracte definitiu, li vaig dir que sí, la meva mare.

Quan vaig arribar a casa, la meva mare em va preguntar on havia estat tanta estona fora de casa, li vaig explicar que potser li havia aconseguit una feina a ella i una altra per mi, i que havia d'anar l'endemà a casa de la Sra. Di Laurentis i que li explicaria tot el que havia de fer. L'endemà la meva mare i jo vam ser contractades definitivament.

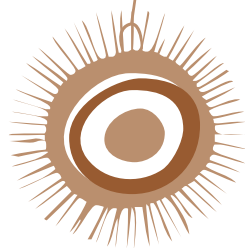
Les meves germanes continuen jugant, molt contentes, amb les joguines noves. Aquesta nit plou molt, però avui m'agrada que plogui, perquè no és de tristesa que plora el cel, sinó que plora d'emoció perquè per fi la meva mare ha trobat una feina estable.

Estic estirada al llit, escoltant com cauen les gotes d'aigua, el soroll que fan i els trons que se senten, la Valentina dorm al meu cantó perquè té por dels trons. Li he explicat una història i ja s'ha quedat adormideta, avui més que mai penso que després de la tempesta surt el sol. I que si nosaltres ens n'hem pogut sortir en aquests moments, segur que moltes

altres famílies també ho podran fer. Espero que aquest tipus de diari, encara que no gaire ben escrit, ajudi alguna família a tirar endavant. Tot és possible, no hi ha res impossible.

No deixis que els teus somnis siguin només somnis, fes-los realitat.

**CONTES PREMIATS
AL 28è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria
aleví

més val no espiar un tió

Hi havia una vegada dos germans que es deien Pol i Enric.

Cada any anaven a buscar el tió al poble. Un any se'l trobaven dalt d'un teulat, un altre any a la vora de la carretera... El Pol tenia dotze anys i l'Enric vuit, i s'estimaven molt el seu tió. Una nit de desembre, després de trobar-lo i de donar-li menjar, van decidir espiar-lo per veure com menjava.

—Has vist això, Pol? —va dir l'Enric. I el Pol li va contestar:

—Sí!!! però xxt, que ens veurà, amb aquest soroll!!

Llavors el tió, que va sentir el soroll, va començar a mirar per tot arreu i quan va veure els ulls brillants del Pol s'hi va acostar, va veure els dos germans i se'ls va menjar sencers perquè no expliquessin el secret.

Al cap d'una estona, els nens es van trobar en un lloc molt estrany, van mirar cap a un cartell i van llegir: «Benvinguts al planeta Màgic». Van començar a caminar i s'anaven trobant conills amb cua de serp, ovelles amb la part del darrere de llebre... Al final van arribar a un castell, hi van entrar i es van trobar amb el rei, que els va dir:

—Bon dia i sigueu benvinguts al meu castell. El meu nom és Nadal. Si em seguïu us ensenyaré el meu poble i els meus cavallers.

Van sortir i el primer que van veure va ser un cartell que indicava les direccions. Van arribar a la primera casa i van picar a la porta, els van obrir i van veure un estel molt vellet. Llavors el senyor Nadal els va dir:

—Aquest és el meu avi, va ser el guia dels Reis d'Orient i els va conduir cap a Betlem a conèixer el nen Jesús, i ara, cada 12 d'agost, tots els estels li fan un homenatge anomenat pluja d'estels. Vinga, anem a la segona casa!

Van arribar a la segona casa i hi van entrar. Allí van trobar un ren amb el nas vermell i el senyor Nadal els va dir:

—Aquest és el meu cosí Rudolf. Cada any ajuda el Pare Noel a repartir els regals als nens i nenes del món, uns 27.000.000.000! Vinga que us ensenyaré els meus cavallers!

Van passar per un passadís molt estrany amb arbres de Nadal, i el senyor Nadal els va dir:

—Aquests arbres són els meus arbres preferits, pel seu nom. Ja hi som, la torre dels cavallers! En guàrdia!!! —va cridar el senyor Nadal, i tots els cavallers es van posar ben drets davant seu—. Veniu, nens, que us els presento: aquest que veieu aquí es diu Home dels Nassos, aquest altre Sant Esteve, aquest Cap d'Any i aquest Sant Julià.

A cada hora que passava, els nens tenien més amics i jugaven als seus jocs preferits. Els amics dels nens es deien Marc, Joan, Martí, Dot, Arnau, Aleix, Enric... Als nens les hores se'ls feien segons, en aquest planeta màgic.

Però en acabar el dia, el tió va decidir que el càstig s'havia acabat. Se'n va anar a la cuina, va olorar el pebre i va fer un esternut tan fort que els dos germans es van trobar amb el tió en menys d'un segon.

Enric Martos Altimir, 10 anys
1r premi categoria aleví

Van mirar amunt, avall, cap a la dreta, cap a l'esquerra i van veure que eren a la cuina de casa seva. Van mirar cap al rellotge i van veure que eren les dotze en punt i llavors se'n van anar al llit. L'endemà, els seus pares els van despertar per anar a l'escola, i després de vestir-se, rentar-se les dents i esmorzar, van anar a veure el tió. S'ho havia menjat tot. Quan es van veure, tots tres es van fer l'ullet perquè només ells sabien el secret. A l'Enric, que no sabia fer l'ullet, el tió li va dir unes paraules màgiques perquè n'aprengué.

Després se'n van anar cap a l'escola i mai més van tornar a espiar el tió i no li van explicar el secret a ningú.

el meu regal és una síndria

Tothom sap que el Pare Noel va amb un trineu tirat per rens, però el Pare Noel en veritat va amb una llanxa tirada per balenes, els rens que veiem en realitat són hologrames que fan els *Elfmariacoconuts* (elfs), per això al Pare Noel li va costar molt trobar el meu regal. Quan demanava als meus pares que volia escriure la carta al Pare Noel havia d'insistir molt: Papa, vull escriure la carta al Pare Noel!

És que els meus pares no hi creuen, volen que escrigui als Reis. Doncs l'endemà quan em vaig despertar vaig dir: Bingo! M'escaparé de casa a les 4, arribaré al pic de Carroi i escriuré la carta: Ha, ha, ha! Tothom es va despertar menys els meus pares, que estan sords! La vaig escriure i vaig anar corrents al Punt de Trobada i hi vaig trobar una bústia, vaig tirar-hi la carta i me'n vaig recordar que no havia escrit l'adreça, però com que sóc un home flexible, hi vaig entrar i a totes les cartes, com que no trobava la meva, hi vaig posar el gmail i l'adreça:

parenoel@gt.com

adreça: laponia@52carrersantjaume.com

Quan li va arribar la meva carta al Pare Noel, bé, no al Pare Noel sinó als *Elfmariacoconuts*, perquè el Pare Noel encara estava de vacances a l'hotel Cocosíndria del país de les Meravelles, tots els elfs estaven molt preocupats perquè no tenien el seu telèfon, i en llegir la carta van veure que un nen volia una síndria, i a l'hivern una síndria... com l'aconseguirem si el Pare Noel no té telèfon? Al sud ara és estiu, però a Lapònia mai creixen síndries, i si en creixen és cada quatre anys i tothom està mirant les Olimpíades.

Bé, un elf va haver d'anar a l'hotel Cocosíndria amb una balena i quan va arribar es va recordar del telèfon i va tornar, però no ho vaig entendre! Podia parlar amb ell directament, però no volia fer per telèfon. Quan va arribar a Lapònia va agafar dos telèfons i va parlar amb ell i va tornar a l'hotel Cocosíndria, perquè va veure que el Pare Noel hi estava molt bé.

Tots els elfs estaven desesperats. Van decidir anar a buscar una síndria, cadascú amb la seva balena, i van anar a diferents parts del món: un va anar a la Xina i no en va trobar; l'altre, al fons del mar va trobar un peix en forma de síndria i el va agafar pensant-se que ho era, però no ho era. L'altre va anar al Perú i se'n va trobar una, l'altre al Paraguai i en va trobar una, però que en realitat era un mango; l'altre al Brasil, i hi va trobar una pilota i va dir que era una síndria; l'altre va entrar en una botiga i ho va espatllar tot, i el propietari li va donar una puntada de peu que va arribar a l'espai i va trobar Saturn i el va agafar pensant que era una síndria.

Quan es van tornar a trobar tots, ho van posar tot en una caixa i van dir «uffff!, ara ja podem anar de vacances!». Quan van decidir on podrien anar, tots van agafar la seva balena i cap a Hawaii! Però no en sabien la direcció i van anar a parar a l'hotel Cocosíndria. Van trobar el Pare Noel i es van recordar del Nadal i que encara havien de repartir els regals.

Un elf molt llest va dir al Pare Noel i a un altre elf: «Sou vosaltres els qui heu fet el gandul tots aquests dies, ara us toca fer-ho a vosaltres!». I la Nit de Nadal van estar tot el viatge pensant en les vacances, i quan pujaven a les

Oriol Costa Torres, 9 anys
Finalista categoria aleví

xemeneies deixaven regals embussats, regals al sostre, no en tenien ganes. Els elfs van anar a fer un volt i en veure tot ple de regals per terra, pel carrer, a la casa dels gossets... van trucar al Pare Noel i li van dir: «Pare Noel! Vine aquí d'immediat i torna a començar la volta al món», i el Pare Noel va preguntar: «En vuitanta dies?». I l'elf no sabia què dir perquè estava tan empenyat que va dir sí, i ho va fer en dues hores.

L'endemà tothom va obrir els regals i va sortir a fora i jo vaig obrir el meu i hi vaig trobar: un planeta, una pilota, un peix, un mango... i finament una síndria. Vaig sortir a fora a jugar amb tot allò, i vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Categoria

infantil

una història, un Nadal

Hola, em dic Elyas, tinc dotze anys, la pell morena, els ulls foscos com la nit i els cabells negres com el carbó. Sóc siria.

Sóc un nen normal. Però, què és la normalitat?

Us explicaré la meva història.

Era un matí de desembre, uns quants dies abans de Nadal; mirava per la finestra i veia aquella cosa tan blanca caure del cel i enfarinar els arbres i les poques fulles que els quedaven. La Carlota em va dir que es deia neu. Per cert, la Carlota és la dona que ens va acollir a mi i a la meva germana petita, però això us ho explicaré més tard...

Doncs, com us deia, veia caure la neu d'aquell cel blanquinós que em semblava tan llunyà, quan de sobte va arribar la Shana, la meva germana, i em va demanar per enèsima vegada on eren els pares.

La Shana té sis anys i encara és molt petita per saber la veritat. Com que veia que no li contestava, em va demanar què volia per Nadal. Jo li vaig dir que encara no m'ho havia pensat, ella em va dir que demanava... uns pares, i quan va veure que les llàgrimes em pujaven als ulls, va començar a cantar les nades que sonaven tot el dia a la ràdio.

S'acostava Nadal, la gent comprava els regals, decorava les cases i posava l'arbre i el pessebre al costat de la xemeneia. Tot això era massa màgia, massa artificial, i massa bonic per ser veritat. Vaig baixar la mirada cap a la carretera i ho veia tot ple de clons alegres i impacients per l'arribada d'aquest

període tan màgic de l'any. Aquesta imatge de tanta alegria em va repugnar.

Me'n vaig anar cap a l'habitació, decidit a dir-li la veritat a la Shana; per petita que fos, ella també tenia dret a saber-ho. Vaig entrar i la vaig veure, tota la meva vida era davant els meus ulls. La raó que em feia avançar era aquí, amb les seves trenes fetes delicadament, els seus ulls marrons que brillaven en la foscor i la seva innocència. Ella era l'única raó de la meva presència en aquell món.

Estava mirant el catàleg de joguines quan li vaig començar a explicar la història de la nostra vida que, pobreta, no coneixia:

—Shana?

—Sí, Elyas, què vols? —va contestar amb la seva veu tan dolça.

—Doncs... bé... m'agradaria....

—El 25 de desembre... fum, fum, fum...

—Shana! —em va mirar amb sorpresa i por alhora—. Ho sento però m'has d'escoltar, que és important.

—Què em vols dir?

—Doncs... que si vols saber la veritat sobre la mare, el pare i el viatge, és el moment!

—Ah si és això... d'acord, diga-m'ho, vaaaa!

—Tot va començar l'any passat. Els pares volien marxar a

Anahí Leguizamon, 12 anys

1r premi categoria infantil

buscar un món millor per a nosaltres perquè deien que Síria era massa perillós... Quan per fi es van decidir va començar un llarg viatge i al final vam arribar aquí, i ens va recollir la Carlota.

—Elyas, et recordo que jo també hi era, que això que m'has explicat ja ho sé, jo només vull saber on són els pares !

—Ah, els pares... doncs... per ser-te sincer, quan vam arribar aquí els pares van marxar i ens van deixar dient-me que tindríem una vida millor i que cuidés de tu.

—Elyas?

—Sí? —vaig contestar.

—Els pares ens van abandonar? —va dir amb la veu tremolosa.

—No! No diguis això! Els pares van fer el possible perquè visquéssim bé, no ens faltés res i fóssim feliços. A més a més, ara serà Nadal!

—NO, NO, NO, NO, jo vull la mama i el papa, jo no sóc feliç aquí, no vull fer Nadal i no em parlis més, fora, vés-te'n!

Aquell dia va ser molt difícil per a tots, però va ser necessari per començar la nova vida que ens esperava.

L'endemà al migdia, la Carlota ens va preparar un bon dinar, i encara que la Shana estava una mica trista i enfadada, a la tarda vam anar a la pista de gel. Ens ho vam passar molt bé, tot i que em vaig fer mal de tant caure. Ens va permetre divertir-nos com feia temps que no ho fèiem.

Els dies passaven i Nadal s'acostava, les garlandes ja estaven penjades arreu de casa i l'arbre de Nadal ja ocupava el seu lloc al costat de la xemeneia. La gent era feliç, o sigui la vida continuava. Jo, al contrari, estava molt neguitós per la idea de passar un Nadal «màgic», «fantàstic» i «inoblidable», mentre no sabia res dels meus pares.

Us he de confessar que en aquell moment ja no tenia cap esperança. La meva germana continuava sent l'única que em feia somriure.

Aquell dia va ser el més llarg, però també el millor. El dia va començar de la millor manera possible, la meva petita i jo vam anar al parc. Encara que semblava un detall insignificant per a vosaltres, va ser per a mi el millor lloc on podíem anar en aquell moment. Vam jugar, vam riure i vam ser feliços com dos nens normals. Després vam dinar tots plegats a casa gaudint d'un bon àpat i d'unes postres boníssimes. A la tarda vam sortir i vam tornar a la pista de gel; allà, la Carlota va decidir que obriríem els regals quan arribéssim a casa. «La màgia de Nadal és contagiosa», va dir la Shana patinant alegrement.

Vam arribar a casa i encara no sabíem que la millor sorpresa de la nostra vida ens esperava sota un arbre, i més a més sota un arbre de Nadal! Vaig obrir la porta i la Shana va córrer a veure què hi havia; quan va veure aquell sobre blanc va posar una cara de decepció i tristesa. Vaig mirar la Carlota enfurimat, tant costava comprar-li una simple nina?

La Carlota va somriure i em va dir que mirés dins del sobre. Vaig obrir aquell sobre blanc. Jo pensava que serien diners o

entrades de cinema i no estava gaire emocionat, però vaig obrir-lo. Era màgic, i vaig plorar només en veure la lletra.

Era la mare. Vaig llegir aquell riu de paraules, i en acabar la carta vaig saber que era viva, la meva mare era viva i tenia entre les mans la prova que la màgia existeix. Aquell va ser el millor Nadal i el millor regal de la meva vida.

A partir d'aquell moment vaig tenir un motiu per continuar endavant i vaig començar a creure en la màgia, en les fades... i en la vida!

Després d'allò vam sortir a veure focs artificials, va ser el primer cop que les explosions eren de tots colors i em feien brillar els ulls.

Aquella nit va ser la millor nit i el millor regal que pot tenir un nen, perquè ara a mi no em cal un regal molt car, el que em va fer feliç va ser una simple carta.

A partir d'allò vaig continuar esperant i vivint la vida amb la millor companyia.

Sóc l'Elyas, avui tinc divuit anys i continuo creient en la màgia de Nadal i continuo esperant...

I doncs, què és la normalitat?

el cotxe dels Reis

Una setmana abans del dia del Pare Noel, els Reis es preguntaven com podien anar a repartir els regals. El Pare Noel, que vivia a prop d'ells, els va ajudar. Se li va encendre la bombeta i va decidir fabricar un cotxe; van anar a la deixalleria, que com sap molta gent s'ha de reciclar, i van anar agafant un carro de la compra, una bici i moltes coses més i van construir un cotxe. Els va quedar una mica lleig, però el van decorar un munt i els va acabar quedant maquíssim. Però encara l'havien de provar.

Els va anar molt bé, i ara en volien un per cada un. El Baltasar se'n va fer un en forma de coet de color blau, el Gaspar se'n va fer un en forma de tortuga daurada i el Melcior es va voler quedar amb el primer que havien fet. Com que tots tres en tenien, el Pare Noel també se'n va voler fer un en forma de balena.

Dos dies després, tots quatre ja s'havien avorrit perquè ja no tenien res a fer, i se'n van anar a un hotel 10 estrelles a Lloret de Mar, un hotel de luxe amb piscina a cada habitació, que feia 30 metres d'ample, i un lavabo de 10 metres quadrats. Bé, resumint, que era gegant, aquell hotel. Però van demanar quant valia estar-s'hi una setmana i era 1.000.000.000 d'euros; el Melcior deia que era superbarat (aquests Reis estan com una cabra, un dia fins i tot es van ficar tots tres a la rentadora solament per rentar-se, i mira que tenen una dutxa per cada un a la seva mansió).

El Pare Noel els explicava bestieses, com per exemple que un dia, quan va anar a repartir els regals, va veure un monstre fastigós, però aquest no és el problema, el problema és que encara s'ho creu!

Durant una setmana s'ho van passar pipa tots junts a la platja. El dia que havien de repartir els regals, el Pare Noel va arribar tard i a més no els havia preparat. Tothom es va preguntar per què no els havien portat!

Però per sort, els Reis tenien els cotxes i mentre tothom feia la migdiada van anar de pressa al súper i ho van aconseguir. El problema és que encara faltava el dia de Reis i ja no quedaven regals per comprar i van anar a fer la volta al món agafant tot el que veien. Quan van arribar els va arribar una multa, perquè el que havien fet era un delicte; com que no havien comprat res, els van posar una multa de 100.000.000.000.000 d'euros.

Ells tenien molts diners, però no per exagerar; si pagaven la multa, no podrien pagar l'aigua, ni la llum, ni la calefacció, ni moltes coses més. Al final ho van pagar, però els policies van decidir que com que feien una feina molt gran i corrien temps de crisi, els tornarien els diners.

El problema va ser que el president de Luxemburg va veure que tenien més diners que ell i es va queixar. Espantats, els Reis van enterrar els seus cotxes perquè no els els prenguessin. Els de la NASA, però, van descobrir que hi havia alguna cosa sota terra a casa del Reis, però no sabien què era. Ho van dir al Barack Obama i ell al Rajoy, però al Rajoy no li va importar perquè no s'ho creia. El Barack li va dir a l'Artur Mas i aquest a l'Hollande i l'Angela Merkel, i aquesta li va dir al president de Luxemburg.

Martina Costa Torres, 11 anys
Finalista categoria infantil

Aquest últim va fer una reunió amb tots els que sabien que hi havia alguna cosa enterrada sota terra a casa dels Reis i els va dir que, com que són bona gent i donen regals als nens que no tenen res per jugar, que no calia ficar-los a la presó. Tots hi van estar d'acord, i com que l'Antoni Martí els tenia al Facebook i al Whatsapp els va contactar per dir-los que ell els acompanyaria a Luxemburg per parlar del delicte. Hi van anar i van parlar amb els que estaven units i els van perdonar i els van dir que comencessin a preparar tots els regals.

Quan va veure els cotxes, el Rajoy va dir: «¡Qué coches tan chulos tenéis! ¿Nos enseñáis a hacerlos? Así todos tendremos coches chulos». «Yes, very good», va dir l'Obama. «Eh oui, oui, ça sera une très bonne idée» va dir l'Hollande.

Tots es van fer cotxes molt originals i gràcies a ells tothom va tenir regals, fins i tot els pobres. Gràcies als Reis tothom és normal i ningú és pobre. Tothom guanya el mateix a la feina, així no hi haurà rics, però ells no guanyaran tant per no fer res. Els hem de donar les gràcies a tots quatre pel que han fet.

I tot això és el treball dels Reis i el Pare Noel.

Categoria

juvenil

estimada Maria

Negre. Quan temps feia, que era allà? Cansada d'esperar, per fi vaig decidir obrir els ulls. El mateix lloc, la mateixa situació i el mateix sentiment, solitud.

Va arribar l'hora, el dia 8 a les 9 del matí; tot es començava a emplenar, milers de persones arrasaven amb les decoracions nadalenques, i quan ja ho tenien tot decidit, anaven al detall final, l'arbre. Quina seria la tendència d'aquell any? Seria gran? Petit? Blanc? Verd? De plàstic? Natural? Qui sap!

Fosc, tornava a ser fosc. Van passar dues hores, o això deien els meus sentits, quan vaig veure un fil de llum que es convertia en un espai molt ben il·luminat. Aquell lloc m'era desconegut, estava diferent, i ja no em sentia sola, però quant de temps duraria aquest sentiment?

L'Oriol i la Joana jugaven amb mi durant hores, no sabia ben bé en què consistia el joc, però bé, els ajudava com podia... Boles de Nadal per aquí i per allà, una espècie d'esprai de color blanc que quasi m'ofega... mai no havia jugat a allò, era divertit, interessant.

Nadales! Que boniques! Quin sentiment! Per fi amb una família, units i contents, cantàvem, ballàvem, i continuàvem jugant, i jugant...

—Joana! Porta la sopa a l'avi al sofà! —li va dir la Cristina, la mare, a la seva filla.

—Mare, no en vol... em penso que ja s'ha oblidat de com parlar! —deia la Joana sarcàsticament.

L'avi Pau ja feia dos anys que no parlava, les seves paraules se les emportà la seva estimada Maria al cel. Era un home tímid, però més bona persona que tot l'univers junt. Aquell dia fred, 29 de desembre, quan la joia de la seva vida va marxar, la seva actitud va canviar radicalment: no parlava, no reia, i ell mateix se sentia com una molèstia en aquell acollidor recinte. La seva filla Cristina tampoc va passar un temps agradable després de la pèrdua de la seva mare, però ho va portar bé per continuar endavant amb els seus dos fills i l'Arnau, el seu marit.

Les hores per a l'avi Pau en aquell sofà de vellut passaven al ritme del sol, ningú de la família es preocupà ni un dia de què li rondava pel cap, quines eren les seves preocupacions... ni tan sols van gosar parlar un minut amb ell, ni molt menys fer-li companyia.

I jo? Com em deia? D'on venia?

La nit enfosquí la casa en menys de dos segons. Treien les nades, es feien petons desitjant-se bona nit, apagaven els llums de la cuina, els del menjador, i l'últim el de la sala d'estar. Fosc, tornava a ser fosc.

De nit, la solitud tornava a mi. La llum i la vida, dins meu, s'apagaven i quedàvem en aquell immens lloc jo i l'avi Pau.

Unes quantes vegades havia intentat parlar amb la família, però no m'escoltaven. Em sentia com l'avi, com si fóssim un objecte més a casa que som allà per passar el temps.

Judit Pintat, 16 anys
1r premi categoria juvenil

—Com odio el Nadal. D'aquí un dia, estimada Maria, ja farà tres anys que em vas deixar sol en aquest món, sense cap mena d'eina per sobreviure al buit que vas deixar al meu cor. La meua ànima és fosca, només tu em donaves llum... —digué el Pau pensant en veu alta.

Aquell moment va ser màgic, no sabia descriure com em vaig sentir, solament recordo que una llum va esclatar dins meu i va il·luminar tota la casa. Estranya, confusa, vaig obrir els ulls i l'única imatge que tenia davant meu era l'avi mirant-me, com si fos una mena d'ésser estrany, com si m'hagués vist. Una hora, l'hora més ràpida que havia passat. Una mena de vincle s'establí entre ell i jo, tenia el sentiment que ell seria l'únic que podria escoltar-me i tenir temps per mi.

—No sé què ets, però amb tu em sento segur, puc ser jo, puc parlar-te, ja sé que no em respondràs, però n'estic ben segur que m'escoltaràs, i em faràs companyia fins a l'acabament del Nadal, l'època que més rebutjo... —em va dir mirant-me fixament.

—Puc escoltar-te! Puc ajudar-te! —vaig dir pensant que seria impossible que em sentís.

—Qui ets? O què ets? Com és que pots parlar? —va dir amb un to temorós.

—No sé qui sóc, ni què faig aquí, no recordo res, no em puc moure, i em noto pesada, és com si ja hagués estat aquí, però

no en aquest estat, immòbil... Déu me'n guardi... —vaig dir amb un to de tristesa.

L'avi continuava mirant-me, ja no em va tornar a parlar, crec que ni va sentir les meves últimes paraules, crec que mai vam tenir aquesta conversa. Tan sols deu minuts després, somrient i amb ulls llagrimosos, va sospirar i va dir:

—Maria...

I així vam estar tota la nit, mirant-nos i somrient de tant en tant. No calien paraules per a aquell moment, immersos en un món de màgia i alegria. Cap corrent negatiu era benvingut allà, sols ell i jo.

—Maria... —digué altre cop.

La llum va retornar dins meu i aquest cop jo, l'arbre nadalenc que decora la casa, que està immòbil, que no pot parlar i no pot expressar-se, vaig recordar per què era allà. Jo, l'ànima de l'estimada Maria, havia vingut a donar un missatge, l'únic que va saber escoltar-me va ser en Pau, i ara era feina seva difondre'l. Durant vint dies no havia trobat les raons del perquè m'estava allà, buscava respostes per tot arreu, però quan menys m'ho esperava vaig sentir que la veritable resposta la tenia al davant. Quan vaig deixar de buscar, va ser quan vaig trobar la solució.

Així que la matinada del 29 de desembre, quan tota la família va baixar a donar consol a l'avi, es van sorprendre. L'avi s'havia aixecat d'aquell sofà vell, tenia un paper a la mà i sense que ningú digués cap paraula, en Pau va començar a llegir.

«29, més que un número, més que un dia... un punyal que fa tres anys vas clavar-me al cor, i aquesta nit m'he retrobat amb tu, Maria, m'he retrobat amb la fe. Sí, digueu-me boig, però ja cap dolor m'entristeix, gràcies a tu, arbre de Nadal, m'he retrobat amb l'alegria, no m'havia parat mai a pensar en el bell rostre que tens, com la meva bella Maria, ni tampoc que sense tu ara ja no seria el mateix. Diuen les llegendes que per Nadal tot és màgic, gloriós. Maleït sigui qui digui el contrari. Cada fulla teva són els teus besos, cada adorn que tens són els milers de vestits que et posaves en aquell temps d'amor, i l'estrella que tens al capdamunt descriu la triomfadora que vas arribar a ser i la petjada tan gran que vas deixar en cada un de nosaltres. Així, Maria, m'acomio de tu, i et dic que no és pas un adéu. Sé que sempre hi seràs per protegir-me. T'estimo. Pau.»

CATEGORIA ADULT

Es recomana la
lectura d'aquests contes
per part de públic adult

**CONTES PREMIATS
AL 27è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

Categoria

adult

weihnachten

Les barreres mentals, en general, perviuen més temps que les de formigó.

Willy Brant, canceller d'Alemanya Occidental (1969-74)

COMISSARI OTTO VON STRENG

República Democràtica Alemanya

Berlín, 15 d'agost de 1961

Quan el comissari Otto von Streng va contemplar el mur es va adonar de la magnificència del règim. La muralla suposava la ruptura amb el capitalisme, la separació definitiva. Era necessària, no els havien deixat una altra opció i el final de la construcció era a prop. Una gesta titànica, una fi gloriosa.

Aquell dia el comissari, responsable del cèntric barri de Mitte, havia matinat més del compte, alterant la seva rutina. L'ocasió ho mereixia, era l'últim dia de construcció. Havia caminat fins a l'encreuament de Ruppiner Straße amb Bernauer Straße, on tants cops havia vist jugar la seva filla al parc, per supervisar els treballs al mur, que en aquells moments era poc més que una petita tanca de filferro punxent. Un fort contingent de militars armats custodiava la zona. Ningú podia creuar la frontera. Ningú.

Bufava una brisa suau que refrescava la ciutat del calorós estiu que havia turmentat els carrers i els ànims dels seus ciutadans. El comissari, engalanat amb el seu uniforme, va deixar que la brisa li acariciés el rostre, la cicatriu i l'ull ennuvolat. Sens dubte seria un dia llarg i dur: acabarien el mur. Corrien el

teló d'acer i ciment i quedarien protegits. No entenia per què molts camarades trobaven aquesta mesura desproporcionada, de la mateixa manera que un fill troba desmesurades les ordres del seu pare. L'obediència era el seu deure, no la comprensió. I com a bons fills havien d'obeir. El temps els donaria la raó. Aquella havia estat la millor opció. L'única, de fet.

El comissari va observar l'escena amb el seu ull de falcó. D'una banda, els obrers s'esforçaven a acabar la feina; de l'altra, els militars vigilaven que ningú creués la frontera saltant els baixos filats recargolats. Molts activistes s'havien reunit a l'extrem occidental cridant consignes de llibertat mentre eren protegits pels seus propis policies. El comissari pensava que la situació era irònica. Els que cridaven llibertat tenien murs a les seves ments i eren esclaus d'un sistema que no els permetria mai allò que precisament els estaven recriminant: el lliure albir i la igualtat. El comissari Von Streng no va poder fer més que somriure mentre s'acostava a un soldat jove, de l'edat de la seva filla, que custodiava el filat.

—Bon dia, soldat Schumann.

El comissari es va aturar al costat del recluta, que tenia la mirada perduda a l'altre costat del baix filferro.

Evidentment, el soldat Hans Conrad Schumann no el va percebre. Jove i inexpert, la custòdia del mur era la seva primera missió, i encara que l'havia afrontat amb valor i decisió, després de tres dies de guàrdia, tres dies de sentir els crits de protesta de l'altre extrem, els dubtes corcaven la seva

Àlex Puig Linares

1r premi categoria adult

voluntat. Així que, quan el comissari es va situar al seu costat, en Schumann estava somiant en una vida diferent. Una vida on tingués la possibilitat de viatjar, de conèixer món, de viure experiències noves, però sobretot una vida on pogués triar el seu futur.

—Soldat —va dir el comissari—, què veu a l'altre costat que el captiva amb tanta intensitat?

—Perdó, comissari.

Hans havia reconegut la veu del seu superior directe i després d'empassar-se la saliva va contestar:

—Disculpeu-me, senyor comissari. M'he distret un moment. No tornarà a passar.

—L'entenc. Sé que no tornarà a passar, soldat. Segueixi amb la seva guàrdia, fa una bona feina aquí.

El comissari es va allunyar sense parar atenció a la salutació militar del soldat.

Ràpidament va localitzar el sergent encarregat d'aquella secció, que es va quadrar en reconèixer-lo, i es va dirigir cap a ell.

—Comissari von Streng, no esperàvem la seva visita. Senyor, està tot en ordre?

—Sergent Blindi, coneix bé la seva unitat?

—Com el palmell de la meua mà, senyor.

—D'acord —va respondre el comissari, amb les mans a l'esquena—. Què pot dir-me del soldat Schumann?

—És un bon soldat, senyor. Nouvingut de l'acadèmia. Silenciós. Mai ha donat problemes. És obediència i voluntariós. Una mica distret, però és que és jove.

—D'acord...

El comissari va començar a caminar, sense esperar que el sergent el seguís.

—No li tregui la vista de sobre, sergent. Entre les seves files té un jove desertor que somia quimeres i crits de sirenes.

—Així ho faré, senyor comissari —va dir mentre es quadrava.

El sergent Blindi va respirar alleujat. El comissari Otto von Streng era el més dur dels supervisors de la policia secreta. Es deia que tenia un sisè sentit per descobrir mentides i atrapar desertors.

—Atura't! —va cridar un soldat—. No ho facis! Atura't!

El sergent es va girar per veure com una predicció es feia realitat. El soldat Schumann havia corregut fins que havia saltat per sobre del filat, que s'alçava només fins als genolls. A l'altre costat, un cotxe de la policia federal alemanya es desplaçava ràpidament per interceptar-lo. Hans Schumann va llançar a terra el fusell i va aixecar les mans. El cotxe es va aturar al seu costat. Es va obrir la porta i en va sortir un policia que el va ajudar, amb camaraderia, a

pujar al vehicle. Un xerricar de rodes i el cotxe va sortir a tota velocitat, fugint.

L'estómac del sergent Blindi es va encongir. Les nàusees li van pujar per la gola i una alenada de fel va acudir al seu paladar.

—Soldats! —va cridar el comissari, respirant fortament per la cursa i amb una pistola a la mà dreta—. Facin un mur davant del filat. El pròxim que travessi caurà abatut.

ANNE

República Democràtica Alemanya
Berlín, 30 d'agost de 1962

—I ara què farem, àvia?

L'Anne sostenia entre les mans un full amb els resultats de les proves mèdiques.

—Filla meva, està bastant clar —va contestar la senyora Agnes Rotes Haar. Em reuniré amb els teus pares i amb el teu avi. És el final del camí per a mi.

—Ni parlar-ne. A França han descobert una cura.

L'Anne va doblegar el paper i el va guardar a la bossa de mà. El sol li feia brillar el cabell vermell de manera que els rinxols refulgien.

—El metge m'ho ha dit quan ens hem quedat sols —va afegir.

—Ai, la meva nena! —va exclamar l'anciana, que durant un moment va tancar els ulls i va deixar que els últims rajos de sol de l'estiu li il·luminessin el rostre—. França és molt lluny. L'altre costat del mur és ara massa lluny per a mi.

—Aconseguiré un visat.

La passió de l'Anne es va dibuixar a les seves galtes.

—El govern entendrà el motiu i ens deixaran passar —va afegir a continuació.

—Sovint les coses es veuen diferent amb l'edat...

—No, iaia, d'una manera o altra travessarem el mur. No m'asseuré impassible a veure com mors.

CONRAD I CARL

República Democràtica Alemanya
Berlín, 21 de desembre de 1962

—Abans de continuar us recordo a tots que en cas de ser sorpresos per la policia ens separarem —va dir en Conrad mentre es posava el capell de pèl estil rus i s'abaixava les orelles—. Correu si ens criden l'alto. No us atureu i sobretot, si us detenen, no els digueu res.

—No ens agraden els xerraires —va afegir en Carl.

Va apagar la llanterna de mà i va mirar el grup. Deu persones, homes, dones i nens. Tots anaven carregats amb maletes i motxilles. Hi duïen les seves pertinences més volgudes.

—Ah! I el més important: porteu tots els diners? —va demanar.

—Només he pogut reunir vuit mil marcs —va dir un home encorbat per l'edat, de barba blanca i ulls blaus com el gel—. És difícil estalviar diners si ets massa vell per treballar.

—No és el meu problema —es va queixar en Carl—. El preu convingut és just, deu mil marcs per home, dona o nen. Només així aconseguirem mantenir en secret el passatge per sota el mur. Sense rebaixes ni excuses.

—Ja esta bé, Carl —en Conrad li va posar una mà damunt l'espatlla, evitant així que alcés la veu—. Joseph, tens alguna cosa de valor que compensi la diferència?

—Tinc un rellotge de butxaca —va dir l'ancià amb veu tremolosa—. Era del meu fill. És l'única cosa que em queda d'ell. La guerra m'ho va arrabassar tot.

—Deixa-me'l veure.

En Carl va estendre la mà en direcció a l'home de la barba.

—No, de cap manera —va dir en Joseph—. Prefereixo morir aquí de fred i gana que creuar a l'altre costat i perdre'l.

—És només un rellotge, Joseph —va dir en Conrad—. El teu fill ho entendria.

—Però el meu fill ja no hi és —va renegar l'home—. I sóc jo qui no ho entén. Em quedo. I no us preocupeu, no us delataré.

—Així ho espero —va dir en Carl amb un to amenaçador—. Pel teu propi bé.

—Tot això sobra, Carl. En Joseph no dirà res.

—Mira, jove —l'ancià es va encarar a en Carl. La diferència d'altura i corpulència era notable—. Quan has viscut dues guerres i has perdut una dona i un fill, l'única cosa que et fa por és el temps que esborra els teus records.

—Ho sento, Joseph —va expressar en Conrad.

—No passa res, fill.

L'ancià es va encaminar cap a la porta posterior de l'edifici amb el cap ben alt, la va obrir i l'exterior el va rebre amb una ràfega de neu i vent gèlid. La porta es va tancar darrere seu.

—Algú més? —va demanar en Carl observant de forma inquisidora el silenciós grup—. Bé, doncs en marxa.

En Conrad va obrir la porta i va sortir. Va observar el carrer desert i fosc. Ningú amb dos dits de front sortia de matinada. No era el fred i el vent el que els cridava a la prudència, sinó les patrulles de policia que interrogaven a tot el qui sortia una vegada s'havia fet fosc.

Va picar tres vegades a la porta de fusta. Era el senyal. El grup, dirigit per en Conrad i seguit per en Carl, es va encaminar pel parc deixant enrere el conjunt d'edificis del barri de Mitte.

En Carl arrossegava per la neu un rasclat casolà de fusta. Així esborrava les petjades del grup i deixava al seu lloc un traç de neu aplanada.

Van avançar cap al cor del bosc. El vent bufava fort i les branques dels arbres es movien desprenent la neu acumulada. La lluna il·luminava com un far de mitjanit.

—Quiets... —va xiuxiuejar en Conrad. La seva formació militar l'ajudava a preveure on hi hauria les patrulles fent vigilància.

—A terra! —va dir en Conrad fent un senyal amb la mà.

El grup sencer es va tirar a terra i van quedar ocults entre els matolls i la foscor.

Una parella de policies uniformats passejaven pel camí de terra del bosc. Il·luminaven el camí amb un parell de llanternes mentre fumaven i xerraven. De seguida es van allunyar, deixant lliure el camí.

—Anem —va dir en Conrad. A continuació es va aixecar i va fer un gest amb la mà—. Anem amb retard i ja gairebé hem arribat.

El grup va avançar uns metres més i es va aturar davant uns enderrocs de maons vermells i restes d'algun tipus de petita edificació mig soterrada per les males herbes. En Conrad i en Carl van apartar un entramat de branques seques, prou gran per amagar unes petites escales que baixaven cap al que en algun moment havia estat el suburbà.

—Això era una de les antigues entrades als túnels auxiliars del metro —va dir en Conrad—. Baixeu amb cura, les escales són molt dretes.

—En algun moment, durant la guerra, els van abandonar pensant que els havien destruït les bombes dels aliats —va seguir

explicant en Conrad en veu baixa mentre ajudava una nena d'uns deu anys, rossa i prima, de grans ulls desperts, a encarar els primers graons—. Recolzeu una mà a la paret per ajudar-vos a baixar. Quan estiguem tots a baix encendrem una llanterna.

—De pressa —va afegir en Carl—. No tenim tota la nit i el temps és or.

En Conrad va baixar i va encendre la llanterna. Va il·luminar el grup, xop i tremolós, amarat de fred i de por. A dalt, a l'entrada, es va sentir en Carl arrossegant les branques i arbustos que tapaven les escales. De seguida es va unir al grup, rebufant.

—Quin fred que fa! —va dir en Carl.

Els seus cabells daurats estaven esquitxats de neu i petits fragments de gel.

—Ara que estem tots units —va prosseguir en Carl, fregant-se les mans—, la vostra contribució a la causa.

Els nou integrants del grup van buscar entre els seus abrics els diners, que van lliurar immediatament al seu guia.

—Bé, molt bé.

En Carl es va guardar la meitat del feix de bitllets en una bossa de roba que portava creuada al pit per dins de l'abric. L'altra meitat la va lliurar a en Conrad.

—El nostre amic us conduirà fins a l'extrem. Allà us hi espera la Brunegilde. Ella us portarà a l'altre costat i us donarà la vostra

nova documentació. Espero que el viatge hagi estat del vostre grat i que guardeu silenci. Recordeu que hi ha informadors també a l'Alemanya Federal i, sobretot, que no ens agraden els xerraires.

En Carl va fer un gest amb el dit índex al coll, simulant un tall de costat a costat.

—Això també sobra —el va renyar en Conrad—. Aquesta última part te l'estalvies.

—Anem, camarada. No t'enfadis per una mica de teatralitat!

—Per favor, seguiu-me. Ja falta poc —va dir en Conrad encarant-se cap al final del túnel de maons vermells—. No us separeu, és molt fàcil perdre's en aquests túnels.

Amb en Conrad al capdavant, el grup va recórrer els passadissos del túnel auxiliar del metro. S'havia construït per seguir les línies de metro originals i tenia una doble finalitat: permetre que els operaris del servei poguessin reparar avaries en qualsevol punt del traçat i, alhora, poder evacuar als passatgers en cas d'accident.

Al cap de poca estona van arribar a una cantonada i a un llarg passadís del qual no s'albirava el fons.

—Tots en silenci, i no us mogueu.

En Conrad va apagar la llanterna. La foscor els va embolcallar.

El guia amb capell rus va xiular tres vegades, seguint una pauta estudiada.

Des del fons del túnel es va sentir una pauta diferent, de tres xiulets, també.

En Conrad va encendre la llanterna i va acompanyar el llum amb els xiulets, però en una nova pauta. De l'altre costat es va repetir la mateixa operació.

—Bé, és segur. Podem avançar, ens estan esperant.

Va tornar a encendre la llanterna i va enfocar el túnel. Una llum va avançar cap a ells, amb pas decidit. A mig camí, la dona rossa va deixar el fanal a terra. En Conrad i la dona es van abraçar.

—Benvinguts tots —va dir la dona, vestida amb un simple jersei verd, a pesar del fred, uns guants del mateix color i una senzilla bossa de mà.

Era inevitable no adonar-se que estava embarassada. La seva panxa arrodonida tibava el jersei fent una curvatura força pronunciada.

—Gràcies per rebre'ns, Brunegilde.

En Conrad va treure el feix de bitllets i els hi va lliurar.

—Com et trobes? —va demanar a continuació.

—Bé, com si anés a esclatar en qualsevol moment, però em trobo bé. No pateixis.

La noia va agafar els diners i se'ls va guardar a la bossa de mà. El somriure de la Brunegilde va il·luminar el passadís. Per un

moment tots es van oblidar de les penúries viscudes i van respirar amb més tranquil·litat.

—En falta un. Què ha passat, Conrad?

—El senyor Joseph finalment no ha pogut seguir-nos —va dir abaixant la mirada i negant amb el cap.

Es va llevar el capell rus de pèl i es va passar la mà pels cabells foscos.

—Ja t'ho explicaré.

—Un altre cop en Carl? —va demanar ella.

—Gilda —va dir en Conrad mirant-la als ulls amb tendresa—. Ja t'ho explicaré després.

—Bé, grup —la Brunegilde va mirar el petit grup—. Benvinguts a l'Alemanya Federal. A l'altre costat us esperen un llit, mantes, una sopa calenta i els vostres nous documents. Ja esteu fora de perill. Seguiu-me, si us plau.

COMISSARI OTTO VON STRENG

República Democràtica Alemanya
Berlín, 22 de desembre de 1962

Com cada matí, el comissari Otto von Streng es va posar l'abric llarg de drap negre sobre el vestit igualment fosc, com la corbata. La camisa blanca era la nota de color al seu uniforme quotidià. Es va treure el rellotge de butxaca de l'abric. Va mirar l'hora. Faltaven deu minuts per les nou. Tot anava

segons el seu pla diari. Es va aturar a la porta i va mirar les fotografies penjades al rebedor. Una dona i una nena rosseta s'abraçaven i el miraven amb tendresa. La seva esposa i la seva filla. Totes dues se n'havien anat. A una ja no podria recuperar-la mai més. Per l'altra encara mantenia l'esperança, que s'anava esvaint gota a gota, dia a dia. Va sortir del seu apartament sobri del cèntric barri de Mitte amb el cap cot, i es va dirigir cap a la barberia del senyor Hagen, un dels seus millors informadors.

No era només el barri on havia nascut i crescut la seva filla, on havia lluitat contra els aliats el dia que va caure Berlín, també era el barri on treballava per a la Stasi, la policia secreta. Com a comissari en cap de la secció Hauptverwaltung Aufklärung, el seu principal deure era observar, escoltar, conviure amb els seus compatriotes i localitzar els traïdors al govern.

A la ràdio havien informat d'un temporal que sacsejaria la ciutat amb fortes ràfegues de vent i neu durant tota la setmana. Els pocs cotxes que circulaven per la gran avinguda es desplaçaven lentament, temerosos. Aquells que s'aventuraven a sortir de casa per anar a la feina es veien obligats a caminar al costat de les parets per evitar que el fort oratge els empenyés d'un costat a un altre.

El comissari, en canvi, caminava impassible pel mig de la vorera, com un far en una tempesta. Era un trajecte curt i Otto von Streng, amb les mans enguantades darrere l'esquena, avançava amb pas segur. El fred sempre li recordava la seva filla. Sovint havia sortit al carrer sense jaqueta, «papa, no tinc

gens de fred» deia quan ell li recordava que agafés l'abric. S'havia fet gran molt de pressa, i ara ja no estava amb ell.

A mig camí, al costat de la tanca que vorejava el parc, li va cridar l'atenció una acumulació de civils i policies que s'arremolinaven entorn d'alguna cosa, prou important per mantenir-se estàtics tot i la climatologia. A escassos metres del guirigall, el sergent Blidi se li va acostar per informar-lo.

—Senyor comissari —va dir el sergent quadrant-se-li al davant i fent una polida salutació militar que el comissari va retornar de forma rutinària—. Hem trobat un altre padrí mort al bell mig del carrer. Sembla que ha mort per culpa del fred.

—D'acord —va dir el comissari, ferm amb les mans a l'esquena—. Res d'especial?

—Sí, senyor. Va fer servir el seu abric com a coixí i a dins, en una butxaca, hi hem trobat vuit mil marcs. És com si s'hagués deixat morir...

Un fort cop de vent va colpejar la cara del sergent i l'obligà a aclucar els ulls.

—A la mà dreta tenia un rellotge de butxaca del partit nacional-socialista —va afegir.

—Molt bé, sergent. Desfeu-vos del rellotge. Pot retirar-se.

—Però, senyor, no examinarà el cos?

—Tinc una cita ineludible. Pot retirar-se, sergent. Bona feina.

—Sí, senyor —el policia uniformat va fer la salutació protocol·lària que immediatament va ser retornada pel comissari—. Gràcies, senyor.

Una llàstima. Aquell ancià havia perdut la fe en el règim, s'havia abandonat a morir. Possiblement estava sol, igual que ell. Molt probablement havia perdut els seus fills a la guerra. Tots els alemanys havien sofert grans pèrdues. El període de postguerra havia estat esgotador i molts s'havien desesperat en veure la seva terra dividida com un puzzle, escantellada pels voltors. Eren molts els compatriotes que havien mort quan la seva esperança s'havia esfumat, igual que el vell estès a terra en mig del carrer.

Va seguir caminant i va tornar a submergir-se en els seus pensaments. Li passaven moltes coses pel cap, però de totes una era recurrent: per què no havia tornat la seva filla? La resposta era òbvia i, malgrat això, es negava a admetre-la. La seva única filla havia aconseguit una beca per estudiar medicina a París. Ell havia cedit a les seves demandes i havia aconseguit convèncer el govern perquè li atorguessin un visat, un permís especial per estudiar fora. Des d'aleshores sempre havia tornat per Nadal. Sempre, fins que es va aixecar el mur. Aleshores no havia tornat més, i per això no podia evitar sentir-se culpable.

La campaneta va sonar en obrir-se la porta de la barberia.

—Bon dia, senyor comissari von Streng —va dir el vell barber sense aixecar la mirada. Va deixar a un costat, sobre el taulell, el cuir d'esmolador fulles, i sobre una tovallola, la fulla esmolada.

—Bon dia, senyor Hagen —va dir el comissari mentre guardava els guants a les butxaques de l'abric abans de treure-se'l i penjar-lo al penja-robes de fusta buit.

—Puntual com cada dia. No hi ha vent ni fred que el pugui aturar —va exclamar el barber mentre apartava la pesada butaca d'afaitar.

—Ja sap que no —va dir el comissari mentre ajudava el barber a moure la butaca.

—Gràcies, senyor comissari. Els anys no passen debades i aquest fred no ajuda els meus vells ossos.

—Els anys passen per a tots —va dir mentre s'asseia a la butaca i agafava el diari—, per a alguns més lentament que per a d'altres.

El barber va preparar en silenci la barreja cremosa d'afaitar. Sabia com apreciava el comissari aquells minuts de pau i tranquil·litat. Quan va veure que el seu client deixava el periòdic s'hi va acostar amb la tovallola calenta i humida i la va embolicar al voltant de la cara i el coll, de forma precisa, per no mullar-li la camisa. Dos minuts després la va retirar i, amb la brotxa, va untar la cara i el coll del comissari. Quan va haver d'escampar la crema al pòmul esquerre del comissari no va poder evitar aturar-se un segon a la cicatriu que li recorria el rostre com una arrel d'arbre. La ferida li havia velat l'ull deixant-lo blanc com la neu. Aquell ull sempre li havia produït una fredor de por que calava ben profund, com si conferís al comissari el poder de llegir la ment, de conèixer els secrets de la gent.

—Quins plans té per Nadal, senyor comissari? —el barber va iniciar una conversa per treure's els nervis i tot d'una va començar a afaitar, de forma lenta però ferma.

—Aprofitaré per acabar uns informes.

—Vostè sempre pensant en la feina. Jo em referia al sopar de revetlla. Amb qui es reunirà aquest any?

—Senyor Hagen —va sospirar el comissari—, preferiria no parlar d'aquest tema.

—Disculpi'm —va afegir el barber empassant-se la saliva.

Van passar uns segons en silenci, incòmodes, que el barber va aprofitar per acabar d'afaitar el costat dret. Aquest era el costat fàcil, el costat bo del comissari. En canvi, i malgrat afaitar-lo cada dia, el senyor Hagen mai acabava d'acostumar-se a la cicatriu. L'estómac li feia una bolcada i havia de concentrar-se per afinar el pols.

—Com està la família? —va dir el comissari per trencar el silenci.

—Bé, tots bé. Il·lusionats amb el Nadal —una passada de la fulla pel pòmul—. La meva dona va sentir ahir que ha atrapat uns altres traïdors que pretenien escapar. És una sort que els descobris abans que intentessin creuar el mur... si no ja sabem com haurien acabat.

—És la meva feina. I m'agradaria poder descansar un dia, ni que fos per Nadal —va dir el comissari alhora que tancava els ulls—. Tots saben que és inútil. Ningú creuarà en

el meu districte sense que jo ho sàpiga. Per què no desisteixen?

—No ho sé... —va dir el barber, i va callar, pensatiu per un moment. Al final va reunir valor i va continuar dient—: Doncs un noi li va dir a la meva filla Anja, ja sap, la gran —dues passades més de la fulla i el barber es dirigia ara cap a la delicada zona del coll—, que hi ha un parell de joves que han construït un túnel per sota del mur i que ajuden a passar els qui es poden pagar el viatge. I a sobre cobren un peatge de deu mil marcs.

—Per què insisteixen? No ho entenc. Arriscar les seves vides a canvi d'un futur incert...

El comissari va obrir els ulls i va veure la seva imatge al mirall. Feia temps que s'havia acostumat a veure-hi amb un sol ull, a la falta de profunditat, a veure-ho tot en dues dimensions. En canvi, no feia tant que havia après a acceptar la seva nova cara desfigurada com un do, a acceptar el sentiment que provocava la cicatriu en els altres. La seva dona i la seva filla sempre li havien fet costat. Però ara ja no hi eren i li havia costat temps i feina treure'n avantatge. L'Olga sempre li havia dit: «La por inspira respecte. El respecte manté la pau». Ja eren cinc Nadals sense ella.

—No hi fa res —va afegir el comissari—, aviat els trobaré. Sempre ho faig.

—Doncs jo tampoc ho entenc —el barber va acabar l'afaitat. Va deixar la fulla a l'aigua i va agafar una nova tovallola, blanca i neta amb aroma d'espígol, i la va donar al comissari—. Diuen

que aquests capitalistes han corromput la ciutat i que s'ha convertit en Sodoma i Gomorra. Un niu de mala gent i criminals. Ja ho tinc dit a les meves filles, des que hi ha el mur vivim més tranquils.

—Té raó, senyor Hugon —el comissari es va netejar la cara—. Com es diu el noi que va parlar amb l'Anja?

—Crec que és en Peter, el fill del forner.

—D'acord.

El comissari va treure un bitllet de cinc marcs i el va donar al barber.

—Pot quedar-se amb el canvi.

El comissari va sortir al carrer. El van rebre el fred, el vent i la neu, i per un instant es va permetre somriure. A la seva filla li agradava el fred.

CONRAD I CARL

República Democràtica Alemanya
Berlín, 23 de desembre de 1962

—Abans de continuar us recordo a tots que en cas de ser sorpresos per la policia ens separarem. Correu si ens criden l'alto. No us atureu i sobretot, si us detenen, no els digueu res.

En Conrad es va posar el capell de pèl d'estil rus i es va abaixar les orelles.

Un grup de trenta persones, en la seva majoria dones i nens, s'agrupaven en la solitud de la planta baixa de l'edifici més proper al bosc. Tots esperaven en silenci, fins i tot els nens més petits.

—A aquest ritme em faré ric abans de l'any nou —va murmurar en Carl mentre es fregava les mans—. Això és un sac d'or sense fons.

Aquell matí, els dos amics havien discutit mentre prenien un cafè a l'àtic d'en Carl, a l'Alexanderplatz.

—Per a mi s'ha acabat —va dir en Conrad.

—Ara no pots fer-te enrere —va dir en Carl mentre feia un glop del cafè calent—. El que li ha passat al vell no és culpa nostra. Si no pot pagar, no pot passar.

—Ja hem guanyat prou diners, Carl.

—Mai són prou diners, Conrad. És el negoci del segle.

—No t'adones de com ho estan passant? En Joseph ha mort per dos mil miserables marcs.

—No! —va cridar en Carl, donant un cop de puny a la taula i vessant el cafè—. El vell ha mort per avar. Si m'hagués donat el rellogte l'hauria deixat passar. Tampoc sóc tan cruel.

—Aquest és el teu problema. Tot té un preu per a tu —en Conrad es va aixecar de la taula—, i has d'entendre que hi ha gent que no es ven.

—Para ja! —en Carl va apartar la tassa vessada, que es va fer miques en xocar contra el terra—. No em deixaràs tirat aquesta nit, oi? Pels vells temps.

—Vindré aquesta nit i creuaré el túnel —va dir en Conrad mentre es posava l'abric i es col·locava el barret.

—Marxa si vols, ja em quedo jo la teva part —va dir en Carl mentre acompanyava el seu amic a la porta.

—La meva part la donaré a la Brunegilde, com sempre.

—Bah! —va dir mentre obria la porta del pis—, ets un ximple.

Tres cops a la sòlida porta de fusta de l'edifici van ressonar a la planta baixa. Era el senyal que indicava que podien sortir al carrer. El vent els havia donat una petita treva i la nit era freda i serena. Els escassos fanals encesos els permetrien recórrer els metres que hi havia entre les ombres dels edificis i les ombres del bosc del parc.

El nombrós grup va sortir lentament, temorós, i darrere d'ells en Carl amb el rasclat per eliminar les petjades en la neu. Seria difícil eliminar un rastre tan ample.

En Conrad es va posar al capdavant, dirigint el grup cap a l'espessor del parc. Van avançar uns metres i de cop es va aturar en sec. Es va ajupir i el grup el va imitar. Alguna cosa no anava bé. Normalment tot estava en silenci, però aquella nit era un silenci especial, un silenci contingut. Van esperar un moment i dins el bosc, de sobte, un corb va aixecar el vol.

—Correu! —va cridar en Conrad—. És un parany!

Durant uns segons, el grup es va quedar petrificat. I va ser llavors que es van encendre centenars de llanternes que els enfocaven directament.

—Us parla el comissari Otto von Streng —va dir una veu que ressonava en un altaveu portàtil—. Atureu-vos i sereu tractats amb indulgència. Qualsevol que fugi serà declarat culpable de traïció.

El nom del comissari va ser el detonant perquè tots comencessin a córrer.

De dins el bosc van aparèixer un centenar de policies uniformats i armats amb fusells. En un moment la neu va quedar sembrada de petjades i cossos d'homes i dones que eren llençats a terra en ser enxampats.

En Conrad va córrer en direcció al centre del barri. En aquella zona seria més senzill escapar-se. Dos policies el seguien a certa distància, cridant que si no es detenia li dispararien. Es va sentir un tret. Una bala va fer saltar un tros de maó de la paret, prop del genoll esquerre d'en Conrad. Va girar en una cantonada i va seguir corrent.

—Per aquí —una porta s'havia obert i una noia pèl-roja, en pijama, treia el cap fent-li senyals amb la mà—. Per aquí, corre!

En Conrad va entrar i va tancar la porta darrere seu. La noia va pujar les escales de l'edifici a gran velocitat. En Conrad la va seguir. Qui era aquesta noia? Podia fiar-se'n o era un altre

parany?, es va preguntar. D'una manera o una altra ja era massa tard. Havia de continuar. Sabia com acabaria si l'enxampaven.

Al quart pis hi havia una dona gran a la porta que es va apartar ràpidament quan la noia va arribar al replà. En Conrad la va seguir a l'interior i va caure de genolls, esgotat i amb grans esbufecs. La vella va tancar la porta amb molta cura per no fer soroll.

—Segueix-me —va dir la noia—. Encara no ets fora de perill. De seguida tindrem aquí la Stasi. T'amagarem.

—Gràcies —va dir de forma entretallada en Conrad—. Moltes gràcies.

—Ja tindràs temps d'agrair-ho, fillet —va dir l'anciana mentre li indicava el camí—. I controla't la respiració o ens posaràs en dificultats.

—Ho sento —va dir en Conrad, mentre s'esforçava per respirar a poc a poc.

—Per aquí —la noia pèl-roja va apartar un gran moble de la cuina, que contenia tot tipus de tovalles, tovallons i draps—. Entra.

Conrad va entrar de perfil al petit amagatall. En algun altre moment havia estat un lloc per desar-hi escombres i ara amb prou feines podia encabir una persona. La noia també hi va entrar.

—Ajuda'm a estirar el moble —va dir la noia mentre agafava una de les anses clavades a la part posterior de l'armari—. Jo sola no puc.

En Conrad va agafar l'altra ansa i entre tots dos van arrossegar l'armari. De seguida l'anciana va agafar una de les tovalloles, es va ajupir lentament i va fregar amb cura les petjades de neu que en Conrad havia deixat a terra.

El temps passava lentament.

Es van sentir dos cops a la porta del pis seguits d'un: «Policia, obri».

La porta es va obrir i es va sentir una veu ronca a l'entrada del pis.

—Disculpi que la molesti tan tard, senyora Agnes Rotes Haar —va dir el comissari; dos policies uniformats l'acompanyaven—, però estem buscant un noi jove, alt, de cabell negre i mandíbul quadrada. Duu un abric fosc i un capell d'estil rus.

—Doncs aquí només hi sóc jo.

—D'acord —el comissari va mirar detingudament el terra de l'interior del pis—. Em permetrà que faci un cop d'ull a casa seva?

—Només faltaria, fillet, passi, passi...

El comissari es va fregar meticulosament les soles de les sabates a la catifa de l'entrada.

—Espereu aquí —va dir als dos policies, que es van quedar custodiant la porta.

El comissari va entrar al pis, amb les mans a l'esquena i observant acuradament tots els detalls igual que un falcó de cacera.

—Té un pis preciós, senyora Rotes Haar —va dir el comissari alhora que es detenia davant d'un moble ple de fotos de família. En una hi sortia una noia jove pèl-roja amb un home gran, de cabell canós, que l'abraçava afectuosament—. Sento la pèrdua del seu espòs. Era un gran home i un bon camarada. Fidel al govern i a la causa.

—Ara ja no s'hi pot fer res.

Els ulls de l'anciana es van tornar vidriosos i una llàgrima li va lliscar per la galta.

El comissari va seguir avançant com una au de presa, lent i caut, en direcció al menjador.

—Com es troba la seva néta?

—És a casa de la seva tieta.

—D'acord —va dir el comissari i va sortir del menjador en direcció a la cuina tot rumiant. La noia sempre havia estat entremaliada, igual que la seva filla—. Però li he demanat com es troba la seva néta, no on es troba...

—Ah..., disculpi'm, el meu cap ja no és el que era. I cada dia hi sento menys.

—Ho entenc —va dir el comissari mentre observava el moble amb les tovalloles de la cuina. Darrere, en Conrad i l'Anne premien ben fort els llavis.

—Té una cuina molt ordenada i aquest moble és realment curiós —va dir assenyalant-lo amb un dit mentre amb l'altra mà

es fregava la barbeta—. Sigui com sigui aquí no hi és, el noi que busquem. Disculpi les molèsties a aquestes hores de la nit.

—No té importància, senyor comissari —va dir l'anciana mentre acompanyava l'home de la cicatriu cap a la porta—. Jo ja no dormo gaire.

—Gràcies —va dir el comissari sota el llindar de la porta—. Doni records a la seva néta, encara recordo que de petita anava al col·legi amb la meva filla.

—És cert, jugaven a patí juntes.

—I, senyora Rotes Haar...

—Digui'm...

—Vostè ja és gran per netejar el terra de genolls —va afegir el comissari mentre feia un gest als dos policies perquè el seguissin cap al pis inferior.

—Sí que és veritat això, fillet —va xiuxiuejar l'anciana—. Que tingueu un bon Nadal, senyor comissari.

Un cop a la planta baixa, el comissari es va aturar.

—Facin vigilància sobre aquest pis i informin de qualsevol persona que en surti o hi entri. No vull cap incident, només informin. Demà a la nit tornarem a treballar.

COMISSARI OTTO VON STRENG I CARL

República Democràtica Alemanya

Berlín, 24 de desembre de 1962, revetlla de Nadal

El comissari passejava per una sala d'interrogatoris de la caserna general de la Stasi. El ritme de les seves trepitjades estava estudiat per causar un sentiment concret al subjecte interrogat: por. Certament, la cicatriu de la seva cara i l'escassa il·luminació ajudaven a la posada en escena. En els seus anys al Tercer Reich havia après el valor de la por. Es va girar encarant el cos cap al subjecte. En Carl estava lligat a una incòmoda cadira de metall de manera que la llum creava una ombra grotesca a la cicatriu. Era curiós com els adults sempre tenien por de la seva cicatriu. La seva filla no n'havia tingut mai por.

—Senyor Carl Zuträger, sap qui sóc?

—Sí, senyor —el llavi d'en Carl tremolava de forma incontenible—. És el comissari Otto von Streng.

—D'acord. I sap a què em dedico, senyor Zuträger?

—A atrapar traïdors al govern.

—Perfecte —va afegir el comissari mentre s'encaminava cap a un penja-robes metàl·lic de paret on hi havia penjada una bata blanca de cirurgia. Es va treure la jaqueta negra, la va penjar i es va posar la bata blanca. Lentament, i de cara al subjecte, es va cordar tots els botons frontals.

—El que no deu saber, senyor Zuträger —va dir mentre ficava les mans a les butxaques de la bata i n'extreia un parell de guants de plàstic—, és que no m'agraden els interrogatoris. Detesto profundament els interrogatoris.

Gotes de suor brillaven en el front d'en Carl, que es va empassar la saliva per evitar una glopada de fel.

Col·locats els guants, el comissari es va ajupir davant la taula metàl·lica que el separava del subjecte i va aixecar un maletí de cuir marró de metge.

—Veurà, senyor Zuträger —va dir mentre extreia un a un els diferents instruments de precisió quirúrgica i els anava col·locant de forma metòdica i ordenada sobre la taula de metall—, entendre que si una feina em desagrada tant m'esforcia a fer-la amb celeritat. Així doncs, senyor Carl Zuträger, m'ha d'explicar alguna cosa? I sobretot... no es deixi cap detall d'en Hans Conrad Schumann.

CONRAD, ANNE, CARL, BRUNEGILDE I COMISSARI OTTO VON STRENG

República Democràtica Alemanya
Berlín, 24 de desembre de 1962, revetlla de Nadal

—Bon Nadal, Conrad —va dir l'Anne—. Gràcies per ajudar-nos.

—És el mínim que puc fer. Bon Nadal per vosaltres també —va respondre en Conrad mentre es col·locava el capell de pèl rus. Després es va carregar a l'esquena una motxilla i va agafar una maleta quadrada de pell marró—. Està preparada, senyora Agnes?

—Segueixo pensant —la veu de la dona va sonar greu—, que és massa arriscat. Marxeu vosaltres, no vull ser una càrrega.

—No ets cap carrega, àvia —la va corregir l'Anne mentre li tornava a col·locar la bufanda perquè no li quedessin les orelles al descobert—. A més, ja està tot parlat. Sense tu no me'n vaig enlloc.

—Senyores —va interrompre en Conrad—, no tenim gaire temps abans que passi la següent patrulla. Seguiu-me.

En Conrad havia canviat el punt de sortida. Aquesta vegada s'havien amagat en un rafal de fusta, vell i atrotinat, més allunyat de l'entrada al túnel auxiliar però més segur.

Van sortir tots tres, quedant exposats a les inclemències del temps. Malgrat que el tram fins a l'espessor del parc era més curt, va ser suficient perquè el vent i la neu els sacseguessin amb força. La foscor els va cobrir en entrar al bosc del parc. Es van detenir un moment i en Conrad va encendre la llanterna. S'havia preocupat de posar un drap de tela blanca a l'extrem de manera que la llum fos més somorta i així no fossin visibles des de tan lluny.

Contra tot pronòstic, no van trobar cap patrulla i van seguir avançant fins arribar a l'entrada del túnel. En Conrad va retirar l'entramat de branques que tapava les escales.

—Baixeu amb cura, les escales són molt dretes —va dir en Conrad—. Agafa la llanterna.

En Conrad va baixar un parell de graons darrere d'elles. A continuació va col·locar la cobertura al seu lloc i va seguir baixant.

—Bé, seguieu-me, ja falta poc. No us separeu.

Va tornar a agafar la llanterna, li va treure el drap i va il·luminar el túnel de maó vermell.

En un forat, darrere de les escales, romania en silenci el comissari Otto von Streng.

Quan els tres fugitius van girar després d'una cantonada, el comissari es va treure la pistola de la cartutxera i els va seguir en silenci. Per un moment va aconseguir apartar el neguit per la seva filla i es va concentrar en la feina. Un somriure es va dibuixar al seu rostre, producte de l'emoció de la caça. Era la recompensa a les seves extraordinàries habilitats, la compensació a l'error de l'últim dia de construcció del mur.

Després d'un curt trajecte es va aturar. Més endavant els tres fugitius esperaven.

Van sonar tres xiulets. Després d'un breu silenci, tres xiulets més com a resposta, en una pauta diferent. Tres ràfegues de llum acompanyades de tres xiulets. De l'altre extrem del passadís es van veure tres centelleigs i tres xiulets més com a resposta.

Una suor freda va recórrer l'esquena del comissari. Estava sorprès. El seu cor es va aturar. Havia reconegut el patró de llums i xiulets que tantes vegades havia utilitzat jugant amb la seva filla les nits d'estiu.

Els tres fugitius van avançar i es van reunir amb una jove, rossa i embarassada. Les sospites del comissari es van difuminar quan va sentir la veu de la dona.

—Conrad, què ha passat? —li va preguntar la Brunegilde—. Em pensava que us havien descobert. Em temia el pitjor. Si no arriba a ser pel teu missatge d'avui hauria vingut a buscar-te.

—Ho sé, Gilda. Ahir ens van descobrir, no sé res d'en Carl des d'aleshores. Crec que l'han enxampat.

—Llavors el túnel ha estat compromès. Mai me n'he fiat, d'ell, i ho saps.

—A mi gairebé m'enxampen —en Conrad va assenyalar les seves acompanyants—. Si no hagués estat per elles, em penso que aquesta vegada no m'hauria escapat del teu pare.

—Brunegilde, ets tu? —es va sorprendre l'Anne.

—Tu... tu ets la petita Anne —la Brunegilde havia reconegut la seva amiga i de seguida es van abraçar.

—Has canviat molt, filleta... i ara seràs mare, quina il·lusió! —va dir la dona gran.

—Anne, jo no sabia... si hagués sabut que volíeu creuar, jo mateixa us hauria vingut a buscar —va dir la Brunegilde.

—No ho podies saber, no pateixis, ara ja estem bé.

—Gràcies per salvar el meu marit.

—Si no hagués estat per ell, no hauríem pogut creuar —va afegir l'Anne—. Necessitem arribar a París.

—D'acord —va dir la Brunegilde—. Ara ja esteu fora de perill. Tenim sopa calenta, llits i mantes per a vosaltres. Demà us

aconseguirem uns passatges de tren a França. M'ha fet molta il·lusió tornar-vos a veure... Tornem a casa, Conrad.

Tots quatre es van encaminar cap al final del passadís.

La foscor va envoltar completament el comissari quan els quatre fugitius es van haver allunyat amb les seves llanternes.

Es va guardar la pistola a la cartutxera i es va quedar tot sol al passadís, dret, pensant durant una llarga estona.

—Senyor comissari —va demanar el sergent Blidi acompanyat per una patrulla de cinc policies uniformats que retenien en Carl emmanillat al costat de la sortida del túnel—. Es troba bé?

—Allibereu el senyor Carl.

El sergent Blidi va obeir ràpidament enretirant les manilles a en Carl. Aquest es va posar dret i es va espolsar els genolls congelats de tant temps que havia passat agenollat.

—Podeu marxar.

—Em tornareu els diners?

—Senyor Carl Zuträger, un altre dia, en un altre lloc, us hauria empresonat. Podeu agrair que us deixo marxar. No us retornaré els diners que heu robat a aquesta gent.

En Carl va abaixar la mirada, es va empassar la saliva i es va dirigir cap a l'entrada del túnel.

—Gràcies, gràcies...

—I una cosa més, senyor Zuträger, pel seu bé espero que els nostres camins no es tornin a creuar.

—No, senyor.

En Carl es va endinsar en la foscor del túnel amb el cap cot.

Dotze campanades van sonar de fons. Les seves vibracions es van endinsar profundament en el cor del comissari.

—Sergent Blidi, demà passat tanqui aquest túnel per sempre.

El sergent es va quedar pensant durant un moment. El comissari no semblava enfadat, més aviat somreia.

—Però, senyor, per què no el tanquem ara?

—Perquè avui és Nadal, sergent Blidi, i té família que l'espera... poden marxar tots, tornin a casa.

Els soldats es van quedar dubtant durant un moment fins que el comissari els va donar l'esquena i es va quedar mirant fixament l'entrada del túnel.

—Marxem, soldats —va dir el sergent Blidi—. Que tingui un bon Nadal, comissari.

—Que tingueu tots un bon Nadal...

Durant uns moments, el comissari es va quedar estàtic davant l'entrada del túnel. Mai no havia tingut dubtes de cap mena. Totes les seves decisions havien estat fruit d'una meditació clara lògica que l'havia guiat al llarg de la seva vida. I no obstant això, per primer cop, el comissari Otto von Streng

patia una forta lluita interior. El seu cap el feia retrocedir, marxar cap al seu apartament del cèntric barri de Mitte i seguir amb la seva vida complint el seu deure; d'altra banda, el seu cor l'impulsava a baixar les escales i seguir aquell túnel fosc cap a l'altre costat del mur i trobar-se, per fi, amb la seva filla. Fins i tot conèixer el seu futur nét. A l'Olga li hauria agradat tant conèixer-lo.

El comissari va creuar els braços a l'esquena i va començar a baixar les escales del túnel; aquest Nadal seria un bon Nadal. Havia recuperat l'esperança.

El mur que dividia l'est de l'oest s'estenia durant 43 km. Feia de 3 a 5 metres d'alçada mitjana a la part occidental.

302 torres de vigilància

14.000 policies fronterers

259 persecucions amb gossos

3.221 persones arrestades prop del mur

260 ferits

239 fugitius morts

5.043 fugides (inclosos 574 soldats)

Més de 70 túnels es van excavar entre el Berlín Oriental i el Berlín Occidental.

A la memòria de totes aquelles persones que van deixar la seva vida al mur.

cròniques d'un pessebre

—Bon Nadal! —va dir una veu ferma amb accent britànic a l'altre costat del telèfon.

—Capità Stood?!

—Hola Aina, com estàs? —efectivament era ell.

—Veig que no falta a la seva promesa de felicitar-me cada Nadal. No m'oblida! —vaig respondre empassant-me la saliva.

—Les dones boniques no s'obliden mai, i menys després d'haver passat amb tu el millor Nadal de la meva vida! —em respongué gentilment.

—Sí, jo tampoc ho oblidó... —vaig dir mentre encara m'eixugava les llàgrimes, que lentament m'arribaven als pòmuls.

—Aina, que plores? Què et passa?, ja saps que pots comptar amb mi pel que necessitis...

Dos mesos abans de Nadal era un no parar al diari, que si campanyes publicitàries, que si estructures de distribució d'articles i seccions, que si creació de grups de treball, i tot el que fes falta en una de les èpoques de l'any en què el rotatiu tenia més lectors i podia trobar més patrocinadors. Jo venia d'un estiu d'haver participat en unes quantes proves esportives i crec que això, més els nervis precampanya nadalenca, em va provocar uns quants desordres intestinals, però com deia la meva nutricionista esportiva, res que no pogués solucionar una aportació de fibra extra natural! Així que la meva dieta es complementava diàriament amb lli, kiwis i segó de civada. Tot plegat com

per acabar defecant un suèter i semblant un koala o una bestiola de corralina! Però res, no acabava de ser aquella noia regular en el cicle complet de l'aparell digestiu... Això sí, els nervis ja els tenia més controlats, i tot gràcies a les classes de ioga!

La paciència de la Cristina, la meva parella, era infinita. Perquè tot i el poc temps que podíem passar juntes, sempre tenia el millor per mi: ara l'últim model de bicicleta de muntanya, ara el millor material de randonnée, ara productes naturals perquè em cuidés... Tantes coses que amb el meu sou mileurista no em podia permetre i que ella, com a enginyera civil d'una empresa alemanya, sí que podia i volia. Crec que també era una mica a manera de compensació, ja que últimament passàvem molt poc temps juntes, perquè gairebé dos cops al mes havia d'anar a Tòquio. Però ja no faltava gaire per les festes i perquè vingués, i m'havia promès que aquest cop arribaria per Nadal i no marxaria fins passat Reis.

Dos mesos! I, a més, com que era de les més noves, el senyor Bernaus em va enviar a apuntar-me a l'associació de veïns que preparaven el primer pessebre vivent a Andorra la Vella. Nosaltres formàvem part de l'esponsorització en forma de cròniques, perquè així augmentava la venda de publicitat a la contraportada i en les seccions especials de Nadal. No tenia prou feina a la meva secció esportiva que havia de perseguir una colla de veïns per anar informant de com s'organitzaven per crear el pessebre vivent de la capital. I que competiria, entre d'altres, amb poblacions amb pessebres tan emblemàtics i il·lustres com el d'Ulldescon, el de la

Jordi Trébol Ibarz

Finalista categoria adult

Bisbal d'Empordà i fins i tot també, com a novetat, amb el d'Os de Balaguer!

El director volia un article meu al diari cada diumenge en què expliqués els avenços en el desenvolupament dels objectius dels veïns. Massa feina! O mesos passant fred en camps de futbol de tercera regional que no han vist un brot verd ni a la primavera, o ara tot allò.

—Aina, al meu despatx! Ara! —va cridar el director traient el seu cap de rap per la porta.

El Sr. Bernaus, que era més fàcil saltar-lo que rodejar-lo, amb aquella veu greu de cantant d'òpera, ja m'havia fet asseure al seu despatx per haver trencat la fotocopidora en estirar un paper que se m'hi havia quedat encallat, per haver desenganxat la porta de l'ascensor en enganxar-hi el taló de les meves sabates més cares el dia de la festa del personal, i per haver bloquejat el servidor del rotatiu en imprimir, sense voler, un resum d'articles de l'hemeroteca des del 1911 que ho va paraitzar tot i quasi ens costa no arribar a impremta aquella nit.

—A veure, Aina... —va dir intentant començar una frase que jo no li vaig deixar continuar.

—Em vol fer fora!? És això? —vaig exclamar, pensant què li diria a la Cristina quan arribés dijous a Andorra.

—No, dona, no, escolta'm! —se'm va adreçar de manera fraternal, però va començar aquells sermons seus a què ja estava desgraciadament habituada. Tens una habilitat estranya per atreure coses que als altres no els hi passen.

«Ja hi som!», vaig pensar, i va continuar mentre jo acotava el cap i oprimia els ulls intentant predir quina n'hauria fet aquell cop, però per sort el discurs va prosseguir per un altre rumb.

—L'article del Nadal passat, amb les tres cròniques del teu viatge amb aquella tribu berber del desert del Sàhara, va ser fabulós!

—Sí, és clar —vaig afirmar orgullosa.

I va continuar:

—Ja sabem que experiències així no passen cada any —digué, mentre em mirava obrint els ulls com un mussol i aixecant les celles. I va seguir:— Però el que em va agradar és la teva naturalitat. Per això he volgut tornar a recuperar la teva essència, vull veure com a la contraportada, diumenge rere diumenge, vas enganxant el lector amb la teva manera d'escriure natural, a base de les teves experiències personals dins del col·lectiu. Ja ho sé, Aina, que l'esport és el teu fort, però a la gent li farà gràcia saber què passa a les reunions, com us organitzeu, com avança el projecte, i si a més acabes els articles utilitzant aquella prosa informal tan teva, amb aquelles rimes que utilitzes a vegades... estic segur que voldran seguir-te i passar una estona divertida, m'entens?

La veritat és que feia que sí amb el cap, però ja m'estava començant a avorrir amb aquell discurs; però mentre no caigués esbroncada, la reunió ja hauria estat un èxit. En veure que feia una parada esperant la meva resposta, em vaig apressar a contestar:

—Oi tant, Sr. Bernaus, no se'n penedirà, faré unes cròniques directes explicant el desenvolupament amb un toc de rima divertida. —I vaig aprofitar per afegir-hi:— Però també voldria tocar la fibra amb la realitat, crec que per això vaig estudiar periodisme. I em sembla que sé que la gent també vol...

—Aina, Aina, Aina —em va repetir parant-me amb la mà damunt el canell i mirant-me als ulls—. Sí, ho entenc.

I mentre s'alçava aixecant-me a mi també de la taula, em digué ajuntant les mans com si anés a resar un pàrenostre i tornant-me a mirar fixament:

—Però el primer és el primer. Captar, Aina, captar! —va dir, ara sí, satisfet del seu discurs, mentre amablement m'invitava a sortir amb la mà a l'espatlla, i em deixava amb la paraula a la boca, quan ja sentia com es tancava la porta al meu darrere.

«Però no li fallaré», vaig pensar.

Els dies s'anaven succeint i vaig començar a assistir com una més a les reunions de la comissió de l'organització del pessebre vivent. Les meves cròniques al diari explicaven els avenços, els reptes o els esculls de l'Associació i, al final, ho acabava a manera de punt important de què havia passat fins al dia abans de la publicació, i així, tal com volia en Bernaus, li donava aquell toc de rima distintiu i característic. Tot i que, ho he de confessar, en aquest cas, no hi acabava de creure! Jo seguia entossudida a voler tocar la fibra de veritat! Però ja ho diuen: Qui paga, mana!

Diumenge 26/10

«I ara, estimats lectors, no em vull acomiadar sense contar: Les coses de la setmana de l'Aina...

...A la primera reunió hi ha assistit molta gent i hem creat la primera comissió de treball. Finalment hem decidit que ni Ulldecona ni la Bisbal d'Empordà, Andorra la Vella serà qui guanyarà. Estem tots molt animats i compenetrats i ja hem decidit que el cap de setmana del 19 al 21 de desembre es farà! Que és el més a prop de Nadal. Aprofitarem per fer matí i tarda, com una jornada laboral normal, així en lloc de ser un horari concret de representació, serem innovadors en comparació amb els nostres competidors.»

I així s'anava publicant, setmana rere setmana, amb aquell resum final a cada article.

Diumenge 02/11

«Hem decidit fer un gir original al pessebre vivent. Per votació, el volem transportar al seu temps, com es fa amb el típic mercat medieval. Que quan s'ha fet, ha funcionat perfectament! Així que els botiguers i comerciants, adequant les botigues com si formessin part de l'època ancestral, aprofitaran per vendre com un dia normal. Els bars faran les seves tavernes i les botigues de roba vendran tot el seu ventall. Potser cantarà una mica alguna joieria, que l'encens i la mirra dels Reis d'Orient faran pena al seu davant, perquè d'or, el que els falti a ells, aquestes al nen Jesús hi podrien enterrar!»

Diumenge 09/11

«No sabem com encaixar tanta farmàcia i perfumeria, ja que en aquells temps, pobra gent, es morien per un refredat i fotien una mala olor que un no s'hi podia ni acostar! Després tenim el tema de la roba, que si tots van de pastorets, potser hauran de portar de Ralph Lauren el farcellet, perquè amb tanta botiga bonica, que tothom anés de pagès, ningú s'ho creuria. Algun estanc de tabac portarà picadura a alguna botigueta de la part del mercat, igual que sucres, formatges o mantegues, que encara estem estudiant com disfressarem les neveres! La zona que ens portarà menys feina és del centre històric cap a l'avinguda Santa Coloma, que potser hi farem estables per a rucs i cavalls, al cap i a la fi estan quasi tots els locals tancats. Avui hem parlat amb grans botigues i grans magatzems, que com que tenen de tot no saben quin paper fer, així que al final ho enfocarem com un salt de dimensió en el temps, els col·locarem després del Naixement, i qui creui el portal de Betlem, apareixerà en l'actualitat en un moment.»

Diumenge 16/11

«Tenim molts personatges que volen fer de pastorets! Però ens està costant convèncer una noieta per fer d'arcàngel Gabriel; tot i que va fer d'enganxeta als castellers, no se'n fia gaire, d'estar penjada tanta estona en l'aire, però segur que ho solucionarem amb uns pacs de palla al davall de l'invent, per si falla el mecanisme en algun moment. Les dones dels bars estan exultants, han votat que per fer de taverneres haurem d'anar totes amb wonderbra, jo he dit que a l'època no era el més encertat, però gentilment, com sempre, m'han invitat a callar.»

Diumenge 23 /11

«Les botigues de queviures queden com un preciós mercat, on la gent compra i ven amb tot el producte exposat, però a alguna botiga li hem hagut de cridar l'atenció, perquè volia exposar mòbils d'última generació! Per fi hem trobat un apreciat veí que tot d'animals ens vol cedir; hi haurà ovelles pel carrer, alguna vaca lligada i fins i tot un ruc, i per al Naixement ens han deixat un bou capat, que s'hi estarà adormit ben callat, una somera molt velleja, que ja no val ni per llaurar, i ara el problema el tenim amb els del circ, ja que tres camells estem negociant, que encara no sabem si ens els cediran. Cada establiment prepara la seva decoració i la seva vestimenta d'època per no cridar l'atenció; el comú ens ajudarà a preparar el carrer i, per donar-hi realisme, hi repartirem algunes bonyigues amb una mica de palla i fem.»

Diumenge 30/11

«El primer assaig general ha sortit fatal, ja ens hi podem esmerçar o això semblarà un camp de refugiats, o una colla de despistats mal disfressats. Al costat del Naixement, un company votat gràcies a la seva barba per fer de Sant Josep, ha aparcat la seva Harley sense cap mirament. I l'arcàngel Gabriel ha estat penjat més de deu minuts d'un peu, cap per avall, fins a fer plorar el nen. El que ja no m'ha semblat de gent formal és la paradeta d'esquís que han muntat al costat de la font com si fos tan normal. Demà segur que millorarem, a l'últim assaig del naixement, almenys que no em passi com avui, que he caigut i, a sobre, damunt del fem d'un camell, en trepitjar-me la faldilla mentre creuava el carrer per servir a dues senyores un cafè i una camamilla.»

Diumenge 07/12

«La neu ha arribat! Això ens donarà un toc especial i em deixarà els pits encotillats i alçats pel wonderbra ben congelats. Al nen Jesús li hem posat un anorac, no cal que passi fred durant l'últim assaig, a veure si se'ns refredarà! I tot hauria estat perfecte tret que el rei ros no s'ha presentat; bé, sí que ho ha fet, però fent el cigaló al bar. I li hem hagut de cridar l'atenció, però diu que ell té temps, que no surt fins al final de la representació.»

Diumenge 14/12

«Ha arribat el gran moment! Comencem a muntar i a preparar. Si voleu, ens podeu venir a ajudar. Dimecres faré un últim article especial per explicar com queda tot muntat, i ja ens veurem al Pessebre-Mercat! Si us plau, veniu-nos a visitar, que així farem pinya davant del jurat, que vindrà el divendres 19 de desembre, tot just havent dinat. Fins dimecres i, com diuen al món teatral, molta merda!»

I mare meva quina premonició que vaig tenir...

Va començar el dia del gran muntatge final, quatre dies i ja estaríem en escena. Una senyora gran, de cabells blancs, amb ulleres i galtes rodones, se'm va acostar ben carregada.

—Escolti, vol dir que no està movent massa pes? —li vaig preguntar mentre li agafava alguns paquets.

—Ai nena, potser et penses que es mourà tot sol, això? Quimeta, em dic Quimeta —em va dir regalant-me dos petons afectuosos. I mentre em feia els dos petons, la vaig continuar ajudant amb les capses tot fent petar la xerrada.

—Vostè s'apunta a totes! També té una paradeta al mercat del pessebre?

—I tant, nena! —i es va aturar a explicar-m'ho—. Aquest any em vindran a veure els néts i vull donar-los la sorpresa de veure la padrina al primer pessebre vivent d'Andorra la Vella. Posaré una parada de teles, crec que hi quedarà prou bé, ja que temps enrere tenia una merceria i ara faig brodats. A més, tinc estovalles que les vaig fer quan em vaig casar! Imagina't si en tinc, de feina feta!

Vam riure totes dues.

—Així que aquest Nadal té la família. Que aniran a menjar en algun lloc?, perquè això de posar-se a cuinar per tanta gent... jo no sé fer ni un ou ferrat— li vaig dir pensant que indirectament l'aconsellava.

Però ella, tota tranquil·la, em va replicar amb una altra pregunta:

—Què et penses, que tenint l'oportunitat de tenir-los a tots a casa anirà a fora? —i ella mateixa es respongué:— Els faré la sopa de Nadal com feia la mare, que s'hi passava el matí escampant aquella olor del caldo. Poc que els veig i que hi parlo, els vull donar el millor. I a casa! I tu tens família, nena? —em preguntà.

—Sí, la meua parella, la Cristina; ella espera aterrar el 24 o com a molt el 25 al matí a Barcelona, o sigui que serà fantàstic perquè m'ha dit que es pot quedar fins per Reis!

I em vaig sincerar amb ella, ja que la veia amb tantes ganes de parlar.

—Sap, senyora Quimeta, la trobo molt a faltar. Sempre està viatjant i em sento molt sola, però és que la meva feina al diari m'encanta!

—T'entenc, filla —em respongué agafant-me la mà com una mare, i va seguir recordant alçant la mirada al cel—. Quan el Sisquet en pau descansi va estar a França per la mineria i no el podia veure durant temps, jo també m'ho passava molt malament.

I llavors, ficant-me la mà arrugada a la nuca, m'intentà animar dient-me:

—Però el Nadal té aquesta màgia, tots fem l'esforç d'intentar estar els uns amb els altres per ajuntar la família! Ja ho veuràs que bé que estaràs!

I tot seguit va continuar rememorant temps passats, suposo que veient com d'oberta i sincera havia estat amb ella.

—I mira que jo n'he passat de tots colors! Saps, nena, que vaig ser voluntària a l'antiga Clínica de Santa Catalina de Barcelona?

—Ah sí, voluntària? —li vaig preguntar—. Sap què, senyora Quimeta? Ja hem fet prou esforç avui, i fa massa fred per estar aquí fora! I vostè sense guants! Per què no m'ho explica fent un bon cafè calentó?

I vam marxar juntes com mare i filla cap al bar de la plaça.

L'última reunió estava a punt d'acabar. Ja tenia els apunts per

a l'últim article abans de la funció, i tot va canviar en un tres i no res! El Sr. Josep, president de l'ACB, no de la de bàsquet, sinó de l'Associació de Comerciants del Barri i membre de la junta, va irrompre en la sala cridant-nos a tots:

—Espereu, espereu! No hem caigut en un detall importantíssim per divendres: no tenim caganer!

—Com pot ser que no hi hàgim pensat abans? —deien algunes veus mentre d'altres murmuraven amb veu baixa.

Però intentant tranquil·litzar-nos a tots ens digué:

—Però tranquils, que si finalment no trobem ningú, he aconseguit el compromís de les MGM [desgraciadament no era cap especialista de l'empresa del cinema, sinó les Mares amb ganes de fer treballs manuals], que s'han compromès que si, tot i córrer la veu, no trobem ningú, en prepararan un de pintat amb una silueta de cartró, que al cap i a la fi, per posar-lo en un raconet, tampoc no es notarà tant —va dir convençut.

I jo vaig exclamar:

—Abans de fer-ne un de cartró, deixeu que us ajudi a la meua manera!

Sabia que els podia donar un cop de mà i ho faria amb la crònica d'aquella setmana. Ho faria de la millor forma que ho sabia fer: escrivint... i aquest cop esperava que en Bernaus ho entengués.

Dijous 18/12

«ES BUSCA URGENTMENT CAGANER VOLUNTARI. En cas

que no aparegui cap voluntari, es pagarà 50 € + IGI per representació. Condició *sine qua non*: estar disposat a estar amb el cul a l'aire durant cada una de les tres representacions del cap de setmana. Pregunteu si us plau a Redacció (Cròniques d'un pessebre) per Aina, tel. 800225, ext. 203.»

Per fi va arribar el gran dia, el dia d'obertura al públic del pessebre, i dia de la visita del jurat. La zona estava plena de gom a gom, fins i tot algunes escoles estaven de visita pel mig del mercat. La veritat és que feia molt goig. Recordo que havent dinat estàvem als nostres llocs interactuant, semblava que tot funcionava bé, i de cop vaig girar el cap i vaig veure col·locada en un raconet, tot just abans del Naixement, aquella obra d'art de cartró allà on hi havia d'haver el caganer. «Però Déu meu!, què han fet les MGM?», vaig pensar! Sabia que, si volíem guanyar, aquell caganer pintat a l'estil de la nova versió de l'*Ecce homo* no seria suficient.

Així que en veure arribar el jurat, a punt de tallar la cinta, em vaig afanyar i vaig decidir canviar-me la roba de dona encotillada de darrere les taules de fusta del bar i treure'm el famós wonderbra, per ficar-me a la pell d'un pastoret. El meu cabell curt es podia dissimular fàcilment amb la barretina i els meus pits sense els sostenidors tampoc no cridarien gaire l'atenció!

Al cap d'una estona d'haver-me col·locat al meu nou lloc, en veure el jurat parant als diferents punts del mercat i apropant-se lentament cap a la meua posició, vaig decidir adoptar la famosa postura de la cadira coneguda com a postura utkatasana en el món del ioga, ja que hauria de seguir

després com a caganer, per intentar relaxar-me i passar desapercebuda, o almenys més que aquella silueta de cartró de colors cridaners que hi teníem abans! Ja portava una estoneta de respiracions quan vaig obrir un ull per calcular la posició del jurat, i vaig notar com un mareig i una sensació estranya, com de suor freda, diria; els nervis es van apoderar de mi i els kiwis, el segó i el lli de cada matí semblava que també, sobretot en veure el Sr. Bernaus cap de rap, amb aquell to de veu tan melodiós que Déu li ha donat, i el representant de Cultura del Comú ara ja davant meu, acompanyant els membres del jurat! Literalment, com es diu, estava cagada de por, i a la pràctica també va ser així! Just vaig tenir temps d'abaixar-me els pantalons, fins i tot una dona del jurat que semblava una mica refinada i s'havia parat un moment, es va tapar el nas i la boca mentre prosseguia el camí, sense ni aturar-se davant d'una imatge tan escatològica, cap al Naixement final. Realista, podem dir que hi va quedar!

El matí de Nadal vam quedar al diari per fer un brindis entre companys.

—Aina, aquest any hem triomfat! —va dir en Bernaus colpejant el diari mentre el sostenia amunt amb l'altra mà!

I mirava tota la redacció en ple, que en aquell moment fullejaven el diari alhora que obrien caixes de polvorons i algunes ampolles de xampany.

El pitjor de tot, per mi, va ser la imatge del diari captada per un company fotògraf, on fins i tot sortia el meu cul amb una nota

graciosa d'algun redactor que deia: «Com podem veure a la imatge, realment era un pessebre molt “vivent”!». Sort que no em van enxampar la cara, si no potser ja estaria fent les maletes cap a Tòquio! Mentre tots brindaven per l'èxit al diari, pels resultats de la venda d'exemplars i els ingressos aconseguits, i a més, perquè havíem quedat guanyadors per la nostra originalitat com a millor pessebre vivent 2015, van començar a riure mentre comentaven la foto «incògnita» tot intentant esbrinar qui havia estat aquell pastoret agosarat que s'havia atrevit, al pas del jurat, a fer de caganer i defecar en directe! I entre tant riure, els va començar a canviar la cara, i es va fer el silenci quan alguns que encara no havien llegit el meu article van llegir-ne la part final! D'altres, que ja ho havien fet, amb els ulls vidriosos em deien: «Molt bé, Aina!», aixecant el polze enlaire, «molt bo!». Havia estat valenta, i crec que per fi havia tocat la fibra que tant volia.

Diumenge 21 /12

«Ara que s'acosten les festes, la padrina Quimeta, que ara tinc la sort de poder dir que és amiga meva, espera visita, traurà les seves millors estovalles de quan es va casar, i farà el brou i la carn d'olla a foc lent com la seva mare. Ara que s'acosten les festes hi haurà l'excusa perquè els nens visitin la padrina, aquella que ha quedat relegada durant l'any a fer la seva vida. I no jutjarà si fa més o menys dies que l'han trucat o que l'han visitat. Ella tindrà el seu millor capó i el seu millor sentiment per rebre'ls a tots, perquè sap que cada vegada que vénen és una oportunitat de Déu per regalar amor. Encara que fos a través d'un capó, d'uns caramels que els cagui el tió o d'uns

regals que recolliran sota l'arbre els nens amb il·lusió. Tot són oportunitats d'expressió, d'afecte dels uns als altres, per Nadal no cal més raó.

La padrina Quimeta em contava que per Tots Sants, quan visitava la tomba de l'avi Sisquet, ella sempre deia als néts: “Penseu que si la vida ens dóna castanyes, per què no ensucrar-la amb uns quants panellets?”. Ja quedaven lluny els seus records com a voluntària a la clínica de Santa Catalina, on havia compartit torrons, asseguda en un banquet, amb una família destrossada i resignada per la malaltia d'un dels seus. Aquella era l'altra realitat existent, la que tot passa en unes mateixes dates, en un mateix moment, tant el que és bo com el que és dolent, i això que s'hi passava les tardes per regalar amor, ajuda i comprensió. I és el que desitja sempre que té a prop la família i els seus néts tan estimats. Com diu ella: Ara només toca Nadal, i demà nena, demà, Déu dirà.

Aina Solanella us desitja Bon Nadal.»

Ho havia aconseguit, em sentia orgullosa de la feina feta, tant de bo ajudés més d'una persona a entendre el veritable sentit del Nadal. I just llavors, en aquell instant, vaig recordar el meu petit primer triomf de feia un any quan, per fer els meus primers articles al diari, em vaig atrevir, amb la Cristina, a anar a explicar com vivíem a Occident el Nadal; qui eren el Pare Noel, l'arbre de Nadal, els Reis Mags, l'estel d'Orient, el Naixement; què era, o hauria de ser per a nosaltres l'esperit nadalenc... a una gent nòmada que vivien al desert i que no sabien res de joguines, regals o compres compulsives. Però jo

sabia que podia cridar l'atenció de Santa Claus i dels Reis per ells! Recordo la mirada de la Cris quan els explicava com era el nostre món a la vora del foc a terra, i allí, just allí, vaig tenir la gran idea!

—Farem un arbre de Nadal! il·luminarem aquesta carretera de sorra davant del desert i direm: som aquí! I tindreu regals!

La Cristina em mirava incrèdula pensant «l'Aina s'ha tornat boja! Ja s'està engrescant!».

Però gràcies a l'experiència de la Cristina, al vell camió del guia i a uns quants nois forts del poble, i després de fer més de 400 km, vam aconseguir portar unes bicicletes velles, bombetes que els nens van pintar, cable de coure enrotllat, alguns pals vells de telefonia i electricitat i d'altres trastos antics que vam trobar en un mercat, i això sí, un senyor arbre que, tot i que no era un avet, feia molt el pes. I evidentment, sabent que havíem de complir un compromís amb els nens.

Vam treballar amb la gent del poble per arreglar aquella única carretera quilomètrica de sorra mal aplanada que unia el poble amb els caminets i les dunes del desert del Sàhara, plantant-hi els pals als costats per tal d'adornar-la de llum! Encara sort dels coneixements de la Cristina, que amb tres bicicletes velles i l'únic pou creat per una ONG a la zona va construir unes politges amb una espècie de molí d'aspes que aconseguia treure prou consum perquè la bateria del camió es carregués i pogués donar llum al transformador, al seu portàtil, i a tot l'invent! La gent estava contenta d'ajudar, encara que em sembla que no entenien gran cosa i ho feien

per col·laborar amb nosaltres, més que pel que poguéssim passar en acabar el muntatge.

Per animar-los, finalment, els vaig explicar el veritable motiu, que poca gent sap, ni tan sols a Occident, de per què els arbres de Nadal i els carrers havien d'estar il·luminats.

—És important perquè el trineu del Pare Noel i els Reis sàpiguen on aterrar i sàpiguen els llocs on aquella nit els estan esperant —els vaig dir convençuda.

Era ja la nit de Nadal quan fèiem les proves finals per deixar encesos els llums, però el programa de l'ordinador de la Cris, la bateria del camió o no sé què feien que aquella pobra gent encara no haguessin pogut veure encesa una sola bombeta! Tot i que ja havia explicat que els nens havien d'anar a dormir d'hora aquella nit, estaven més expectants per veure els llums, que per qui pogués venir.

Per fi vam aconseguir encendre els llums, i avis, dones, homes i nens es van aixecar aplaudint, però va ser un miratge, per un moment vam perdre el corrent elèctric, però de seguida va tornar. La Cris va aconseguir començar a fer anar el seu ordinador i de sobte estàvem creant uns moviments de llums de colors que tenien tot el poble bocabadat! Després de deu minuts de nervis, ho havíem aconseguit...

I just en aquell precís instant es va sentir un gran soroll que venia del cel i tothom, amb la boca oberta, assenyalava una bola brillant al mig de la nit tancada que venia directament cap a nosaltres!

—Estel! Estel! Noel! Noel! —cridaven diferents veus perplexes davant aquella llum sorollosa que s'acostava.

Jo em vaig ajupir i li vaig agafar la mà amb por i força a la Cristina. No sabíem què estava passant...

Uns minuts abans, a tres mil metres d'altitud, el capità del vol A-66 de transport militar, un C-2 Greyhound bimotor de les Nacions Unides, va rebre la notícia del mecànic de bord que un motor treia fum. Va reduir la potència i va mirar les cartes de navegació; calia buscar un aeroport, però sabia que encara estava massa lluny de tot. La tranquil·litat del capità es va alterar quan un tripulant va cridar:

—Foc al motor esquerre.

El capità va redreçar la falta de projecció de l'hèlix i va reduir el motor dret, però sabia que allò era momentani, poca cosa més hi podia fer. Així que amb la seva sang freda, va posar sobre avís tota la tripulació:

—Senyors, el nostre viatge d'ajuda humanitària a Mauritània acaba aquí; adoptin la postura de seguretat, intentarem fer un aterratge d'emergència; resin el que sàpiguen, i preparin-se per impactar. La nau aviat perdrà sustentació, els aparells de navegació automàtics donen errors de lectura i no tenim connexió per ràdio; les referències visuals són nul·les perquè estem en una zona desèrtica, no tenim facilitats per a un aterratge, però intentarem esgotar al màxim per baixar al més a poc a poc possible.

El capità intentava anivellar l'aparell mentre perdia altura per falta de potència. L'intent de contrarestar va provocar un esclafament precipitat del segon motor, que va començar a treure espurnes, i quan es veia tot perdut, el copilot va exclamar:

—Capità, a l'esquerra, a les seves 10, tenim una pista!

—Mc Cold, no estic per bromes!

—Que sí, capità! Viratge amb flaps oberts! A l'esquerra! —va tornar a exclamar.

I com per art de màgia, després de milers d'hores de vol, el capità va veure quelcom impossible en aquella part del desert del Sàhara: una petita pista s'il·luminava gairebé sota seu.

—S'ha apagat! Déu meu, s'ha apagat! Què era, això? —va cridar el copilot.

—No, és allà baix, senyor! Però ara fa pampallugues verdes, vermelles, grogues. No, ara fa llum, però correlativament de colors, ara s'afluixen i canvien de color...

—Però què passa amb aquesta pista? És com un arbre de Nadal! —va dir el capità.

—És que no és una pista, és una carretera engalanada de llums —respongué el copilot.

—Capità, ara, aprofiti, estan tots encesos!, aterri, aterri!

—Tren fora, preparats per a impacte!

Els nòmades deixaren de mirar els llums en veure la bola de foc que baixava cap a ells, alguns seguien cridant «estel, estel!», però ara d'altres corrien a amagar-se. L'avió va impactar contra el terra, va rebentar els neumàtics i el tren d'aterratge i va començar a emportar-se tots els pals del camí, va perdre les dues ales contra la primera duna alta dels laterals, va passar amb els dos motors en flames pel mig de la carretera de sorra, mentre la gent que ja estava a resguard aplaudia, tot i que amagada! L'avió va acabar parant al mig d'una duna, al final de la carretera. L'aparell estava ple de fum i ràpidament es van obrir les portes. La sorra havia apagat el foc i tots els que en sortien ho feien bruts de fum, però rient i cridant amb una alegria incontrolable. La panxa de càrrega de l'avió estava totalment trencada i havia deixat sortir tota la mercaderia, escampada per la sorra. Tota la gent del poble corria cap allà cridant «Santa Claus! Santa Claus!».

En arribar a l'avió, que encara fumejava però feia pampallugues com una discoteca, la gent es va abraçar amb les set o vuit persones de la tripulació. Finalment, el capità, un home de color al qual alguns nens cridaven «Baltasar! Baltasar!», va baixar de l'aeronau. Un avió ple de queviures i regals! Nens, grans i padrins en sortien corrents carregats amb paquets al cap. Sabien que eren els seus regals. Molts ens feien petons d'agraïment a la Cristina i mi, que encara miràvem l'escena estupefactes.

El capità se m'acostà i em digué amb un accent britànic que no oblidaré mai:

—Gràcies, ens heu salvat la vida a tots. Em dic Stood, capità Gerald Stood, i puc dir —va dir mentre seia a la sorra rient i esbufegant, quasi sense creure's el que veia al seu voltant— que aquest és el millor Nadal de la meua vida.

Una trucada al mòbil em va treure de la meua letargia de records del passat.

—Cris! —vaig cridar exultant d'alegria en veure el seu número—. Ja has aterrat a Barcelona?

—No, reina, és que t'he d'explicar una cosa. Sóc a Frankfurt, m'he de quedar a la central per firmar uns papers. No puc venir fins...

—Però —recordo que la vaig tallar i les llàgrimes em brollaven com a una nena petita— és Nadal, i em vas dir que estariem juntes per Nadal.

—Aina, que estàs plorant? No, amor, és això el que et vull dir! Canvio de contracte, obrim sucursal a Barcelona i m'han fet cap de zona a la Península, tenim una obra de gas faraònica. S'ha acabat d'estar separades, fins i tot podré fer moltes coses des de casa...

Jo no podia parar de plorar, ara d'alegria.

—T'estimo! —li vaig dir sense voler parlar de res més, amb tot el meu sentiment.

Ella va fer un sospir rient a l'altre costat del telèfon i em digué:

—Jo també, ets el millor que m'ha passat a la vida. Demà a la

tarda seré a Barcelona, o sigui que arribaré al vespre i anirem a menjar uns bons canelons per Sant Esteve —em va dir.

—Bon Nadal! —li vaig dir.

—Bon Nadal! —va dir emocionada, mentre penjava.

Encara no m'havia pogut recuperar que una companya em va treure dels plors profunds per la immensa alegria...

—Aina, tens una trucada a la línia 3, és per a tu, un tal Gerald Stood.

**CONTES PREMIATS
AL 28è CONCURS DE
CONTES DE NADAL**

el negoci de Nadal

El pitjor de la nit de Nadal no és que se't folli un Pare Noel borratxo. El que de veritat em remou l'estómac és el neguit de pensar si arribaré a l'hora del sopar. Com a mínim he de ser-hi a les postres, que és quan els nens comencen a posar-se nerviosos amb la imminent arribada del Pare Noel; el de debò, no el bavós que m'està mirant el cul mentre pugem escales amunt.

Des del principi van quedar claríssimes les condicions. Jo trio els clients, jo em quedo tots els diners que guanyo i jo decideixo quan vull rescindir el contracte. El Larry també va donar el vistiplau a la clàusula especial que li vaig exigir: el vint-i-quatre de desembre i el cinc de gener plego abans de les nou del vespre.

A canvi, vaig haver d'acceptar les seves regles. No puc rebutjar tres clients seguits, abans de pujar a l'habitació han d'haver consumit com a mínim tres copes de les cares i les vigílies de Nadal i Reis plego a l'hora pactada, sempre que hagi fet quatre serveis.

Avui el Luxor Club està desbordat. I mira que tot el barri està ple de noies que han vingut a fer el negoci de Nadal. Les habituals es queixen de la competència de les nouvingudes, gairebé totes de l'Est, però no tenen gaires motius, ja que durant les festes tenim feina per donar i vendre. Deu ser allò de l'esperit nadalenc, que fa buscar amor disfressat de sexe.

Aquests dies obrim tres hores abans. Quan he baixat, a les cinc tocases, la barra ja estava plena d'homes solitaris, alguns amb la vista clavada a la copa, emanant alhora sentiments de

culpa i de temor. Aquests són els meus preferits, perquè no acostumen a causar problemes. Odio haver-me de quadrar per esgrimir que tu pagues però aquí mano jo.

Després d'una primera vista panoràmica, he fet un zoom cap a la part més fosca, al fons de la sala. Un home gran però ben posat m'ha fet un imperceptible moviment amb les celles. Després d'una caiguda d'ulls, vaig cap allà a poc a poc, amb passes felines. Ara que el tinc al davant, em sembla gairebé un ancià entranyable, tot i la seva complexió robusta. Seguint el protocol, em convida a una copa.

—Un Bloody Mary, si us plau —dic picant l'ullet al cambrer, que entén que s'ha d'estalviar el vodka.

L'home es demana un altre gintònic. Per tant, ja ha pagat les tres copes reglamentàries. Avui he de controlar bé el *tempo*. Al Luxor som elegants, educades i discretes. Els nostres clients vénen a buscar senyores orgullosos de la seva feina, però també algú a qui confessar les penes entre copa i copa.

—És el primer cop que véns? —li pregunto intuïnt la resposta.

—Bé, sí... —titubeja mentre es grata la barba blanca.

—Has vingut a la ciutat per negocis? —pregunto, encuriosida, pel seu accent marcadament estranger.

—Sí, més o menys, vinc de tant en tant —respon agitant rítmicament la copa.

Em causa certa tendresa imaginar aquest homenet d'aspecte víking i ulls líquids tot sol a l'habitació de l'hotel. Parlem dels

Mònica Bordas Subirats

1r premi categoria adult

racons de la ciutat, del que li falta per visitar, dels països que més ens agraden. És del tipus de client que necessita no sentir-se avergonyit d'estar aquí. L'insto a seguir-me fins a l'habitació com qui convida a veure el piset.

Es queda plantat al mig de la sala, amb els braços penjant. Li demano que m'abaixi la cremallera del llarg vestit negre que he escollit per a aquest vespre. Defujo les disfresses vulgars. Amb una dolça empenteta faig seure l'home a l'extrem del llit. El seu cap queda a l'altura del meu abdomen. No gosa desviar la mirada. Li empenyo suaument la barbeta cap amunt perquè vegi com em descordo els sostenidors, també de blonda negra. Tot transcorre amb una calma previsible. Les seves mans de pell rugosa es van desencarcarant. Adopto el meu paper més pueril deixant que ell guii l'acte amb delicadesa. Em va perfecte per anar repassant el que he de fer. La majoria de regals ja són al maleter del cotxe, però encara he de passar a recollir la cuineta i l'scalextric. Ja m'ho tindran embolicat, o sigui que serà un segon.

El viking jau exhaust i amb un somriure sota les galtes molsudes. El deixo reposar mentre em dutxo, i quan torno a l'habitació ja no hi és. M'ha deixat un bitllet de cinc-cents a la tauleta, gairebé el doble del que havíem pactat.

Al cap de pocs minuts torno a ser al club. Gairebé totes les taules estan plenes i algunes parelles ballen a la pista. Uns quants caps es tomben cap a mi. Un grup de nois em llança mirades de reüll i xiuxiueja. Un d'ells s'aixeca i se m'acosta, mentre els altres riuen per sota el nas. Porta una barba

punxeguda i ben retallada, de color panotxa. Es passa la mà pels cabells meticulosament despentinats.

—Hola guapa... m'acompanyes a fer una copa, que estic sec?
—m'etziba, menjant-se'm amb els seus ulls de gat.

Li contesto amb un somriure mal dibuixat i faig que em segueixi fins a la barra. Queda clar que el modernet està acostumat a ser el centre d'atenció. Em passa la mà per darrere l'esquena i, de reüll, veig com fa l'ok amb el dit en direcció als seus companys. El molt idiota es pensa que té algun mèrit tenir-me al costat. Em fa preguntes personals i m'invento el primer que em ve al cap. Ell m'explica que no té parella, que prefereix anar provant. El commino a pujar i li dic el preu.

—Em faràs una rebaixeta de Nadal, oi que sí, bonica? —em pregunta, ajuntant les mans.

—Mira, xato, això no és el basar de l'Orient. Véns o et quedes?
—li enego sense miraments, que avui no estic per brometes.

El *hipster* em fa que sí amb el cap i me l'enduc de la mà, donant-li el plaer que els seus col·legues el vegin desaparèixer amb mi, segurament la dona més bonica a la qual mai podran tenir accés.

Només tancar la porta, el jove se m'abraona i em comença a ensalivar i magrejar. Li segueixo el joc passional perquè es cregui que és un expert en la matèria. Amb les copetes que porta, els nervis mal controlats i el sobreescalfament de la rebolcada, al cap de pocs minuts gemega a sobre meu. La

colònia que porta és la mateixa que fa servir el meu germà, que espero que no hagi oblidat els torrons i el cava; és l'únic que li toca portar i algun cop encara hem hagut de córrer. Al migdia he passat per casa ma mare a deixar-li els nens, les ostres i el foie.

—En podem fer un altre? —em demana a cau d'orella.

—És clar que sí. Són tres-cents més.

El jove no contesta; s'asseu i es grata el cap. Els amics se'n fotran, si baixa tan de pressa. Però també és clar que se li dispara el pressupost. L'abraço pel darrere i li mossego l'orella.

—Un regalet de Nadal —xiuxiuejo, mentre me li poso a sobre.

No m'agrada que cap client marxi amb mal gust de boca. Mentre el cavalco amb moviments rítmics penso que m'he oblidat de portar a casa ma mare l'obridor d'ostres. Quan acabi amb barba-roja, li enviaré un missatge a la meva germana perquè en dugui un.

Quan ell acaba, m'estiro a sobre panteixant, perquè es pensi que m'ha fet morir de plaer. Es vesteix i se'n va més content que un gínjol. En el fons, és un encant, penso mentre guardo els diners a la caixeta.

M'he d'afanyar si vull sortir a les nou en punt. Al club ha pujat la temperatura. Els clients que hi són de fa més estona estan esverats. Avui hi ha més demanda que oferta, però els que vénen aquí prefereixen esperar-se que anar a buscar una noia pels carrerons, una d'aquestes que plora pels racons pensant

en els fills que ha deixat al seu país i que no veurà en aquestes dates tan delicades.

M'aborda un home gras i suat. No em ve de gust refregar-me contra una massa greixosa i li dic que perdó, que em reclamen en un altre lloc. Em dirigeixo cap al despatx del Larry, mentre se'm claven desenes d'ulls famèlics. Però abans d'arribar-hi, una veu m'atura.

—Disculpi, senyoreta, la puc convidar a la meva taula?

És un home corpulent, molt fosc de pell i de rialla ampla. Fa un gest assenyalant la cadira i m'ofereix la mà per acompanyar-me a seure.

A la tauleta hi ha una glaçonera amb un xampany molt car. Penso en la quantitat d'ampolles que havia vist malbaratar a Eivissa. Jo era molt joveneta i per casualitat em van proposar anar a una festa privada, al iot d'un xeix àrab. Va ser molt ràpid. De seguida vaig descobrir que amb el meu rostre angelical i el meu cos harmònic podria guanyar molts diners. Els nous amics rics jugaven a ruixar-se amb xampany de cinc-cents euros l'ampolla.

Aquest pot ser un bon client, penso, escodrintant la seva cara, que em sona d'haver vist en alguna revista. L'home em serveix una copa i fem un xin-xin per la prosperitat de l'any que arribarà d'aquí a pocs dies. Parlem de com està el món i del resultat de les eleccions, que no han deixat de sorprendre'ns tot i que els sondejors ja l'apunten.

El gegant negre es posa dret:

—Em permet aquest ball, senyoreta?

Faig un somriure discret, de noia decorosa, tot i que m'importa perdre el temps. Sort que sona una melodia lenta i, a cau d'orella, li suggereixo que continuem ballant a dalt. Els seus llavis s'eixamplen afirmativament.

Un cop a l'habitació, li canvia l'expressió. La rialla afable se li ha convertit en un rictus pervers que no acabo de desxifrar. Instintivament, busco amb la mirada el timbre d'emergències, amagat rere el llum de la tauleta de nit.

—Despulla't a poc a poc i fes-me vibrar —m'ordena.

Respiro alleugerida. Mentre poso la música faig un cop d'ull al rellotge i maleeixo que ara em toqui fer un show privat, perquè no et pots permetre ni un moment d'apatia. És un exercici d'un enorme desgast. Tinc la coreografia ben assajada, però per molts moviments que facis, és fonamental l'acurat treball d'empatia per transmetre el teu propi gaudi.

Cada cop li ressalta més el blanc dels ulls envoltant-li les pupil·les dilatades. Hem sintonitzat, em felicito mentre esmerço tota l'energia que em queda.

L'home s'aixeca, ve cap a mi amb els ulls plorosos i ens fonem en una tendra abraçada. El meu cap queda a l'altura del seu pit, que bateja amb força. Deixo que sigui ell qui decideixi quan conclou la visita.

Vaig fora de temps, però necessito uns minuts de repòs abans d'encarar la darrera obligació del dia. Després d'una dutxa i d'un te verd, baixo les escales amb urgència.

El club està bullint i a mi m'està a punt d'esclatar el cap, tot i el dolç somriure que regalo als homes que deixo al meu pas.

—Ja és aquí el Papa Noel, tot per a tu! —exclama un mediocre personatge, que se'm planta al davant.

Amago el sentiment de menyspreu rere una rialla de sorpresa.

—I què em portes aquest any? Et prometo que he fet molta bondat —li dic amb un dit al llavi.

Em contesta que m'ho ensenyarà en privat. Des de l'altra punta, el Larry em fa un senyal d'aprovació, per corroborar que l'homenet ha consumit segurament unes quantes copes més de les estipulades.

Tancar la paradeta amb un borratxo disfressat em fa venir nàusees. O potser és que m'estic imaginant els nens preguntant per què encara no hi sóc, que ja és l'hora de sopar i que, si no arribo, el Pare Noel no els portarà res.

Mentre pugem m'explica que es casa el dia 28. El comiat de solters ha començat al migdia i des d'aleshores l'estan passejant pel barri amb aquesta pinta ridícula.

Quan arribem a l'habitació em demana anar al bany. Sento com vomita. M'assec a la butaca, mossegant-me les ungles. Treu el cap i em pregunta si es pot dutxar. Li dic que és clar,

però que ràpid perquè tinc ganes d'estar amb ell. Arqueja les celles, incrèdul.

L'aigua no para de rajar. Pico a la porta.

—Surto d'aquí a cinc minuts —m'informa, amb veu despreocupada.

Aprofito per mirar el mòbil. Tinc cinc missatges del meu germà que em pregunta on paro. Poso el telèfon a la bossa i ho deixo tot preparat per fugir corrents tan aviat com pugui.

Per fi, s'obre la porta i surt el noi, amb la mateixa indumentària i amb la barba en una mà.

—Mira, és que jo... no sé com dir-t'ho —titubeja—, no és que no m'agradis ni res de tot això, però és que ara no tinc el cap per fer res.

—Ho entenc —li dic, convidant-lo a continuar.

—Doncs això, que em caso i no em sembla bé fer-ho amb una altra.

—Ho entenc —repeteixo, ideant el pla definitiu.

—Si cal et pagaré, però no puc baixar a la discoteca fins d'aquí a una hora —diu, amb el cap cot.

—Tenim temps de sobres —li asseguro, agafant la jaqueta i la bossa—, però no et descuidis la barba.

Sortim per la porta del darrere. Pel camí li faig aprendre el nom dels nens, les seves aficions i les petites malifetes que han fet aquest any.

Qui m'havia de dir que el millor de la nit de Nadal podria acabar sent un Pare Noel borratxo?

el tortell

Així que s'han entaulat, el cunyat executiu agressiu, dirigint-s'hi amb ínfulas de gran senyor, l'ha pressionat dient-li que tragués les terrines de *foie* de la cistella. El convidat, sorneguer, ha insinuat si no volia partir-se'l amb els parents. El Cèsar, pusil·lànim, contesta balbucejant que enguany no n'hi han ficat. I el primogènit, que ha sortit a sa mare, s'ha deixat emportar per una exaltació apassionada i ho ha rematat revelant que l'havia espiat amb el seu periscopi des d'un punt estratègic: el descobrí desant els pots de fetge gras trufat al fons del prestatge raconer del rebost. L'hoste s'ha tornat vermell com un tomàtec i ha provat, debades, d'exculpar-se. El brivall delator, veient que tots untaven il·lusionats torrades de pa d'olives amb l'ambrosia, s'ha envanit pel succés que ha tingut l'estirabot i s'ha emocionat —és molt afectable.

D'altra banda, la concunyada ha dictaminat respecte al punt de cocció de la menja principal: «Carn resseca i estel·losa, farciment poc substanciós, guarnició socarrada.» I el xef —és un dir— ha entomat els retrets de la dona. Es veu que, mentre fullejava revistes de modes a la tauleta tàctil que li han portat els reis mags, l'havia previngut: «Rega el tall rodó cada tres parenostres.» Però diguem que, sense contrastar els malencerts, el Cèsar és un pencaire voluntariós. Totes les labors recauen sobre ell i s'hi arromanga. Sols pel que concerneix el forniment d'aliments i l'elaboració de requisits, ja té mèrit: les diligències de proveïment, producció i tragí de viandes es presentaven àrdues, complicades, pel mal nombre d'assistents al tiberi, tretze comptant-hi Brutus, *Guerrier de l'antifaç*

de sobrenom, que té diarrea i ha fet amb un frugal menú d'arròs blanc, pernil dolç i trumfa bullida.

El cap de casa —és un dir— mira de fer les coses com cal i s'hi afanya en alt grau. Avui, malgrat que aixecant pesos s'havia esllomat, ha resistit estoicament i ha romàs al peu del canó des que s'ha aixecat al gall cantant fins a hora de sol post. Llevant el cartutx de la botella de vi, li ha relliscat el filaberquí i s'ha esgarapat la palma destra. El sogre, tot apreciant les bones intencions del gendre, li ha recriminat que el bouquet d'un vigorós Priorat de criança (l'astrigent palp als llavis, la moderada dispersió palatal, el deix raspós a la gorga) hauria maridat a meravella amb la melositat del plat fort. Aquell Montsant de reserva, expansiu en excés, no convenia el patriarca. El cúmul gustatiu de sotabosc, matisos florals i notes de torrefacte, canyella i pebre enfarfegava, anesthesiava la papil·la lingual. I enretirant la càpsula de l'ampolla de xampany, al Cèsar se li ha escorregut la mà, s'ha rascat la palma sinistra amb la punta del morrió de filferro i el tap s'ha disparat d'improvís i ha percutit la closca al naixement de la calba, on ha aflat un blau i ha crescut un bony.

Però les observacions pejoratives feien encara més mal. La majordona: «Els esquerrans sou per natura invertits, haveu vingut tarats de fàbrica.» I el reverend pare, l'altre cunyat: «Sou rude com una mala cosa; per poc no us buideu un ull.» Ara bé, el que més li ha dolgut és que la tia Maria pontificava recalcant que havia trabucat mig litre d'escumós, un capmàs desaforat. L'anciana ha reblat l'incís donant-li una reprimenda.

Manel Gibert Vallès

Finalista categoria adult

«Ets indigne del nostre llinatge; bé hauries de saber, és convenença secular de la nissaga, dels meus besavis, que hom deu executar el cerimonial indispensable: fer-li fer tres rotacions completes i, mantenint el casc decantat, escandir l'introit del *Cant espiritual* de Maragall abans no salti el suro.» *Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira / amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre, / què més ens podeu dar en una altra vida?*

L'excusa que el Cèsar ha mastegat no ha paregut atenuant sinó de mal pagador. Al menjador ha planat un silenci que s'ha esbandit quan el pare polític s'empescava que s'havien de mullar l'entrecella. «Són set anys de benastrugança», ha postil·lat. I heus aquí, els comensals han colpejat un per un el nyanyo del cambrer amb els carps olivosos. «D'aquesta ens toca la grossa de la rifa», reiteraven fins a la sacietat.

Quan han callat, el Guerrer de l'antifaç, que estava tocant la guitarra, ha fet un rot i els congregats s'han aixecat *ipso facto*, han dit «Bòfiol!», s'han posat els respectius polzes al front a guisa de cuirassa (l'animal se les ha compost amb les peülles d'una pota), han palpinyat novament la banya de l'unicorn i han oït un tímid «Bòfia» que ha provocat la hilaritat general. L'adinerada ama (l'aliança contreta és en règim de separació de béns) el té amonestat. No li ha de dar vores de cansalada a costa d'una encaixada o d'un salt sense fer caure el llistó. L'ha malavesat tant que pareix una croqueta orelluda. «On s'és vist, fer-li festes a un gos!»

Immediatament, l'escarràs ha notat que el ca treia partit del guirigall tot furtant la ració que pertocava a l'amo —és un dir— de l'única recreació culinària endegada en honor a si mateix: mixtura de crema de guacamole i reducció de romesco, escarola tallada a la juliana, llençol de paté d'anxova i un polsim de sal d'herbes. Hi ha reparat en caure i esmicolar-se la safata de Sèvres que els seus pares (ara són a Jamaica fumant grifa per Bob Marley) els regalaren de la llista de noces. I allò ha tocat el voraviu al vassall. «I ara!» No es podia creure que el soci... «Tu també, Brutus?», ha remugat, i l'irascible cànid ha plegat de llepar-se els llambrots, ha replicat amb una dentegada a la mà que li dóna el menjar, ha estampat un recordatori a les falanges de l'extremitat inferior dreta del Cèsar i ha arrossegat el radiocasset estèreo de doble platina (el cable se li havia enrotllat a les potes) fins a la seva caseta, on s'ha refugiat i s'ha posat a grunyir. El saldo antediluvià que el miserable es firà licitant en uns encants benèfics ha emmudit en el moment àlgid del cant «Fortuna Imperatrix Mundi».

Que l'allioli de codony amb què cobriria la barqueta d'escalivada es negués tres camins havia sigut el mal averany del reguitzell de pífies i desdenys que s'ha esdevingut més tard. El sapastre feia anar a la desesperada la mà de morter, i la seva muller —és un dir—, que s'estava fent la manicura, l'ha atabalat. «L'ou es cova a l'aixella ni més ni menys que la durada del rés d'una salve; agrega-hi molla de pa; si es mira no qualla; l'oli s'aboca del setrill amb un rajolí prim que no s'estronqui; s'ha de girar en sentit horari; les gotes de vinagre no ajuden a lligar; treu la clara; amb afecte...» En aquestes, ell

renegava, feia embuts, barbotejava. «La puta que ho ha parit. La figa de ta mare. Fins als pebrots. Toca't la pera. Ta tia Maria collia collons. Amb la titola.» I a partir d'allò, tot ha anat a mal borràs. Es veu que l'Altíssim el castigava. En efecte, no hi ha dia que no li toqui el rebre. Els petits descuits en l'organització del convit no li feien merèixer adjectius emesos en to de befa com *inepte* i *totxo*. Tampoc hi anava la pròpia integritat física, però una desgràcia no ve mai sola i a mig dinar el fat advers s'ha posat a fer-li la guitza de bo de bo.

Semblava que la ineluctable fatalitat fixés per endavant un infaust encadenament causal. Per quins set sous, doncs, el flascó de xarop de préssec de vinya volava del congelador a l'empenya de l'extremitat inferior esquerra del mosso, que s'ha botit i potser hi ha fissura al cinquè metatarsià, car no ha amainat la inflamació. El mocassí replet d'elixir se l'ha apropiat indegudament el quisso, que ha trobat exquisit el licor. El Cèsar, emperò, s'ha sobreposat, ha tret forces de flaqueza, s'ha aplicat apòsits a les nafres, s'ha engiponat uns mitjons desaparellats, s'ha posat les espadenyes a retaló i, tot i caminar ranc, fent tortes eixarrancat, rectificant el trontoll amb la distribució de pesos, ha dissimulat el mareig, ha ofert un filtre de meló en vasos gebrats que decorà ahir cap al tard amb cèrcols de crema de nabius (feina feta no té destorb) i ha continuat anant en dansa.

Tan auster, curós, metòdic i detallista que és, i la parentela imputava els erraments comesos pel *maldestre* a la imprevisió. Els canelons de ceps han estat titllats d'insípids (la dona),

no gaire gustosos (la sogra) i dessaborits (el rector). El tàrtar de poltre amb cruixent de parmesà i textura d'all, cru! Anava tan atrafegat que s'ha descuidat de fer macarrons a la bolonyesa per al fill capritxós. A més a més, la nena, que ha sortit a son pare, rompia una copa de la cristalleria de Bohèmia que els vells... («Quina barrila deuen fer, al reng festiu de *La cucarachita*, al creuer del Carib»). Molts fragments de la trencadissa han caigut damunt la mousse de salmó. Era succulenta, l'emulsió liquada que tenia el toc artístic, pètals de rosella fosa fins al punt de caramel i ruixada de vinagreta de fruita de la passió. Però ells no l'havien tastat. No els ha fet goig; han sostingut contra les seves justificacions que feia mala pinta. I ell l'hauria devorada, un pic fet l'endreg, tot seguint un capítol del serial *The Big Bang Theory* mentre la mestressa pedalava a la bicicleta el·líptica, ja que, amb la nevassada que ha caigut, no anirà a fer fúting.

I el subaltern ha sigut la riota de tothom quan, per acabar-ho d'adobar, en lloc de comprimir-la i tot seguit treure'n l'embolcall, prest a cruspí-se la mantegada a miques, l'ha escampat. Els grumolls han omplert de llànties l'entrecreix dels texans que el súbdit adquirí de rebaixa, esmerçant l'escàs romanent del capital pecuniari amassat (es fira amb gangues i portava doble comptabilitat) d'amagatotis, fins que la Faraona del nas afilat l'enxampà en fer una imposició a curt termini de xavalla a la guardiola porquet i l'esbronzà. «De porc i de senyor, se'n ve de mena. Jo, casada amb un qualsevol. Ets un pallassot.» Ja fou criat sota una disciplina draconiana, i ara ella reprova la seva conducta, sempre en diu penjaments. I això que és un

tros de pa. A la majordona malcarada se li erigaven els cabells i ha sentenciat que el cocker defectuós i la xica, que en la trinxadissa també s'ha embrutat, són pastats al genitor, en el físic i pel temperament flegmàtic. «Com els ases d'Urgell, que quan veuen la càrrega ja suen, sou uns dropos, uns deixats, uns trastos esquenadrets que teniu la sang d'orxata.» I ha taxat el lacai de pàmfil, sòmines i tòtil.

El Cèsar hi hauria sortit guanyant si hagués usat adreç de taula d'un sol ús. Per exemple, s'evitava la marca de cafè a les tovalles a conseqüència de la desintegració d'una tassa («Cantar "I Shot the Sheriff" a capella») i la medalla als cuixots dels vaquers, que han quedat encara més molls i anquilosats. Però no han estat el colofó de la mala ratxa, les relativament insignificants destrosses materials, ni els esquitxos de suc de llimó i fluid de llamàntol que l'han encegat uns instants o el singlot que ha tingut durant llarga estona. La causa determinant del perniciós desenllaç: la martingala de la neboda mimada que, per a més inri, s'ha exclamat (els espaguetis a la carbonara cuinats *ad hoc* no estaven al dente). S'havia ofert a acompanyar l'àvia a la confiteria, ha aixecat la pasta fullada sense ésser vista i ha localitzat el llegum i el monarca ceràmic. També s'ha de dir que el Cèsar ha mancat de prudència. Un cop han coronat la puel·la repel·lent, el domèstic (no ha tastat res en tot l'opípar banquet i té debilitat pels pastissos) ha tingut la mala pensada d'enviar-se una porció de tortell. En queixalar el full d'alumini de la fava ha optat per ingerir-la, s'ha equivocat d'orifici (la cotiledònia s'ha entravessat i s'ha encallat a la laringe), s'ha ennuiegat fins a l'escanyament i no ha pogut expulsar-la.

En veure'l malparat, la Cleo s'ha il·luminat de cop i volta. Ha vist què implicarà la baixa del destraler en ocupacions no remunerades de bricolatge, bugaderia, logística, manteniment... del domicili. «Quin perboc!» I ha telefonat al SUM. El temporal de neu ha fet que recalar al poble els costés Déu i ajuda. El xòfer titular havia de finir un sudoku i ha cedit el volant al portalliteres que, tenint present que està poc bregat en la conducció, ha manejat amb apreciable destresa. Li cal un xic més de confiança, però la pràctica acumulada en hores de servei mercès a les addiccions del companyó ludòpata farà que d'avui en vuit obtingui el permís de conduir, a la tretzena. Ha assajat l'eslàlom i les arrencades en pujada. I en el quilòmetre final no ha incorregut en errades greus.

Davant la insistència, per desfer el malefici del tretze, els sanitaris han acceptat de bona gana torrons, unes postres de músic i aiguardents varis. Òbviament, han agafat una turca i llitera i pacient han rodolat d'un replà al següent. Lesions de pronòstic reservat: el palanquí, diversos tubs doblegats, i el Cèsar, tres costelles enfonsades, hematomes pertot i contusió cervical. «A mi, que sóc abstemi, redéu!» I no hi havia deixat la pell perquè la mare política, expeditiva, li ha fet una traqueotomia d'urgència amb un ganivet de la coberteria de plata que els pares... («Ai, quins *corridos*») i a continuació li ha clavat una cànula de retolador a la gorja amb precisió mil·limètrica de cirurgia experimental.

Nogensmenys, tots l'han tractat amicalment, llavors: l'acomboiaven mostrant-li commiseració i li donaven entenent que

allò era una menudesa, en vist la fi de la pularda que ha presidit el repàs o el que li succeí la nit de l'altre Nadal en descendir per la xemeneia (fractura de clavícula). L'animaven a respirar i li subministraven mocadors de cel·lulosa per tal de no tacar els tovallons brodats. Mentrestant, estaven de platxèria: armaven gatzara, bromejaven i corejaven nades a ritme de sonall i pandereta, d'aquesta manera la xerinola no dequeia, se'ls feia més amena la sobretaula i l'espera dels infermers resultava placent. Han sintonitzat l'emissora dels èxits, i Brutus, que estava pitof i expulsava gasos intestinals, perdia el compàs del *dance* de Lady Gaga, Shakira i Beyoncé, pivotava, gravitava i es bolcava als peus del Cèsar, que xisclava (segons l'amfitriona i els invitats en feia un gra massa) de dolor.

L'incessant dringar de picarols sonant dins la seva clepsa ha augmentat uns quants decibels amb la sessió de karaoke, el timbre (els sanitaris), la confusió de molts discutint alhora... Mentre els auxiliars mèdics, que havien escurat els vasos de ratafia, cassalla i mistela, miraven de posar el dit gros al nas i el petit al genoll per a comprovar qui estava més sobri, prou i gràcies que, un cop acomodat —és un dir— a l'ambulància, el Cèsar, alacaigut i estabornit, no tenint en compte la mortificació dels mocs humiliants que li han donat tot dinant, s'ha refocilat d'advertir que el sacerdot, la consort i la sogra s'apropaven a ell amb el fi de compadir-se'n consolant-lo amb sengles al·locucions de comiat. Se'n podia anar en pau. «Ja em podeu fer la caixa».

El vicari ha fet callar el servent. «Em penso que no us ha arribat l'hora». L'ha absolt de la irreverent inclusió de salms pagans en el fil musical de l'àgape. Li ha imposat, inexorable, una severa penitència per a expiar pecats venials. Usant un salpasser portàtil, ha començat de fer conjurs amb aigua beneïta. Li ha conferit l'extremunció —si per cas moria, que no fos en estat de damnació. I li ha comunicat que, quan el donin d'alta, atès que ha esternutat set vegades seguides, fet que autèntica que és un possés, li farà exorcismes, foragitarà d'ell esperits infernals (qui sap si l'habita el mateix Llucifer) que usen el seu cos com a residència temporal.

La primera part contractant del connubi, ricament abillada amb una esclavina de visó, lluint la diadema d'àspid del desè aniversari de casats, li condonava les negligències d'avui, ha promès que trincaran a la seva salut i li ha notificat que demà, en l'interval entre la dutxa en acabat d'esquiar i l'estrena de l'última de Tim Burton, li farà companyia uns minuts a l'hospital.

I la mamà de la cònjuge li ha dit que els actes de contrició i el comport actual el redimeixen de culpes passades. Això apaivagava la seva dolença anímica i ha fet que es reviscolés. La vellarda declarava bells sentiments envers ell, tot manifestant que podria reconsiderar el cobrament de la tarifa de desplaçament. I el Cèsar s'ha tret un pes de sobre en sentir: «No t'amoïnis pel reemborsament del tortell, Juli. Aviat saldarem comptes. Ja ho trobarem. I, sobretot, ara no et moris, que el pastís segur que te'l cobro amb interessos».

botó vermell

Primera planta del supermercat Hiper Andorra, secció joguines
Andorra la Vella

Dimarts 22 de desembre de 2015, a les 12.25 hora local

—Mira Roger. Mira qui hi ha. Vinga, que ens posarem a la cua. És el Pare Noel. Pensa què vols demanar-li.

—Papén-no (*No vull veure el pare Noel*)

—Au, vinga, Roger. Mou-te. Va, que ens passaran i haurem de fer més cua.

—Papén-no-no-no (*Dec parlar en vietnamita perquè no m'entens. Que ja t'he dit que no vull tenir cap relació amb aquest home anomenat Pare Noel. Jo l'anomenaria Barbes per motius evidents i hauries de saber la dita: qui porta barba, alguna cosa amaga. No és un personatge en el qual estigui interessat*).

—T'estàs començant a comportar malament i el Pare Noel no et portarà cap regal.

—Papén-no-Jojé-tera (*Pesadet amb el Pare Noel. Veient la teva insistència, no tinc més remei que optar per la resistència passiva*).

—Roger, si us plau. Posa't dret. No em facis arrossegar-te, que els nens de dos anys caminen sols.

—No-a-Papén-no-Jojé (*Si sóc prou gran perquè no se m'accepti la legítima, i tantes vegades utilitzada en la història, tàctica de protesta a través de la resistència passiva, també ho sóc per decidir que no vull que em portis a veure el Barbes. Siguem coherents*).

—Vine cap aquí, que ja hem fet prou el numeret. No veus que la gent ens està mirant?

—Papà-Jojé-mal (*Per què no preguntes a tota aquesta gent qui està exercint violència gratuïta dissuasiva? Identifiquem la víctima. L'home adult conegut en cercles íntims com a Papà o un nadó indefens al qual han decidit batejar-lo de per vida, per cert sense consultar-li abans, amb el dubtós apel·latiu de Roger?*)

—Mira que li diré a la mama que t'has comportat molt malament.

—Mama-no-Jojé-brum-Papén-no-Mama-Papa (*En primer lloc, em sembla una demostració de poca personalitat haver d'amenaçar-me que em delataràs al 'jefe'. En segon terme, potser t'hauries de plantejar que el concepte 'xivar-se' és un mal exemple per a mi. Posats a dir-ho tot, ja veurem de part de qui es posa el 'jefe'. Exposo fets, no opinions. M'has portat aquí amb la falsa promesa de comprar-me un cotxe de joguina ben xulo i, en realitat, la teva agenda secreta era portar-me a veure un home amb barba d'intencions sospitoses. Tu has format part del 'jefe'? Jo sí. Nou mesos. Sé com pensa. Estàs cuit*).

—Fins i tot l'Oriol es comporta millor que tu. I és un bebè. No et fa vergonya comportar-te com un bebè?

—A-Óio-àki-no (*I ara traiem el tema 'Oriol'. No t'han explicat que quan els pares fan sentir un germà inferior a un altre li poden provocar un trauma irreparable? Començo a pensar que per ser pare s'hauria de passar un examen com el del carnet de conduir. És el teu preferit? Dignes-ho clar. No passa res. Ja estic resignat que el concepte d'hereu tan nostrat no signifiqui res per a tu*).

—Mira, només queden dos nens al davant. Podem aprofitar i demanar també un regal per a l'Oriol.

—Ka-no-Óio-no tête (*No t'ho volia dir, però tinc seriosos dubtes que l'Oriol sigui realment membre de la nostra família. T'has*

Ricard Poy Hervàs

Finalista categoria adult

adonat que hi ha múltiples indicis que apunten que en realitat és un espia nord-coreà? Les meves fonts ben informades indiquen que l'haurien infiltrat des de ben petit per no despertar sospites. D'aquí a uns anys revelarà als enemics del món occidental el mapa de desplegament dels míssils estratègics que en el futur tindrà el nostre gloriós Principat d'Andorra. No has vist que té una semblança important amb un dolent de l'èpica sèrie 'Espies com nosaltres' que s'anomena K? No has sospitat mai dels seus ulls xinesos?)

—Tu creus que l'Oriol també voldrà un cotxe com tu? Podem demanar-ne dos al Pare Noel i els compartiu.

—Ka-no-Óio-no-Jojé-Dudún (Aquest K, jo no conec cap Oriol, no és només un perillós espia sinó també un okupa de manual. S'ha instal·lat a la meua habitació sense demanar permís. A més, en una lamentable falta de respecte envers la propietat privada, li heu fet entrega del meu 'dudú'. Sense més. Un dels meus béns més preuats. El company de tantes nits. Compartir? Ara som comunistes? No saps que comunista i andorrà són antònims? Ja veig que la feina de l'infiltrat nord-coreà està començant a donar fruits. Amb aquesta deriva, la nostra sacrosanta llar es convertirà ben aviat en una comuna on abans d'anar a dormir serà obligatori cantar 'La Internacional'. I en comptes de les èpiques i mai prou valorades aventures del Patufet, tindrem com a conte per anar a dormir un capítol d'El capital' de Marx).

—Has vist que el Pare Noel porta caramels? Li'n podem demanar per a tu i per a l'Oriol. Ei, ja només tenim un nen al davant.

—No-Ka-no-Óio-no-mels-brum (Suposo que és una broma. M'estàs fent perdre el meu valuós temps per quatre caramels?

Quin concepte tens tu de la justa retribució salarial? T'haig de recordar que el nostre acord verbal tenia com a objecte l'adquisició d'un cotxe de la meua elecció? I per acabar-ho de rematar, m'estàs dient que aquesta miserable paga l'hauré de compartir amb l'okupa K? No tinc paraules).

—Quan anem cap a casa te'n podràs menjar un. Però no li diguis a la mama perquè gairebé és hora de dinar.

—No-Mama-no-Papa-Jojé-mels-no-ninná (Però si fa un moment m'amenaçaves de delatar-me al 'jefe' i ara em dius que li amagui informació clau. No te n'adones que el meu cervell encara s'està desenvolupant? M'estàs demanant al mateix temps dos models d'actuació oposats. No t'hauries de subscriure a 'Ser Padres'. Ja t'adverteixo que en cas que aconseguixi un bon grapat de caramels, ni somiïs que me'n menjaré només un. Entenc que si me'ls dóna el Barbes són meus. Recordes allò d'abans de la propietat privada? T'hauré de denunciar com si fos el senador McCarthy? Me'ls penso menjar tots un darrere l'altre perquè estem en un país lliure. Això no és Cuba. El dinar ja te'l pots menjar tu. Definitivament, opto per afartar-me de caramels. Renuncio voluntàriament a aquesta delícia de crema de pastanaga que el jefe ha preparat. Ets lliure de menjar-te-la).

—Ja ens toca. Es fa la foto aquest nen i ja ens toca a nosaltres.

—No-Papén-buàààààààààààà (Vista la impossibilitat de negociar perquè no entens que em nego rotundament a asseure'm amb aquest senyor barbut, he decidit emprendre accions dissuasives. S'activa el protocol Defcon 2. Plor).

—Ostres Roger, si us plau. Para. Què en pensarà el Pare Noel, d'un nen ploroner?

—Buààààààààà. Snif-snif-snif. Buààààààààà (*Què et fa pensar que m'importi el més mínim el que el Barbes pensi de mi? Defenso els meus drets infantils davant la impossibilitat de trobar un mínim comú denominador dels nostres posicionaments divergents. Lamento constatar que el Defcon 2 no és prou dissuasiu. Activació del protocol Defcon 1. Cos a terra i puntades de peu indiscriminades*).

—Aixeca't. Ets un nen molt marrà. Aixeca't. Deixa de marranejar. Vinga. Aixeca't i deixa de tirar coces. Ets un nen dolent, no et portaré més enlloc.

—Sniff-sniff-sniff. Papen-gúa-Jojé-nions-brums-miquín (*T'acabes de lliurar del Defcon 0, activació de queixalades, cops de puny i llançament de qualsevol objecte proper contra qualsevol objectiu amb la voluntat de maximitzar els danys civils. Has tingut sort. Ara que estic davant del Barbes he vist el contingut màgic del sac que té al darrere. Haver avisat abans. Ho vull tot. És meu. Com conquerint el salvatge Oest. El primer que veu la terra se la queda. Aquesta grua ja té nom: GruaRoger. Els cinc o sis Minions de peluix ja els pots anar agafant. I t'omple les butxaques dels cotxes petits. Perquè jo necessito les dues mans per agafar el sant grial: aquest brutal Lighting McQueen. És meu, el meu tresor*).

—Ja està? Ja t'ha passat? Hem deixat de fer el marrà? Va, puja amb el Pare Noel i digues-li què vols per a tu i per a l'Oriol.

—A-Papen-Jojé-gúa-nions-brums-miquín-mikí (*A veure, Barbes. Ja m'estàs començant a caure bé. Ets un paio enrotllat. I fins i tot podria plantejar-me que fossis el meu proveïdor principal durant els propers deu anys. Ara no espatllis aquest inici d'una bonica amistat. Fes-me una bossa amb la grua, els Minions, tots els*

cotxes que tinguis i el Lighting McQueen. I posa-hi també el nino aquest del Mickey, que no l'havia vist. No és que m'enamori, però no fem curts. Explica-li aquí al comunista que tot és meu i que l'okupa K té una ordre d'allunyament del meu tresor sota pena de presó).

—Mira cap aquí, Roger. Va, que et faig una foto. Somriu. Lluííííí!

—No-tóto-Jojé-Papen-Nions-brums-Mikin-Papen-tóto-mels (*Has sentit a parlar dels drets d'imatge? No n'hi havia, a l'Havana? Deixa'm explicar-te una dada científica. La percepció temporal d'adults i nadons és diferent. Per a tu deu fer una estoneta que som aquí, però jo tinc la sensació física d'haver passat la meitat de la meua curta vida en aquesta cua infernal. Com a just pagament, el Barbes m'ha d'entregar voluntàriament el meu tresor. Sense oblidar-nos dels Minions, els cotxes, el Mickey i tota la resta. L'única possibilitat que m'avingui a dedicar-te un dels meus buscadíssims i fotogènics somriures és que el Barbes s'enrotlli i m'afegeixi en el pack de les joguines les tres bosses de caramels que té aquí al costat. Ja pots començar a negociar. Per cert, un consell, si no vols que et prenguin per taujà, no vagis dient Lluííííí. D'entrada, perquè potser algú a la sala es girarà. I de sortida, perquè estem al segle XXI i qualsevol amb una miqueta de món ja diu 'cheese', que queda molt més 'cool'*).

—Ui quin nen tan guapo. Per què plores? Els nens bons no ploren.

—Jojé-bibí-kakau-kinnen-Papen-pinennan-tikiwiki (*Haviem començat bé amb el Barbes i ves per on ens ha sortit filòsof. 'Els nens bons no ploren'. És una màxima del 'Manual Digest'? Vols jugar a Sòcrates i Plató? Juguem-hi. Què és el bé? Vinculació*

—No-nem-nem-no-mels-no-Óio-brums-miquín (Tu, de quin costat estàs? Recorda que ets aquí bàsicament per fer-me content a mi. M'importen ben poc la resta. Que s'esperin. I si m'apures, ja poden marxar perquè jo m'enduc tots els teus tresors. Et faré una última oferta. Dóna'm avui els cotxes petits i el McQueen. Demà vinc a buscar el Mickey, els Minions i la grua. Si t'has pensat que tancarem aquest negoci amb dos miserables caramels, no tens clar. I el teu ocelllet no està ben informat. El fet que K comparteixi habitació amb mi prové de la seva condició d'okupa. Per arribar a l'estatus de germà primer ha de passar la prova de l'ADN i després el polígraf per demostrar que no treballa per als coreans).

—No-vol-no-vol-no-vol-no-vol-uààààààààààà...
Buàààààààààààà... Buààààààà (Cremaria aquest garito des-
dels fonaments. Donaria puntades de peu a tothom. Com m'has
venut, tu. La sang de la teva sang. No hi podia haver ganivet més
cruel. Oh Ricard, tu també, pare meu! Els llibres d'història
andorrana dedicaran un capítol a aquesta tragèdia shakespea-
riana en la secció infantil d'uns grans magatzems. Això no
s'acabarà aquí. Tu no saps amb qui estàs parlant. Ja no hi ha
marxa enrere. Obrint el maletí. Botó vermell. DEFCON ZERO).

acta_{del}

27è Concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del vint-i-setè Concurs de contes de Nadal, format per:

- **Cristina Marquilló**
- **Virgínia Castillo**
- **Ludmilla Lacueva**
- **Júlia Fernández**
- **Fabiola Masegosa**

Després d'haver deliberat el 2 de febrer de 2015,

MANIFESTEN:

a. S'ha assolit un nombre de 117 participants en l'edició d'enguany: 24 en la categoria alevins, 53 en la categoria infantil, 17 en la categoria juvenil i 23 en la categoria adults.

b. Tot i la nombrosa quantitat de contes presentats, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions en tots els casos, i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINS

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 3, perquè és un conte on la pau, l'amor i la felicitat es combinen en una aventura trepidant a la recerca d'un cofre.

El conte porta per títol *El tresor del primer Nadal* i correspon a Guillermo Hernández Puértolas, de 10 anys, d'Andorra la Vella.

- Primer premi al conte núm. 11, un relat que trasllada una tradició nostra a una altra cultura, amb molta originalitat.

El conte porta per títol *El tió se'n va a la selva* i l'ha escrit Marc Pifarré Oranias, de 10 anys, d'Ordino.

CATEGORIA INFANTIL

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 6, per la voluntat d'aprofundir en el coneixement de les persones per extreure'n les qualitats i els valors.

Es tracta de *La nit de Nadal* i correspon a Kilian Pérez Orellana, de 13 anys, de Sant Julià de Lòria.

- Primer premi al conte núm. 53, que destaca per una contextualització molt treballada que ens porta a l'origen del Nadal.

El conte es titula *La història mai explicada* i és de Marc Pérez Casals, de 14 anys, d'Ordino.

CATEGORIA JUVENIL

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 14, una història realista, escrita en primera persona, que evoca el Nadal com una època d'esperança.

Es tracta d'*Un Nadal màgic* i correspon a Natàlia Contins Gispert, de 15 anys, d'Escaldes-Engordany.

- Primer premi al conte núm. 7, perquè és un relat que destaca per una bona estructura i pel tractament del tema de la generositat i l'altruisme.

El conte es titula *El captaire de Nadal* i correspon a Miriam Daravano Ferreira Mesquita, de 18 anys, d'Andorra la Vella.

CATEGORIA ADULTS

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 21, en el qual es relata com una periodista s'implica en la creació del pessebre vivent d'Andorra la Vella, en cobreix la notícia i dona lloc a un desenllaç humorístic sorprenent.

És el conte titulat *Cròniques d'un pessebre* i correspon a Jordi Trébol Ibarz, d'Encamp.

- Primer premi al conte núm. 15, que parteix del fet històric del Mur de Berlín i la guerra freda per introduir-nos en un conte de Nadal d'esperança i perdó.

El conte es titula *Weihnachten* i l'autor és Àlex Puig Linares, d'Escaldes-Engordany.

Andorra la Vella, 10 de febrer de 2015

acta_{del}

28è Concurs de contes de Nadal

Reunit el jurat del vint-i-vuitè Concurs de contes de Nadal, format per:

- Angelina Duró
- Isabel de la Parte
- Anna Farnés
- Jordi Canut
- Robert Pastor

Després d'haver deliberat el 9 i el 17 de febrer de 2016,

MANIFESTEN:

a. S'ha assolit un nombre de 54 participants en l'edició d'enguany: 14 en la categoria alevins, 12 en la categoria infantil, 5 en la categoria juvenil i 23 en la categoria adults.

b. Després de la lectura de tots els contes, el jurat ha pogut arribar a un consens en les decisions en tots els casos i ha decidit el següent:

CATEGORIA ALEVINS

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 3, perquè és un conte que relata d'una manera ocurrent i força surrealista un viatge fantàstic per trobar una síndria que no creix a Lapònia.

El conte porta per títol *El meu regal és una síndria* i l'autor és Oriol Costa Torres, de 9 anys, d'Escaldes-Engordany.

- Primer premi al conte núm. 9, un relat d'aventures en un món nadalenc imaginari en el qual es troben totes les festes i tradicions.

El conte porta per títol *Més val no espia un tió* i correspon a Enric Martos Altimir, de 8 anys, de Sant Julià de Lòria.

CATEGORIA INFANTIL

- El jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 5. És un relat esbojarrat en què la tradició i l'actualitat es troben per acabar creant un ambient nadalenc poc comú.

Es tracta d'*El cotxe dels Reis* i correspon a Martina Costa Torres, d'11 anys, d'Escaldes-Engordany.

- Primer premi al conte núm. 6, que destaca per la seva sensibilitat social. És un relat bonic i necessari, compromès, que denota una maduresa i un coneixement de la realitat diversa i complexa que ens envolta; un conte que busca l'esperança davant les dificultats.

El conte es titula *Una història, un Nadal* i és d'Anahí Leguizamón, de 12 anys, de Canillo.

CATEGORIA JUVENIL

- El jurat decideix no declarar cap conte Finalista.
- Primer premi al conte núm. 4, perquè és un relat delicat des de la mirada de «qui» observa les absències sempre presents durant les festes nadalenques, un petit viatge cap a l'esperança.

El conte es titula *Estimada Maria* i correspon a Judit Pintat, de 16 anys, d'Encamp.

CATEGORIA ADULTS

- En la categoria d'adults, el jurat ha decidit nomenar dos finalistes.
- Pel que fa al primer, el jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 6, perquè és un conte en què s'imposen les paraules amb una riquesa lèxica i literària extraordinària.

Es titula *El tortell* i l'ha escrit Manel Gibert Vallès, d'Arans.

- Pel que fa al segon, el jurat decideix declarar Finalista el conte núm. 7. És un relat ocurrent i entretingut que fa prova d'enginy a l'hora de donar veu a un bebè des de la posició de l'adult.

El conte porta per títol *Botó vermell* i pertany a Ricard Poy Hervàs, d'Andorra la Vella.

- Primer premi al conte núm. 18, que busseja en les intimitats, les frustracions i els desitjos des de la posició de qui no jutja. És un calidoscopi atrevit, intens, angoixant i tendre de les

subtiletes de la naturalesa humana que t'arrenca de l'estereotip sobre la família i el Nadal i rebutja el prejudici.

El conte es titula *El negoci de Nadal* i l'ha escrit Mònica Bordas Subirats, de la Massana.

Andorra la Vella, 23 de febrer de 2016

Edició: **Govern d'Andorra. Biblioteca Pública del Govern**

Disseny i maquetació: **Moles Disseny**

Correcions: **Pites Roure**

Dipòsit legal: **AND.503-2016**

ISBN: **978-99920-0-810-2**

14

Govern d'Andorra